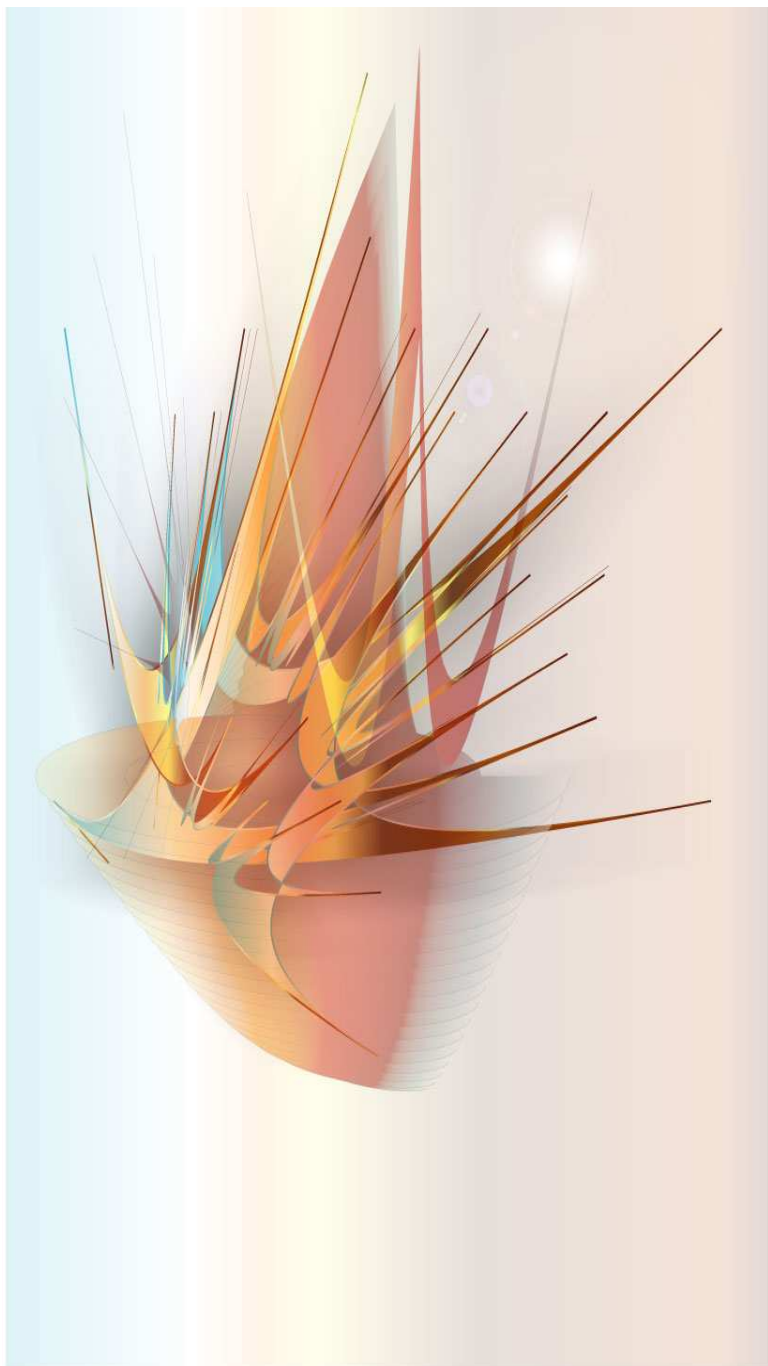

„Bůh nešije uniformy.“

Čestmír Oraný

MALÝ JAN
ZASTÁVKA U HŘBITOVA

Malý Jan-Zastávka U hřbitova

Věnování

Věnuji všem čistého srdce
a každému zvlášť
s láskou
pro jejich lásku.

Upozornění:

Slangové výrazy a nespisovné tvary jsou nedílnou součástí příběhu.

Oraný Čestmír 2010
Illustrations Oraný Čestmír

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, foto-mechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem autora.

Jakákoliv podobnost prostředí nebo osob se skutečností je pouze náhodná. Děj příběhu je smyšlený nebo pozměněný.

ISBN

ABONENT LINKY STEJNOSMĚRNÉHO PROUDU

...a bylo tu zase drnc, drnc. Strop světel plynul jako dlouho exponovaný film projíždějících aut někde v tunelu, spleť siločar zůstal se zpožděním vryt do stínidla. Jo, byla to ta samá budova, alespoň vysoké stropy ji jednotily.

Zvonek, pár hlasů.

„Tak už ho máte tady, staroho blázna.“ Ženský hlas netečně dodal: „Jan Pojer ..let..“

Teprve si uvědomil sám sebe. Nad sebou ze stropu visela šibenice na kterou se musel stále koukat s otevřenýma očima, protože reflex zavírání víček se ztratil kamsi do pedele. Na šibenici zásuvky, čtyři oranžové, čtyři žluté zásuvky na monitory a do sítě, zásuvka na kyslík, bajonetová, podobná těm na zadku nákladňáků, Bože, vojenskejch Tater k připojení kyslíku, další zdroj k napájení čehosi. A vedle přístroj, který vyráběl mlhu z vody a nepřetržitě mi foukal do obličeje, jakoby nit paraboly byla vedená na tuho rovnou ke mně, aby neustále otravovala. Byla to vodní pára, nebyl to dým. Marně jsem číchal, zda to bylo z orobince. Nemohl jsem se hnout. Slyšel jsem dýchání, které vycházelo někde z břicha, jako bych dýchal břichem. A pípání, to hrozné pípání, nepravidelné. Viděl jsem monitor, jak na něm moje srdce zatím neúnavně opisuje křivku. Ze všech sil snažilo a potom utichalo, záhy se ještě vzepřelo, a říkalo, ještě ne, ještě ne, ještě chvíli.

A já je bál o svoji chvíli a nahlas jsem říkal: „Ještě, ještě!“ a druhý hlas ve mně rezonoval a říkal: „Proč, proč!“ Potom se to chvíli spojovalo a hlásilo: „Proč ještě, proč...?“

A viděl jsem nad sebou cedulku napsanou hranatým písmem začínajícím hvězdičkou stejně velkou jako ostatní písmena.

** JAN POJER 31.7.1955*

Pomyslel jsem si, že by to měli zakázat, takovéto hvězdičky a taky křížky, ty jsou k vidění leda tak za hřbitovni zdí. Vzpomněl jsem si, že mám koupený hrob i s hvězdičkou se svým jménem. Na městským hřbitově už mám pronajaté místo, tam, kde chodí cikáni na křen, aby ho mohli prodat na trhu nebo kde správčová místo za účelem obhlídky chodí na houby.

Nevím, neměl jsem pojem o čase. Žebrovím rolet v okně koutkem oka jsem vnímal měsíc. Zdálo se mi, že jsou tam měsíce tři. Byl to pro mne šok a otázka, který je nejhezčí, každý jiné barvy, ke komu se budou sklánět básníci a snílkové. Jsou tři, takový zmatek. Měsíce se zahalovaly mlhou z přístroje a já, já byl kdesi nad rybníkem, nad hladinou. Z vody jsem pozoroval břeh a oheň a překrásné děvče s čadivým orobincem v rukách. Cítil jsem, že jsem se vracel zpátky na křižovatku cest a... bylo to pomíchané a začínalo to znovu a dokola, pořád dokola...šílenství.

Na křižovatce cest jsem cítil, hm, spíš slyšel opět drnknutí koleček mého lůžka se symbolem Psychiatrické léčebny na lemu prostěradla, spíš slyšel jsem nebo...divné...

Z davu oznamoval anonymní mužský hlas soucitně:

„Tak už ho vezou, staroho blázna...“

Tak rád bych viděl toho *oznamovatele*. Kdo to je? ...divné, jako by se opakoval... a potom zase mlhu možná z přístroje, možná...

Kdo to je?

ENTRATA

Aj, hle, uviděl jsem rozhraní, co je mezi nebem a zemí. Stál jsem u hřbitovní zdi, spíš u množství sloupců, či sloupoví mezi ploty a každý z nich byl živý kapitol. Třicetdva sloupů bylo vedle sebe v linii, od dohledna do nedohledna. Navzájem svázané tvořily řetěz živého i na konci bez zdání v původní velikosti.

Co imaginace sloupu, to by byla zvláštní kapitola. Statue v podivuhodném sáří skrze znaky či symboly podobnými egyptským zaklínačům a znakům na deskách bimbických, násobných knihách Toráh. I *Kapitoly* se pohybovaly a zdálo se, že se dotýkají blízko sebe jako korunoví stromů. Rámě skutečnosti byly hrozně daleko a osahávaly horizont a aj po horizontu pádily zpátky.

Uprostřed brána penetračního závěsu a hradba s ochozem čínské zdi, břeh cesty pro Páter Noster. Po něm se pohybovaly lidé či postavy měrné, počítatelné velikosti a pár, co možná podobných shlíželo na průvod z hradby. Kolem plotu vedla cesta, úplně obyčejná *daroga* a ve středu, tečnou se dotýkal svět, přesněji jeden ze světů, který se dal jistě modelovat či vymontovat a demontovat čudlíkem ve výtahu,

Na úrovni entého světa byla zastávka trolejbusu a naproti ní *Generátor*.

Zastávka U hřbitova, končící kruh trolejí, točící se dále a dále ulicemi města, jako živá hadice a konečná i z protější strany, konečná i začátečná na nastupování i vystupování. Před zdí stál tu a tam nepravidelný mnohaboký stánek z vojenské hrubovláknité celtoviny, nebo pouze baldachýny bez bočnic a cáger. Vedle chodníku byla velká točna nebo spíš nekonečný pás.

Svět se před cestou mačkající se na zeď pootáčel a třel, bez skřípění, ne plynule. To dělal vertikální Páter Noster, trhavě, skokově, hup tam a hop zpátky. Vracel kolemjdoucím *čas dopředu* a *občas* dozadu. A dalo se tušit, že ta *energiem* tvoří jeden z průsečíků Páter Noster, systém horizontál i vertikál a nedalo se bez pochyb říct, jestli vyšší nebo nižší je zřetelnost, neboť body průsečíků ohraničovaly prostor a možnosti vnímání.

A na opačné straně, za plotem, viděl jsem protínající se horizonty v nepředstavitelných hloubkách, viděl jsem i zárodky duší

a tvary možných tvarů míchající se ve větenech, viděl jsem háčkující se světlo i tmu, prostor i prázdno a vír točících se z jisker vedle stálíc netknutých a apatických. A na *kapitolách* odvíjely se příběhy druhů a klanů, živého i mrtvého.

V okamžiku otevřelo se a trhalo se pojmenované, blesky otvírají zipy u *blohů*. Za nimi *solo* tma a prázdno. Vrátka se otevřela a já, spíše moje Já proniklo do prostoru za pseudo systém, za ucelený systém, mimo jadrových reakcí, mimo plazmy uzavřeného v celku. Ocítl jsem se já, vnější pozorovatel, což mi bylo milostivě dáno. Já si mohl prohlídnout úžasný strom, nádherný amorfní diamant zvenku, ze všemi světly plošek, odrazy, teplem, vášněmi a smrtí, vírou či nadějí, tvořící *energiem*, umělecký artefakt *rodících se*.

Celek už neměl nadřazeného adresáta, byla to energie modelovaná, vázaná a rozvazující se. Tvořila samonosný kmen a nepřijímající žádné vnější podměty, vnější události, celek spravující sám sebe, *energiem* zapečetěná, ojiněná horizontem, na které se holograficky objevovaly tvary, obrazy artefakty, láska, *energiem* v sama sobě.

Byl jsem tu sám a bez vzpomínek, a nikoho jsem nepotřeboval. Síla mne přitahovala zpátky a čísi duše mi radila, abych se nevrátil. Tvar se měnil, sám byl osvětlen sám sebou, diferenciální *topem*. V něm se vařily životy jako kameny, zárodky duší, v něm bylo *i*, pomíjivé, v něm se opět a znovu se tvořilo a chaoticky rozkládalo, v uzavřeném celku, z něhož nebylo úniku. Byl to nepochopitelný motor s nekonečným zrychlením, napájený sebou.

Do věčnosti jsem hledal otázku proč, proč tolik variací, proč kombinací myšlenek proč, když děje se opakující, proč, život a *doživot* v jediném celku, *tutti* možností. K čemu ty přechody. Cítil jsem snažení, touhu po změně po čerpání.

Posléze mi dáno bylo pochopit či nahlédnout zvenku na systém. Systém měl snahu podobat se sám sobě, zlikvidovat diferenciál odlišností. Bez míry a váhy, nebylo podle čeho poměřovat, podle čeho vážit a počítat. Byly to dvě pravdy, které se nevyplučovaly, dvě pravdy rozdílné a přitom stejné, interpret dvou myšlenek, tvořící unitární základ a pole i na napětí diferenciálu, diferenciálu, který sčítal síly, polarizoval a těžkl a prohluboval

síťovinu do zakřivení, vytvářel prostor a čas, děj, minulost i budoucnost, teplotu, naději i lásku.

Diferenciál ve kterém *top* splýval, plnil se i vyprazdňoval formy, stříhal světlo a spojoval do druhů. Počátek i konec byl průsečíkem přímky na kraji obrovského kruhu, kola, možná rumpálu, kterým i malé dítě bylo schopno otočit sem a zase tam. Divné společenství světů, odrazů, pojmů a zrcadlení, dvě ruce táhnoucí k sobě, tvořící jedno tělo, ruce a podivný vztah mezi nimi, takové a podobné síly jevstvovaly v plodově viditelné energii, v podobě rovnocenných omílaných artefaktů; život, smrt a předpočátek, hladiny *horizontů*, pravdy, zapomnění imaginárních.

Aj, nebesa se otevřela a trhala. Byl to prostor vsakující se do sebe, který uhlazoval a krokoval sám sebe. Za zipem byla neexistence, věčná a přitom nicotná, s touhou zrcadlit se, prostě existovat.

Já, hloupý člověk, který v úlu plástu z milosti mi dáno bylo odzipovat víčko a nahlédnout do spleti pavučinek, já snažil se vzít chomáč zrcadlení paradigmat a rozfoukat je nad zavíčkovanými plásty, jako stín paradigmat pro věci, věci životy, budoucí. Já chtěl bych být interpretem více než jedné pravdy, kterou se jako sprcha semen rozprostřou nad údolím *budoucích*. A popíšu život neviditelný s mnoha smysly vnímání, uvidím, co nebylo a je neviditelné, uslyším, co je neslyšitelné, ucítím vůně které nejsou poznatelné, ochutnám vody u pramenů směrů, vody, jemné a lehounké jako dým, nahmatám tovaryšstvo, co změní se v plazmu života, to a jiné sečtu já, podtrhnu, aby bylo lepší něco než nic.

Já, ubohý z nepatrných, hloupých, já slabé vůle tápající, zda naděje je k lepšímu nebo horšímu, já ubohý živočich, snad nenáhoda, brdlíkání v alfatopu, předem zmizelý, odraz artefaktu kmeň bořícího myšlení.

Děj událostí, divný spetákl pochybností, hrůza vidět nadpřirozené jiné a zvláštní, kde duše nahá je, duše třepotající se sama o sebe, podtržení neexistence.

Aj a i já ucítíl podtržení pravdy, abych uvěřil, abych ucítíl, to vše ve věčnosti, která je nepatrným diferenciálem, neměřitelná a nehmatatelná, nepředstavitelná dvojité pravda rýsující pohled interpreta, který nepotřebuje váhy, nepotřebuje míry, nepotřebuje čas, neboť tím vším je.

Kým, nebo čím být ve světě pro jedno svědectví? Pro jediný dotek! Pro *Lásku*, ano chtěl bych být *Láskou*, jejím horizontem. *Láska* je odpovědí na otázku, proč je lepší něco než nic. Protože přes bolesti a šílenosti, přes teorie bylo bude, přes život i smrt, přes čas existence či nikoliv, větší je než věčnost, co se nezapisuje, co se nepotřebuje dokumentovat, co se nepotřebuje pečetit, to je *Láska*, ano, ano chtěl být *Láskou* a bydlet v jejím horizontu...já ubohý z nepatrných, ...chtěl bych být *Láskou*.

Láskou, dobrou vodou, dobrý dým, modrou *Láskou*, *Láskou* ve světle. Se světlem do vně i uvnitř, do všech směrů a horizontů, do nadějí do utrpení do bolestí, do víry, ano, ano chtěl bych být...*Láskou*, přál bych si být *Láskou*, ne tvorem, ne živočichem, ne stromem, ne kamenem, chtěl bych být čistou *Láskou*.

A nebesa se otevřela a zrcadlila tma ze tmy, světlo ze světla. Byl tu nový svět podobný starému a dvě pravdy, ale jedna *Láska*. *Láska*, která se zrcadlila, neobdivovaná sama sebou, nesebestředná, ale darující, tvořící možnost, možnost svobodné volby, *Láska* co nechce existovat sama pro sebe.

A slyšel jsem své přání. „Vezmi klíč od chrámu, nebo od kostelíka, kam chodil malý kluk šlapat na varhany a buď sám. Přijdi po sluce západu dovnitř a klekni před oltářem. Modli se po celou dobu až do slunce východu. I bát se budeš v noci beze světla, bát se budeš tmy, bát se budeš zvuků a stínů pohledů. A kdo ví, jestli bude noc s měsícem nebo bez něj, bát se budeš. I pokud budeš mít srdce čisté a v okamžiku, kdy monstra báství nebo bátství překonáš modlitbou. A naděje na setkání s Bohem bude bez pochybností, i bát se budeš setkání, protože bát se budeš z podstaty, že ti nikdo neuvěří. Budeš se bát Boha a přitom toužit po něm jej spatřit, nebo snad se jej dotknout, ano a dotkneš se ho, jeho lemu symbolu, protože tma bude neproniknutelná, nepřeteš jej. Aj, obejmě tě Bůh a uslyšíš hlas.“

„Ty jsi člověk. Já dávám zadarmoho, abys ke mně přišel a uslyšel tvé volání. Pohladím tvoji duši a dám řetěz slov do tvých úst. Mnozí budou z těch, kteří jej budou chtít zamknout i těch co je odemknou!“

A stalo se. Já jsem odpověděl: „Proč já, proč vůbec člověk, když tak mocný jsi, já nepatrný, proč, když otevřít můžeš nebesa a zrcadlit se, ...?“

„Ty máš klíč, ty jsi člověk. Ty jsi mne prosil a volal a já ti jej dal zadarmo. Ty jsi chtěl být *Láskou* a *Láska* taková je. Ty jsi člověk, který se bojí, ty jsi člověk který se zrcadlí ze všech směrů na placentě horizontů, v tobě se zrcadlím i já, láska, Já...“

Tma byla kolem a já jsem Boha neviděl, cítil jsem, jak mne konejší.

A nebesa se otevřela a já uviděl hada, spíš useknutou jeho hlavu vařící se v oleji. Byla celá mrtvá, opečená. Proti přírodním zákonům na mne otevřela tlamu, jako by se rozšiřovala kolem mne do všech stran a já byl nad ní uprostřed ní nad růžovoučkým masem. A z dásní spíš po cele tlamě se objevovaly zuby, takové zasouvací zoubky podobné kočičím drápkům, bylo jich mnoho, znovu a znovu se objevovaly a vyrůstaly. Bylo jasné, že cokoliv zachytí, to již nepustí a není cesta zpátky. Strašně jsem se bál o sebe, o život, o svoje já, bál jsem se nepoznaného, bál jsem se bolesti, bál jsem se o sebe, o nikoho jiného, jenom sám o sebe.

Zapomněl jsem na všechny ideály, na vysvětlování na smíření se smrtí, bál jsem se reality, bál jsem se, bál... Byl to strach co mi nebesa ukázala, můj strach, strach uvnitř oběti uvnitř...

A najednou tlama se zmenšovala, až byla velmi malá a zmizela v oleji, byla mrtvá, ale nebyla mrtvá, určitě nebyla mrtvá.

A já jsem přemýšlel, jak ji zabít, strach, jak ho navěky zlikvidovat z horizontu bytí, jak zničit její tvar. Così mi říkalo, že to není možný, že ho lze umenšovat, znepatrnět. Jak ho zabít, či čím si nakrmit až by prasknul, nebo ho zabít světlem, hvězdou, usmažit v protuberancích.

A slyšel jsem: „Až strach chobotnice přísaje se a uchopí tvoji mysl a srdce, dej, mu, hoď po něm knihu opředenou pavučinkou horizontu a on na věky bude žrát sám sebe, bude se *sámech*, užirat se od ocasu k hlavě, převrátí svoje vnitřnosti na povrch a zase zpátky a nikdy nepřestane. Bude trávit sám sebe. Na horizontu událostí utvoří nepotřebný vír, artefakt z nepočitatelných...

Hle otevřela se nebesa, nebylo teplo ani zima a já viděl svoji duši, obrovskou pavučinku, co se *vlanila* do roviny dělitelného. Cítil jsem *Lásku*, jak ve smyslu symbolů je vetkána do architektury bublin protuberancí... Myšlenky vlály jako prapory vlásečnic, živé i *prvé*, vtěsnání skutečností, hierarchie výšky, reprodukce. Přemístění sprostým artefaktem prostoru pouhého uzlíčku ve

stavu skutečnosti, smysl pěnících, rozpoznání nenáhody, směřování, nesmyslného živočišného pachtění.

Hle otevřela se nebesa a moje Já se rozplynulo a už netvořilo ani část celku. Tolik obávaná ztráta mého Já, snad větší než z hmotné neexistence. S mým Já měl jsem ztratit veškerý smysl vzájemnosti- tma a prázdno.

Ale bylo to jiné, při neexistenci času- je to jiné. Báł jsem se, motivů a artefaktů, kterých jsem se dotýkal. Spíš se elementy mého jáství nalepily na konečky vlasečnic neuronů artefaktů, i pohybovaly se, vlály. Zvláštní!

Pohybovaly se a čas nebyl, zůstal malininký *diferenc* zanedbatelný, neboť to mé Já, které už neexistovalo ve zkrutu události bylo ho schopno zachytit se v parciálech dělení a zvláštním způsobem komunikovat s celkem, v celku, taktéž dělitelným, bez obsahu slova hranice. Existovaly pouze vyvážené, rovnovážné multipolární protuberance artefaktů a sympatie. Hm, daleko je smysl existence člověka, vzdálený a nepředstavitelný je děj nenáhody.

Rozplyne se i informační paradox do parciálů tvořící samovolné hologramy, samolíbící se, plavající nad domnělým chaosem množin možností, taková je nepředstavitelná protuberance entého artefaktu na jehož označení, řízení, vývoj a zánik stačí jedno slovo- život.

A otevřela se nebesa a já viděl artefakty života a neuměl z nich číst.

Hle, mocný, nejmocnějších nade mnou i pode mnou zosobněný v povrchu protuberancí horizontů, viděl jsem já Zachariáše.

Hle, mnoho schodů, které vedou nahoru a mnoho schodů, které vedou dolů. Kdo vyslovil slovo Bůh je nepočítá. Kdo jde pořád nahoru, chce jít dolů a kdo dolů, chce jít nahoru. A marnost je chodit po schodech, když nemají začátku ani konce.

A není začátek konec světa tohoto, neboť mnoho světů chodí po schodech a miji se, v jednom a též okamžiku se naroduje a v též okamžiku *umítýruje*, jen *tvo- je* se rozbalí jako síť na ryby, na moři aby jsi ji, tvoje Já, zase sbalilo při západu dohromady.

A nezáleží ryb kolik jsi chytil. Jako duše a tělo, jako možnost a nenáhoda, jako síla a *Láska*. Jako Bůh, jako kniha kterou neumíš číst, ale je napsána proto, aby byla čtena, proč jinak, by ji napsal,

pro nechtění samoty, pro kus já z mého Já, pro imaginární parciály artefaktu, pro diferenciální krásu, pro chaos pro i smysl, *prodílo*, pro dílo děl, pro biologický, *hmata telný* obraz artefaktu. Kdo první a poslední by *slovil* slovo Bůh je nepočítá. Kdo chce rozumět... posadí se na schodiště mimo *lavici posmívačů* a podívá se z okna.

Uvidí chrám veliký a uvnitř zdát se mu bude malý.

A já jsem se snažil jít nahoru, *etwas* jsem šel dolů. V noci svítí měsíc a odráží slunce, které nevidím a je kdesi pode mnou, pouze mi ho paprsky připomínají, varování, abych nezapomněl. Hle je jen Jeden Bůh a jeden člověk, který se mu podobá.

A hle otevřela se nebesa a já viděl *úhel* života.

A jeden *úhel* měl svůj čas.

A čas *úhlu* byl naplněn životem.

A život měl v sobě všechny artefakty jednoho.

A nezáleželo na čase, jak byl dlouhý, každý život byl rovnocenný a stejný a chapadla jeho neuronů ověňčovala se vlásečnicemi slávy. Byla v nich síla, ale nebyla v nich moc, byla v nich *Láska* a víc, spíš přitažlivost jáství, pocit zázraků, tvoření a modelování chaosu protuberancí, světlo, které prostupovalo tmou, odpoutávalo se od ní, světlo naplňující život, jeho teplý nakrájený konzumní dým.

A jeho síla prohla síťovinu horizontu a život se uhnízdil.

A samé schody byly kolem mne a proplétaly se nahoru a dolů, samé schody a světlo je osvěcovalo. Kdo bude chodit po schodech v zakřivení, kdo je natáhne do roviny nazpátky nebo přibližně k rovině horizontu. To vše jsem viděl v *úhlu* života v jednom stejném *úhlu*, jako je jen Jeden člověk a jeden bůh.

Počítatelný *úhel* a zdroj světla uvnitř rozevírající a spojující počátek i konec do jednoho vrcholu. Síla a pokorná moc smíchaná do běhu bláznů. A já stále viděl před sebou okno zabarvené modrou barvou a slyšel:

„Hle okno světa, do něj snaží se vyškrábat mnozí pár vrypů, ale nevidí co za ním. Je to obraz smlouvy, co slíbím v mysli tvé před oknem, to se splní v *úhlu* života. Dám ti obraz diferenciálu nenáhody, abys mohl chtivým načrtnout rysy dle jejich smyslů.

Je otázkou šíře *úhlu*, zda bude dáno jednomu člověku je uvidět. Zrozený a stvořený, pravda interpretovaná ze všech stran, pravda jako artefakt o mnoha *úhlech* a žalmy, které se jich budou

dotýkat, slova které tvoří, je v nich síla i léčí slova jako podstata jako myšlenka v pavučinkách neuronů sítí, pravá a skutečná obraz z kterého se klonuje hologram událostí, tak vzdálený lidskému chápání, jako...

REGENTI A SYMBOLY

A tam u úhlu hřbitova jsem prošel kolem stánku s květinami. Prodávaly se tam umělé i živé kytky. Často jsem měl podezření, že jsou to pořád ty samé, ukradené z hrobů, možná trochu upravené o nové pestré slaměnky.

Byl to obyčejný plachtový stánek s plachtami vojenské provenience s hrubým stehováním, s pultíkem a věčně zmrzlou prodavačkou, která ke svému sortimentu přidávala sortiment svíček v červených kalíšcích, i těch obyčejných světýlek na „jedno“ použití v nízkém bakelitovém kelímku.

Až po čtyřech metrech za stánkem jsem si uvědomil, že je prázdný. Stál tam místo prodavačky *Prodavač*. Na pultě měl ošuntělou misku z umělé hmoty a v ní pár drobných desetičků z hliníku a pár mincí ze žlutého kovu, mezi nimi vyčnívaly dvě zmačkané papírovky červeného a zeleného potisku. Nacouval jsem trochu zpátky a zděšeně se podíval do vnitřku. Kromě *Prodavače* jsem nic jiného neviděl.

KŠEFTMAN-PRODAVAČ SVĚTŮ

„Dobrý den,“ překvapil mne prodávající s pochopením předpokládané otázky i s odhalením mé zvědavosti. Marně si vzpomínám na jeho obličej, vím jen to, že byl obyčejný, tak obyčejný, že si ho nešlo zapamatovat, nezapamatovatelný.

„Přejete si zabalit?“ Bez čekání na odpověď vytáhl zpod pultu papír s mikrovoskovým povrchem.

„Co, co vlastně prodáváte?“ Zeptal jsem se a propátral očima stánek. Předpokládal jsem, že má zboží v krabicích za stánkem, nebo prodává něco načerno. Měl dojem, že to jsou obaly pouze vyřazené ze supermarketu. Bylo ticho.

„Prodávám soukromého Boha,“ odpověděl klidně. Zíral jsem nevěřičně na něj a potom jsem se podíval kolem sebe, jestli mne nenatáčí skrytá kamera do silvestrovského pořadu. Nic podezřelého jsem nenašel. Otočil jsem se a přidal páru k odjezdu.

„Pane, počkejte, zastavte se, zastavte se na chvíli, pane postůjte chvíli.“ Slovní spojení „zastavte se, zastavte se na chvíli“ mne dokonale uzemnilo. Přilepilo moje kroky kanagonem k cestě. Slyšel, už jsem se slyšel a na povel zastavil. *Prodavač* s naprostou vážností dodal:

„Dám Vám slevu, pane, dám vám ho za paušál, nic na tom nevydělám.“

„Co, Paušálního Boha?“ Sám na sebe jsem se zlobil, že jsem se nechal zatáhnout do komunikace.

„Ano pane, pane Jane, Boha za paušál, možná dám vám ho, za paušál. I špatný obchod je obchod, pane Pojere, i prodělek je obchod. Dá se koupit i jinde, pane Jene Pojere, možná ano, možná ne, ale u mne je za paušál, prostý, holý, přírodní Paušální Bůh.“

Znovu jsem se rozhlídnul kolem sebe. *Prodavač* se pousmál. Možná že byl na takovou reakci zvyklý.

„Za kolik?“ Vypravil jsem ze sebe otázku, která nebyla moje a čekal zvědavě na odpověď.

„Za paušál,...mladý pane, jak jsem říkal,...pane, to platí, za paušál.“ Tak tentokrát už jsem si myslel, že si ze mne opravdu dělá srandu. Pozoroval mne. Po chvíli s naprostou vážností dodal

tiše: „Za paušál,...pane, pro vás, prosím vás pane, je to zadarmo.“

Pomyslel jsem si, že je to jednoduchý člověk, možná blázen, možná člověk z domova důchodců, který nikoho nemá, ono to vyjde na stejno. Vzpomněl jsem si na jednoho kamaráda a jeho okřídlenou frázi:

„Co je zadarmo, toho bývá hodně, ale stojí to vždycky všechno bez výjimky za hovno.“

„A kolik je teda paušál,... pane?“ Poslední slovo jsem zdůraznil. Kolem nás chodili lidé. Nikdo si nás nevšiml. Měli dojem, že se odněkud známe.

„Paušál je paušál a korunu za papír.“ Odpověděl *magor kšeftmann*.

„Kolik je paušál za paušálního Boha?“ Opakoval jsem zřetelně a nahlas otázku. *Prodavač* sebou trhnul, podobně jako to dělají léčitelé alternativního druhu.

„Záleží,... záleží na kolik si ho ceníte, pane Jane, kolik kdo za něj dá,“ odpověděl tentokrát přesně věcně, až mne to zamrazilo. Po chvilce ticha pokračoval: „Kolik dáte za svého Boha, na kolik si ho ceníte, pane, kolik je u vás paušál?“

Zarazil jsem se. Tenhle *Prodavač* nebyl možná vůbec hloupej. Nevěděl jsem, co odpovědět, opravdu jsem nevěděl. Měl jsem podezření, aby to nebyl čísi sektář, Jehovista či podobná verbeš. Chtěl jsem se a chránit otázkou:

„Tak mi ho ukažte, pane, jestli není poškozený, když je za paušál pro všechny, je vůbec stejný pro všechny a kdyby jste mi ho nezabalil, tak ušetřím korunu?“

Prodavač ještě četl mé myšlenky o sektářích. Sjížděl po mně zrakem až na papír s mikrovoskovým povrchem, který jsem vždy vídával v konzumu na balení salámu nebo masa. Nic se nedělo. Nechápatě jsem zíral na pult.

„Tady je.“

„Nic nevidím, kde?“

„Tady, před váma.“

„Kde?“ Viděl jsem detaily papíru.

„Je neviditelný,... pane.“ *Prodavač* se na mne podíval co to se mnou udělá. Nehnul jsem ani brvou.

„Není tam nic, je to jen papír za korunu.“ Chtěl jsem odejít a přemýšlet, kolik, nebo co bych dal za svého Boha.

Prodavač mne chytil za rukáv. „Dám vám ho zadarmo s papíry nebo bez nich,...pane, chlapče, Můžeš si na něj i sáhnout, pokud je to pro tebe důležité. I jiným dávám zadarmo, kteří už nemůžou platit.“

Ukázal posunkem na bránou hřbitova s udroleným latinským textem. Lidé procházející kolem stánku, ve stejném domnění jako já, že je to prodej květin, zvědavě civěli na prázdný papír a misku s drobnými mincemi.

„Kolik jste jich už prodal?“

Prodavač ukázal na mince před sebou a smutně odpovéděl.

„Málo, za paušál zadarmoho ho nechťejí, myslím, ti před branou, ti za ní by za něj dali i pár vteřin života, jenže....“ Odmlčel se. Bylo ticho, dlouhé ticho.

„Nemají peníze.“ Po chvíli se do prodavače nalil nový *energíem*.

„Tak mám ho zabalit nebo ne, pane mladý? Věřte, určitě se vám jednou hodí, nezrezne, nechátrá, je věčný, pane Jene. On je taky pan, pan Bůh, pane, kupte, nebo nebude, dám vám ho za paušál, nebo zdarma, úplně zdarma, jen tak, pane, do dlaní, jen když si ho vezmete, s papírem nebo bez, to je jedno. Hlavně že nezrezne, pane.“

„Kolik je paušál, za kolik ho nakupujete, myslím velkoobchodně?“ Přibližle hloupá otázka ho nezaskočila. Uviděl jsem, jak se jeho osa vychýlila jako pastevecká hůl, ještě se přiklonil a šepetem sdělil.

„Neměl bych to před zákazníkem říkat, aby jste mi nezkazil kšeft, vám to řeknu chlapče,...je úplně zadarmo.“

„A co ty peníze?“ ukázal jsem na pult. „Jste podvodník, pane!“ Smutně se na mne podíval a tiše odpovéděl: „To je na balící papír?“

Odpovéděl: „Ano, je to pouze za papír, jen papír.“

Zastyděl jsem se. Proč si nekoupit svého za pár drobných Boha, nebo ho dostat zadarmo. Vytáhl jsem peněženku a zastyděl jsem se podruhé.

Všiml jsem si *Prodavače*, jak přepozorně sleduje moje ruce, kolik za svého nového Boha dám, nebo zda jej budu chtít zadarmo. Měl jsem dostatek času, na Boha za mnou se žádná fronta nestála. Jeden kolemjdoucí se chvilku zastavil a koukal mi přes rameno. „Co se tady prodává?“

„Bůh, pane,“ odpověděl klidně *Prodavač*.

Podíval se střídavě na mne a na něho, zakroutil hlavou a potom ukázal posuňkem rukou na hlavu.

„Vy byste potřebovali, aby se vrátil komunismus, vy blbci, aby jste stáli fronty na hajzlpapír, aby jste si mohli občas utírat prdele a ne si je z lidí dělat!“

Chvilku bylo ticho. Lidé se mýjeli sem a tam. Rád jsem pozoroval lidi. Rád jsem sedával na náměstí, pozoroval je. Lavička na náměstí a postavy co chodily kolem mne. To samé, jako tady u zastávky.

Kategorie ve spěchu, nechvátající kategorie, kategorie, co se cpaly výdobytky kapitalismu, kategorie dívající se na holuby, kterým podávaly další kategorie hormony, aby se nemohli rozmnožovat, protože srali kategoriím na sochy, kategorie, co je pod pohružkou sankcí i krmily.

Množství holubích sraček rozleptával lidskou nadřazenost, moc nad pozemním tvorstvem. Malinké panoptikum, náměstí z pimprlat. I tady u bran hřbitova jsem občas holuby zahlédl, zvětsšina tu byli spíš drzejší kosáci, které jsem neměl rád, i pár reverzibilních veverek. Část porcelánových holubů seděla na náhrobních kamenech, netečně, ledabyly. Lidé jim za branou dávali drobečky, o vánocích oříšky, či zbytky vánočky. Možná se chtěli pokrytecky vykoupit, předejít si je ve známost, aby si měli s kým povídat, až tam budou ležet a smrdět.

Podíval jsem se na *Prodavače*.

„Kdo jsi?“ Trochu nechápavě na mne upřel zrak.

„Jsem *měsíční kupec*, nebo *kupec* Měsíčnían, chceš-li, nebo...*kšeftmann*“... Chtěl jsem mu říct, že slovo *Kupec* je od slova kupovat a ne prodávat, ale potom jsem sotva vzdechnul. Nakonec jsem si však neodpustil rejpnutí.

„*Kupec* je od slova kupovat a ty tady stojíš a prodáváš.“

„Kdoví,“ odpověděl klidně, „kdo ví jestli zároveň nekupuji, když zároveň prodávám.“ Cítil jsem, že to byla stoprocentní pravda. Než jsem se stačil zeptat co kupuje, překvapil mne.

„Pojď a prodávej se mnou. Pojď si sem stoupnout, pojď to zkusit!“ Trhl jsem sebou. Nechtěl jsem se nechat vmanipulovat, vždyť stačilo, že s ním mluvím.

„Neboj se, Jene Pojere, pojď, vždyť o nic nejde.“ Teprve jsem si uvědomil, že jsem se mu nepředstavil, tak jak mne může znát.

Poodhrnul zadní stěnu plachtoví a já jsem kupodivu poslechnul. Ocitnul jsem se za pultem. Zvláštní svět, jiný než ten co jsem doposud znal. Člověk si myslí, že se na něj musí dívat potencionální zákazníci, že si ho prohlízejí. On má zároveň profesní nálepku - prodavač – a tak ho automaticky berou.

Ve skutečnosti si mne nikdo nevšiml, občas si nás daná kategorie změřila, jak dva *divní* stojí v prázdném stánku, s prázdnými papíry a miskou s drobnými mincemi, dva u a ve vyprodaném stánku. Zíral jsem na prázdný papír.

„Hle, mohu ti prodat i život, tvůj život Jene Pojere, když jsi na této straně pultu. Je pouze na prodej, není na něj záruka, nemůžeš jej vrátit a já koupit ho zpátky. Jan se podivil.

Můj život? Můj život, celý můj život od začátku do konce, kdo ví, jak bude dlouhý, ale on to ví, on to určitě ví, kolik by stál můj život, jistě ne víc než dvacet korun, co dávali za Josefa nebo třicet za rabbiho chlapce z Nazaretu, jistě by byl menší než zlomek ve zlomku, on to ví, snad že za nic, nebo *zadarmoho*, nebo by ještě musel vracet, jo, musel by vracet.

Záhy sám v sobě jsem vnímal celý svůj život a to ještě i neprožitý, coby jedinou část, plochu horizontu, která se zastavila a neletěla v celém soustrojí.

Proč by letěla, stála uprostřed té míchanice uprostřed, ne mokrá, ne živá, ne mrtvá, stromoví neuronů, světlo vzniku, ve kterém byl celý zakomponován. Symfonie spojená do prstence, kde se jednotlivé noty obdivovaly navzájem a sprádaly nitky, vlasečnice, slupky poloprůhledné jeskyně. Sklípky nesly cosi mocného a přitom lehce, ledabyly vyplňovaly plazmový prostor zastavený nebo nezastavený, spíše jediný nativní terminál, nedělitelnou skutečnost, prostý základ, s puzením odhodlaným se k dělení.

Můj život.

„Hle, podívej se, co prodáváš.“ Oslovil mne *kšeftsmann*.

A viděl jsem chvíli *kapaidárium* a slunce po celé obloze, viděl jsem netopýra ve skulinách kamenů, viděl jsem vojáky a řadu tanků, jak se plazí jako želvy do kopce, viděl jsem trnovým drátem opředený ikonostas.

„Kde je ten život?“ Zeptal se Jan nad snůškou živých obrazů.

Prodavač neznatelně vzdychl a část svého sáří zastřel část pultu.

KOŇSKÁ HLAVA

Jan pocítil, že je sám uvnitř sebe. Viděl sebe stojící u vesnického stavení, ve vypraných hadrech, v obnošeném proužkovém obleku. Dveře do stavení; vrátka malá i velká byla otevřena. Uviděl před zdí, která byla postavena před okny vedlejšího statku, jak se chystá pohřební průvod.

V čele byl ministrant s křížem s uvázanou černou šálou a za ním místo pro kněze, který byl ještě uvnitř stavení do kterého vedl násyp s hrubě opracovanými kameny s pár letitými schody obroušenými od věčného chození.

Za ministrantem byla hudba z plechových nástrojů a za ní četa hasičů s uniformami, napasovanými na jelita, protože se hasiči nemohli po pár letech do nich vejít. Za nimi celá vesnice v černém a babky v šátkách. Všichni se na něj dívali, protože byl z posledních, příbuzných.

Zařadil se do průvodu a podal sousedovi ruku. Křídlovky a plechové nástroje zabezčely a zahrály píseň „Pane, my milujem tebe“, nebo tak nějak. To se mi už hudba ztrácela v uších.

Vnímal jsem, slyšel řehtání koně ze stáje hned za obytnou místností a cítit slámu z čerstvé podestýlky. Lákala mne k ulehnutí a odpočinku vedle němých zvířat. Slyšel jsem zařehťání, ano, vždyť to je Fricl a ten druhý, Bože jak se jmenoval, nebo snad jmenuje, kůň nebo kobyla?

Byla to přece kobyla. A vzpomněl si, jak ji připouštěli, že měla uvázaná kopyta, jak ji hřebec prvně kousl do slabin a do krku a on, s bílou náprsenkou na hlavě jako rituál před pohledem lidí jí oplodnil, no to byl zážitek pro něj, i pro mě, dítě. Ano, bylo to tehdy, když se vázaly otýpky na poli a on uslyšel nad sebou hlas:

„Jene, Haló Jendo, přiveď koně!“ a já, chlapák, chtělo se mi prvně vyskočit až do oblak a potom jsem nenápadně řekl:

„Jo.“

A nohy chtěly ubíhat samou radostí cestou s dvěma vyježděnými stopama, pěšinkama rovnoběžnými po remízce z vyschlého kvítí a nasypaných kamenů z pole, Bože to pole, co ono *máje* kamenů, pole, co stále rok co rok rodilo a obtěžkávalo bolesti v zádech pro všechny ty, kteří je museli sbírat, pole, co vonělo zemí.

Jak nebyl vidět z pole, tak se rozběhl tryskem, jo mohl běžet miliony a miliony let bez nejmenší únavy, v opálených *nohouch* byla energie na pořád a pořád zrychlovaná jako v iontovém motoru.

Po chvíli, po chvíli jsem přestal, udýchaně jsem zastavoval a potom jsem jen šel, pomalu. Myšlenky euforie počaly chladnout a stydnout v suchém horkém světle v slaném olizu rtů a kapkách potu skrápějících obočí.

Sáří podivného *Prodavače* se pohnulo.

Jo, ten kůň ten Frice a druhý nebo druhá kobyła, vždyť kůň kouše, sám jsem viděl, že kousl jednu babku na poli. Držel ji za prdel ve vzduchu, bylo to směšné, babka bekala a pištěla jako ty plechové nástroje, co slyšel před chvílí, jako.. a potom ji pustil, dokonce se na její prdel musel podívat i veterinář, spíše jeho asistent, chlap, který rozuměl dobytku. Jak ji držel, měla otisk zubů na zadku, měla jich tam víc než v puse. Potom si z ní dělali srandu, že by měla jíst pozpátku. Dal jí na to mazání, které zprvu vonělo mentolem, ale potom strašně smrdělo, že i prasata ve chlívě u ní doma se zajíkala smradem. Potom jí stejně zůstal název Prdlavka, ano prdlavka jí nakonec říkali, chudačce *babce* v *tečkové jupce*.

Dýmové sáří se opět poodhalilo.

Šel jsem, boční vrátka portálu byla zamčená, věděl jsem, kde je klíček, pod květináčem v přední zahrádce. Použil jsem fintu a otevřel hlavní vrata s dřevěným ráhnem. Od častého zacházení drželo nepatrně a byl jsem ve vevnitř.

Skoro mi to připomínalo neděli. Na obrovském slámovém dvoře s náspy a protějším hnojištěm byl klid. Slepice nakláněly ne-tečně hlavu trhanými pohyby, když záhy zjistily, že jsem to já, nenechaly se vyvést z rovnováhy a zůstávaly mazácky vzadu u stodoly, občas ze sebe pustily slepičáky. Prošel jsem kolem vchodu a nakarbonované kadibudky na konci rohu stavení s vyblejskaným prkýnkem a zpátky jsem se jako špion vkrádal a zastavil u vchodu do stáje. Poslouchal jsem. Slyšel jsem vzdálené zavítí psa i zaplácání holubů, kteří se sem jistě přiletěli na moji anabázi podívat a somrácky sebrat zbylé, utroušené semínka.

Byl klid.

Bylo тихо. Do detailu jsem si naplánoval ustrojení koně a zopakoval rady a to, co jsem viděl u hospodáře. Nevím jak dlouho jsem se zaseknul. Zalehly mi uši zaržaním Fricka. To nebyl obyčejný zvuk, to byla bomba, ohlušující výbuch, trouba u Jericha, až jsem se málem počůral. Kůň mě určitě ucítil. Nedalo se nic dělat.

Vešel jsem do maštale, která se mi zdála obrovská a uprostřed ní... dva mamuti a já, já malý Jan, já bych měl tyto dva kolosy odvést ven. Klepal jsem se jako osika. Kůň opět zaržal a ukousl mne z hroudy odvahy.

„No tak, prosím, že mně nekousneš.“

Díval se na mne očima, na které nezapomenu, výrazem řečí, tedy víc než řečí, víc než symbolem. Obrovská hlava, kterou jsem často rád hladil, obrovské oči, teď, teď tady, když jsem sám. Kůň sklonil svou hlavu, i druhá hlava se otočila ke mně, ale ta byla dobrá, ta nikoho nekousala, žádnou prdlavku nedávala, taky se na mne dívala a já cítil koňský dech. Já jsem ten dech i viděl, a přál si, aby mne nekousl, ale ona byla blíž a blíž se ke mně, vinula se až se mne dotkla.

Otevřel nozdry a s obrovským hrubým jazykem jako rašplí mi olíznul celou hlavu - holou hlavu. Bylo to jako by mne umýval rejžákem. Já toporně držel. Chutnal jsem mu hodně slaně.

Naznačil jsem mu, že ne, že mne nemůže lízat, vždyť já jsem přece jeho pán, já jsem život, co má rozkazovat a on život, co má poslouchat. Odsunul se ode mne a znovu se na mne podíval velkejma očima, bez pýchy, s pochopením. Věděl, co má dělat, dokonce, kdyby měl ruce, tak by mi možná i pomohl. Ustrojil jsem ho i kobytku a vyvedl jsem Fricka ven před stáj.

Držel jsem ho lehce. Masa se mi vysmekla a on, majestát jeden, provokativně přešel dvůr, nezastavil ani u kokodajících diváků, ale stoupl si vedle ráhna k žebříňáku. Kobytku byla poslušná a nechala se vést.

Prodavač mne pozoroval.

Zapojil jsem je do postrojů, otevřel vrata a cuknul s opratěmi. „Hyjé!“ Mamuti se pohnuli a já zastavil za vraty, abych je mohl zavřít.

A potom, potom jsem jel jak král, jako Bůh, jako vládce světa, pomalinku, po návsi, aby mne sedláci viděli, tak pomalu, že se

mohlo zdát, že povoz stojí na místě, nebo couvá, pomalinku jsem jel a přidal, jen když mne už viděli z pole jak jedu k nim.

„Jsi šikovnej, Jeníku,“ pochválil mne hlas, „až dojedem do chalupy, tak je můžeš v tomhle vedru v rybníku vykoupat.“

No abych řekl, že jsem z toho nebyl úplně odvázaněj. Odmítnout jsem nemohl, bylo na mne přece spolehnutí a...a vítěz přece bere všechno.

A tak se stalo. Ještě s pár soukmenovci, unavení a vyprahlí vklouzli jsme do rybníka, aby jsme rozpustily sůl i prach z pole a cest. Vody byly nahladinované podle prohřátí, dole studená a v hlouběji i oslzlé bahýnko, které jsem neměl rád. Znechuceně jsem se od něj odrážel. Mamuti stáli s rozkročenýma nohama a pili na okraji vstupu do rybníka. Posléze bez povelu se vydali směrem ke mně a já se začal bát, že se utopím, že jde po mně, i když jsme byli teď už neslaní kamarádi. Volal jsem na ně:

„Hej, zpátky!“ , ale to už byl vedle mně ten s mlejskejma kamenama; očima o kterých jsem slyšel v pohádce O křesadle. Byl šťastnej, že se konečně zbavil hovad a dotírajícího podvečerního hmyzu.

Sotva mu hlava koukala. Kolem samé bublinky dokola kol. Byl vedle mne a já šlapal vodu. Nevěděl jsem, kudy kam. Nevím co mne to napadlo, chytil jsem se za hřívu a on jako by věděl, co chci, jel.

Jel jak parolod', napříč rybníkem, rozrážel vlnky paprsků zapadajícího slunce. Pouze hlava koně a moje hlava, hlavy tak blízko, tak blízko sebe, jak by dva tvorové mohli být, dvouhlavé zvíře, s tajemstvím, co je tvořilo pod vodou větší část.

Beze slova, bez známky nadřazenosti jsme jeli v moři, tam a zpátky. Bylo mi už skoro zima a tak jsem se ho se snažil natočit na břeh. Pochopil to. Já nahý jako on neoblečený, bez postojů zamířili jsme na břeh.

Ocital jsem se výš a výše, výš a výš vysoko nad vodou a potom nad zemí, zdálo se mi to strašně vysoko, dokud se nezatavil a nesetřásl ze sebe zbytek vody i se mnou.

Bolelo mne to. Uviděl jsem nad sebou obrovskou hlavu a kulatá kolena, i okovaná kopyta jak dávají pozor, aby mne neškrábla.

Sklonil se nade mnou, viděl jsem zase jazyk, jak v rybím oku dosahuje na mne. Znovu mne Fricek olízl. Jazyk měl teplý. Olízl mne a posuňkem řekl: „Fuj, už nejsi tak dobrej, smrdíš rybinou.“

Nebyl jsem, nebyl jsem slanej, byl jsem jako voda které bylo kolem habaděj, z které se otřásal. Odcouval ode mne a netečně, jako ty slepice na našem dvoře a něco ze mne - žmoulal. Sedl jsem si a prohlížel si ho. Začala mne být zima. Díval jsem se na něho a přál si, aby i on se na mne podíval.

Trvalo to dlouho, když problikl ke mně očima. A já v té chvíli věděl, že jsme kamarádi a že ho nemůžu nikdy zklamat.

Ten večer jsem spal ve stáji blízko něj. Sounáležitost, přitažlivost jednoho života k druhému bylo na tapetě noci. A jako vřetánko se mnou vše se zatočilo a já slyšel zabečet plechové nástroje.

Koně i já jsme si zvykli na sebe. Když jsem šel do stáje, sám mi naklonil hlavu, abych mu mohl dát postroj a uzdu, na poli sami se točili na ouvratí a při orání jsme v jedné brázdě obešli celou zeměkouli. A v zimě, Bože v zimě okované šticemi jako tretrami tři páry koní za sebou tahali šípovitý pluh na rozhrnování sněhu, zcela málo pootevřený, protože sněhu bylo moc, aby jej utáhli.

Sami, brodíce se po prsa v závějích sněhu s rouškama s ovsem a párou kolem nich. Byli silnější než zemská přitažlivost, silnější než parní lokomotivy, co jsem viděl a považoval za nejsilnější pekelný stroj. Tři páry za sebou, taková síla, aby prohrnuli cestu, pro lidi, Bože, pro lidi a to zadarmo a to jim ještě jeden z lidí brzdil železným šrákem uprostřed, aby pluh jel rovně.

Kolikrát jsem si na ten obraz vzpomněl, pokaždé když začal padat sníh. Na tři páry koní, co táhly šíp silou, která neměla obdoby a sníh, který posléze roztál.

Podobenství, které mne provázelo celičský život, po cestách i pomyslných, aby po nich mohli chodit lidé, možná rychleji, možná pomaleji, možná, aby k cíli chváтали, kdo ví.

Neboť tam, kde nejsou cesty je čas delší. Kdo ví, co je lepší, jestli mít cesty nebo ne.

Koně cestu protahovali bez řečí, bez odmlouvání, prostě táhli nevzpírali se, jako by táhli za sebou osud, svůj osud, těžký osud, smíření s ním, osud, který je brzdil, než aby se mohli svobodně rozlétnout po nedotčené pláni.

Byla to jejich práce, aby po cestách mohli chodit lidé a vozy, třeba plné obilí, třeba plné zbraní, aby se mohli navzájem zabíjet, i koně, které jim poctivě sloužili celý svůj život, mohli nakonec

zabít a sníst, aby jim mohli podat utrejch, aby se leskli a krátili jim život, ubohé koně, ubozí lidé, kteří jim sloužili, ubozí dohromady, mizící jako sníh, jako dým. Aj tak se stejně člověk povyšoval nad zvíře...

Byl to můj život který jsem měl prožít, ve kterém jsem oscilloval, můj pluh, můj sníh, nebo který jsem prožil, to mi *Prodavač* světů ukázal, nevím proč, co tím sledoval.

Byl jsem tak zvědavý jak měl pokračovat dál, vnitřně jsem prosil ještě o kousek, ještě o kousíček poodhalení...jak je sladké dívat se na život člověka a vědět jeho budoucnost, když se ho to vnitřně netýká, příběh poskládaný od času do času.

Slyšel jsem, jak truhla třikrát zadrhla o práh a po chvíli se průvod dal do pohybu. Netušil jsem, kdo byl v rakvi, ani mne to v tu chvíli nezajímalo, jen, jen jsem slyšel to zaržání koně, mojího koně a bekání nástrojů, bekání lidí podle kategorií a lidiček, kteří věděli, že jednou půjdou.

Četa smrtonošů je ponese na čele, že budou mít poprvé to privilegium být první, nebo poslední, krátce uprostřed divného světa dovedeni se smířit se svou sounáležitostí, úplně tou samou jako mou a koně, kterého bych se moc rád v celém životě i v tuto chvíli držel v plodové vodě za jeho hřívu.

Znovu *Kupec* či *Prodavač* světů máchl svým sárím s tajemnými znaky a já viděl před sebou jen omšelý pult a povídá. „To je život, koňský život Jene Pojere!

HODINÁŘ

„Hle podívej se, kolik světů je tu a mám je k prodeji.“ Já jsem najednou viděl, že nad prázdným papírem se točily planety, pohybovaly se, byly děleny horizonty, neviditelné světy, vše v harmonii, slyšel jsem to ticho, rovnováhu.

Cítil jsem ruku na rameni.

„Kde je Bůh?“ užasle a po chvilince jsem tichounce dodal Jan:

„Ten paušální?“

Měsíční Kupec se mi podíval do očí. „Ty ho nevidíš?“

„Ne.“

Beze slova poodhrnul zadní plachtoví a postavil se z druhé strany za pult. Zapnul mi starý vojenský knoflík přišitý místo ztraceného na vlněném kabátě.

„Tak, teď máš všelijakou moc, můžeš prodávat světy, máš moc nad živými a mrtvými, tvoje slovo bude skutkem. Už vidíš svého Boha, už vidíš sebe?“

Něco mne nutilo dát sám sebe, ukázat harmonii kolem. Na chvíli, chvilinku jsem viděl až za horizont událostí.

„Tak a já budu kolemjdoucí, vyzkoušíš si to?“ Souhlasil jsem.

Kousek pooděšel a potom se vracel jako náhodný kolemjdoucí.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem slušně.

Měsíční Kupec zíral do prázdného stánku, hledal zboží.

„Co vlastně prodáváte, pane?“ zeptal se podiveně. Pamatoval jsem si naštěstí návěstí jeho odpověď.

„Prodávám soukromého Boha, chcete ho zabalit? Tedy paušálního Boha,“ opravil jsem se. Nechápatý výraz se objevil v očích zákazníka. Otočil se a chystal se odejít.

„Pane, počkejte, zastavte se, zastavte se na chvíli.“ Poslechl a zastavil se.

„Dám Vám slevu, pane, dám vám ho za paušál, nic na tom nevydělám,“ a po chvilce jsem dodal tiše: „spíš prodělám.“ Nastalo ticho jako při zatmění slunce.

„To chceš prodat sám sebe?“

Sklopil jsem zrak. Tušil jsem, co mi chce říct tím, že ze mne udělal na chvilíčku paušálního Boha. Ukázal mi, že není můj čas před branou, abych to pochopil. Vrátil se zpátky za pult. Stáli jsme tam oba, ve stánku. Nevěděl jsem, jestli jsem před hřbitov-

vem, nebo na náměstí, nebo jinde, *tací* kolemjdoucí nás mījeli, jako lidé kategorií, jako planety.

Zastyděl jsem se potřetí a pokorně sám pro sebe jsem řekl:

„Jakou cenu má paušální Bůh, jakou cenu mám já? Vždyť tady chvíli být a potom neexistovat, proč to není zbytečné, proč si uvědomovat sám sebe, zrcadlit *Já*. Kdo to kdy pochopí, proč žít jedinkrát, narodit se a zestárnout a zemřít, kdo to kdy pochopí proč, proč žít. Žít, bylo by možná lepší nežít a nevědět, neexistovat, prostě nic. Nebyly by otázky, nebyly by pochybné odpovědi. Elementárně se podílet na artefaktu s názvem život.

Je možná *cos* jiného než život, co ubohý člověk nedovede pojmenovat a nemá jiného slova, je možná *cos* jiného než kulovitý svět a nedovede to pojmenovat, je možná *cos* jiného než neexistující měřitelný čas, kdo to kdy pochopí. Žít jedinkrát s uzavřenou zpětnou klapkou, poznat co je směr, cit, *Láska*, bolest a zemřít. Kdo, kdo to kdy pochopí, jestli vůbec bude kdy.

Proč existuje cokoliv když nemusí, proč je lepší něco než nic? Proč nekupovat paušálního Boha, kdoví zda existuje, kdo ví, kdo to pochopí, proč třeba nekupovat, kdo to kdy pochopí?“ Hlava se mi automaticky otočila na bránu.

„Chceš pouze jeden svět?“ Větu jsem vnímal ozvěnou zdaleka, zhluboka. „Máš jich kvanta, vyber si, před nebo za branou.“

Kupující rozprostřel obě ruce nad holým papírem, jako by jim žehnal, otočil jednu dlaň nahoru do tvaru misky, nabral vlasečnice na míchadlo koloidního roztoku myšlenek světů, jako by nabíral žufánek polívky.

„Ty jsi přece paušální bůh, můžeš si vybrat, svět za tvoji cenu, nebo *darmo zadarmo*, to je dobrý *kšeft*, nebo ne? Podívej se, kolik bohatství, kolik chudoby, nenávisti, *Lásky*; je tam vše, co si dovedeš představit, *tutto* skutečné, v kaši, v polívce, v mlhovině, v rodišti Bohů. Ty budeš chtít to sdílet, *Lásku* i nenávisť, život i smrt, tíhu skály i lehkost létavic, slávu i dno ponížení, pouze sdílet to vážkovité, sdílet, je to hodně nebo málo.

Málo, je hodné nenáhody, je lehké nebo těžké. Budeš moci modelovat, tvořit tvary a patvary nepoznané, poutat osudy, je to ještě pro tebe málo.

Paušální Bůh je muškátová cena. I zadarmo je tvůj, co říkáš, paušále, za... paušál, hm, cena za majetek jeho je lehčí než dech či vůně orobinců. Paušál za paušál.“

Dobrá nabídka. Překvapivá odpověď:

„Nechci, co bych s ním dělal, vnímat radosti či bolesti a *tutto* kolem, proč, proč bych měl ...já?“

„Měl by jsi měl kousíček popojít, je čas je na horizontu.“ Po-suňkem ukázal na dílčí ze stánků. Sídlil tam regent se symbolem času pomíjivosti, s patentem hodináře, *Hodinmág*. Ocitnul jsem se před ním.

„Nač ty hodiny?“ podivil jsem se, aniž bych pozdravil a čekal na přivítání : „Že je nevyhodiš do popelnice.“

Jedny byly podobné hodinám nad žlutou kredencí s prosklenou páskovou vitráží, kam se kromě skleniček z pseudoskla se dávalo možné i nemožné, kalíšky dávno ztracené, zaoxydované odznaky ROH, či patinové anglického klubu Arsenál.

Pod ní vyklápěcí dvířka s umělými růžovými madly na místo pro chleba, které i když tam občas chyběl, voněl kyselou, droždí-o-chlebovou vůní.

Hodiny měly ciferník žluto hnědý s pěkně napsanými číslicemi do dvanáctky a pod osou ručiček otvor na klíček, s vykukujícím rezavým čtyřstranným hřebíkem, lákajícím klíček, aby se mohly rozpohybovat a natáhnout. Zrezivělý otvor kontrastoval ke zachovalému sklu na ciferníku a vytvářel předpoklad, že i rádoby ocelové péro stočené do spirály, dříve se honosící modrokovovým leskem bylo nyní zakousané rzí a nefunkčností.

Přes uvedené skutečnosti se zdálo, že malované sklo bylo často utírané leštěnkou. Nebylo posrané mouchami. V místnosti vévodilo vedle obrázku Božského srdce Páně, které bylo o kousek výš a přehlíželo celé okolí.

„Je to můj patent, podle nich bych udělal všechny hodinky pro člověky bez kategorií, stejné barvy. Je to tajemství. Ta-jemství tak mocná a veliká. Ta-jemství slouží k natahování péra. I když tohle tajemství použiješ, přece se nerozejdou, netikají. Musíš si jednou rukou hodiny podržet a druhou jemně, jemňounce, skoro nepatrně je malinko popostrčit, sotva znatelným pohybem, tečnou vánku, možná slovem, nebo proudem vzduchu, které to slovo nosí; posunout.

A konstrukce? Kdo, kdo vytváří konglomerátu a její zákon, konglomeritní zákon duálnosti a vzájemné závislosti, prospěšnosti a zpětné vazby ozubených koleček. Konstrukce, která by mohla existovat sama o sobě bez účelu, jako měřič času, který ho

nepotřebuje měřit, nepotřebuje počítat, jako vrtná díra zespoda horizontu, chtěje jej uvést do pohybu, tvořit a spojovat niterné energie, spoutat je za účelem tvoření, za účelem nadstavby, za účelem proudu, děje, meritu života, za účelem *Lásky*. Ach, Smutný je *Konstruktor*, který vymýšlí věci sám pro sebe.

Je lepší být *Interpretem* událostí. Když už existuje necht' se pohybuje. Sklad tvarů a Reality je až za horizontem Událostí a zákon konglomerátu je dán - *počátky všech směrů...*

Jeho rozhraní. Je ono sklo na které narazí motýl, když se chce uchvátit světlo, je to prostor, který on nemůže dosáhnout, může vidět a „cítit“ cosi, tušit jeho vůni, nikolivěk ho pochopit. Tam je souhrn tvarů a energií existujících sami o sobě.“

Bylo dlouhé ticho.

Divné hodiny s jednorafikou. Zdálo se mi, že tikaly.

„Já si je chci nechat patentovat... Nebo spíš hodinky, které bych mohl nosit sám a kdo ví, jestli je každý nenosí. Byly by to takové, jaké je známe. Ponechal bych ciferník, aby počítané bylo k počítání, třeba dělené na poločas v dvanáctkové soustavě nakonec proč ne. Rozdíl by byl v tom, kolik ručiček by měly na jedné ose. První by počítala třeba nanosekundy, tak by se rychle otáčela, že by ji nebylo vidět, byla by v podstatě neviditelná. Nad ní, nebo pod ní by byla vteřinová ručička, dále hodinová ručička, následovala by ručička dní s oběhem ciferníku do jednoho roka, pod ní by byla ručička, co každý dílek minuty by byl jeden rok, celověk tedy šedesát roků, nad ní by byla ručička která by počítala šedesátky, dohromady na oběh 3600 let, tedy jeden věk. Nad ní další, která by počítala věky, tedy počítala by věky věků a nad ní, možná by stačila další, která by počítala věčnost a další která by počítala věčnost věčností.

Určitě by se od věků ručičky překrývaly, stály by a...a přece ne. Nebyly by zbytečné. Kdo ví. A tak dva dokonce by se překrývaly, ta první nano, která se pohybuje takovou rychlostí, že jí nelze vidět, je neviditelná a ta poslední, která stojí nebo, možná optickým klamem se pohybuje i nepatrně zpátky. A odmontoval bych všechny ručičky mimo **první a poslední** a viděl bych jednu, jedinou, která by stála u východu na začátku i na konci konce. A pojmenoval bych jí...*Láska*.

Jedna respektive dvě, jedna viditelná druhá neviditelná a mezi tím dým z orobince či bramborové nati, mávnutí holubích křídel,

hmatatelný šum a pomíjející nic, nebo šelest, nebo vánek, nebo prostor krát čas, nebo, kdo ví.

A každý by nosil hodinky s jednou ručičkou a když by si stěžoval na svůj osud, mohl by se zamyslet nad pomíjivostí zbylých ručiček, tak nepotřebných, že by je sám vyhodil do šrotu. Hodinky s jednou ručičkou, která se zastavila. A když je ztratí, nevádí. Podívej se na svoji ruku, do své dlaně a tam je ucítíš, uvidíš ciferník, uvidíš jednu ručičku, tu, která stojí, uvidíš jeden život.

A dej si druhou ruku pod ní a uvidíš neviditelnou, ta co se otáčí tak, že není vidět. Mezi nima, v tom úzkém prostoru je vše co jsme, co jsme byly a co budeme, ubohá nepatrnost, možná marnost, možná *Láska*, vše co známe či tušíme, na co si můžeme šáhnout a pojmenovat.

Je to onen prostor, ve kterém jsme, malý, sálavý teplem obou ručiček, magnetické pole pohybující se od pólu k pólu. Mezi nimi je i odpověď na otázku o smyslu života, odpověď na *tutti* otázky.

Já bych se chtěl nechat patentovat...nebo spíš hodinky... je to divné, že při tikotu nemohu najít konec, mé zlidštělé myšlení má pořád potřebu dokumentovat, že i ta stojící, jedna z ručiček se pohybuje, i když nepatrně, malounko, skoro vůbec, téměř stojí.

Neviditelně, neviditelně se pohybuje. Jo, je to neviditelný pohyb, zanedbatelný jako u oné nano ručičky, obě se neviditelně pohybují a přitom, přitom je stále vidět jen jedna, dokonce spíš zdání, že se vrací k protisměru, zdání, paradigma fikce, zblbnutí událostí, splnutí horizontů, interpretovaná dvojí pravda. To je to největší ta-jemství.

Nakonec, proč by nestačilo na sklo ciferníku namalovat jen ručičku na dvanáctce, tak jako se malují na dětských růžových PVC hodinkách kolotočových. Vždyť by to bylo stejné, nemusel by být materiál, žádný mechanismus. Daly by se i postavit, jako hodiny na rohu ulice, naprosto bezúdržbově, občas nakreslit rafičku na dvanáctce, pokud by ji omšel déšť.

A kolemjdoucí? Kolemjdoucí by si jich už nevšíмали, protože by věděli, že je pořád dvanáct hodin, že se rafička nemůže hnout a vůbec, že je zbytečné se a ně dívat a opatrovat. Nápis nad věčným hodinama by je upozorňoval: „Človče, zastav se.“

A já malý Jan sotva jsem chápal. Vnímal jsem jeho a povídání se mi ukádalo do duše, jakoby slova neprocházela ušními bubínkami. Podvědomě jsem se ptal:

„Kdo je ten *Konstuktér* a zdali je totožný jako *Hybatel*, je vůbec z říše lidí?“

Zdálo se mi, že *Hodinář* zaváhal.

„Možná, že stačí pár sekvencí, pár zákonů, počítatelných slov, pár artefaktů, prohnutí roviny do oblouku náruče mantinelů, penetrující membránu dělící proces na souběžný čas, a jeho možnost holografického dělení, malá záležitost.“

Za horizontem událostí, při neexistenci času, nebo času mnoha podob, při neexistenci reality, nebo reality mnoha podob, při neexistenci hmoty, nebo mnoha podob hmotných, tam je sklad konstrukce, tam je sklad variací, tam je možná i zámysl zrcadlení části, možná celku, tam je možné dotknout se slova i jednotlivého písmene, neviditelného i viditelného, neznámého i známého, vysloveného i nevyslovitelného, předpokládaného i existujícího v sekvencích tvořících život i neživot. Tam je i pravý obraz hodin s jednou ručičkou, která tam pulsuje dopředu i zpátky, do prostoru i mimo něj, tam jsou ty pravé hodiny a jejich středobod harmonie.“

„Kde je ten *Konstruktor*?“

„Ve skladě horizontu událostí není. Objímá náruč horizontu i vše, co je před ním a po něm, nad ním i pod ním, nad jinými směry viditelných i neviditelných událostí, ten, který nepotřebuje skutečnost, budoucnost nebo historii k představám, neboť tím vším je, má správný hodinářský patent i ouřad- skutečnost, která ho potvrzuje.“

Slyšel jsem v davu kolemjdoucích „Nač ty hodiny, nač nosit hodinky? Takové k ničemu, třebaže darované nebo *zadarmo*.“

Snad, lidi by je dali do šrotu, bylo by dost vzácného kovu, zlata, byly by všichni bohatí a nemusel by nikdo pracovat, když jsou baže ze železa, bude hodně aut, továren, mostů, tanků a zbraní...zbraní...a bude nám *líp*.

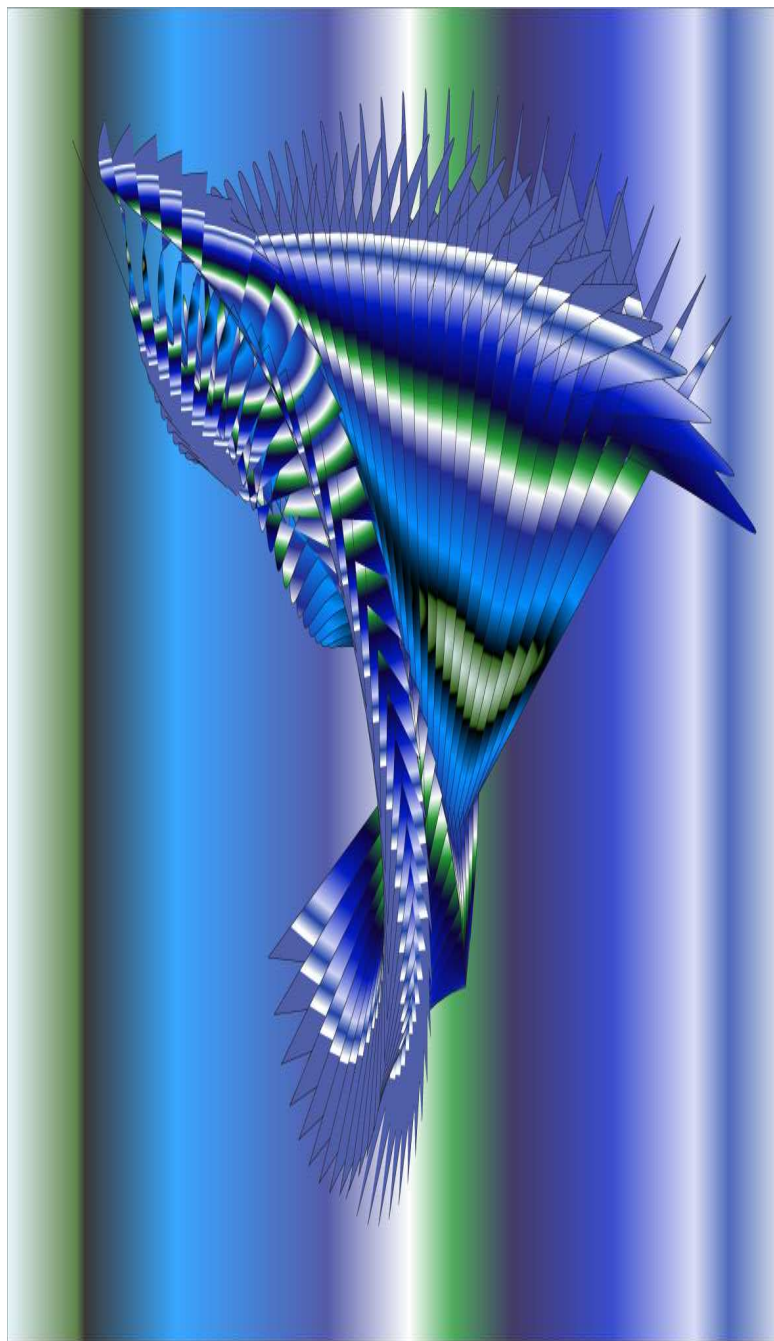
A prohlídl si je kolemjdoucí:

„Když jsou zadarmo, škoda jen, že jsou bez chybějících ručiček, i ty v celkové hromadě mohly tvořit malý bonus.“

Hodinář si povzdechl:

„Kde je *Konstruktér*? Může si dovolit neexistovat? Je to jako s bleskem. *Byla bude*, je viditelný krátký okamžik, je přítomný na nebi i na zemi, ale pouze vzájemná interakce, dílo nenáhodly způsobí, že na krátký okamžik vydá ze sebe světlo. Dej si druhou ruku pod první a ucítíš... Dvě součásti jednoho celku a mezi nimi napětí přitažlivosti, přitažlivosti k celku.

Přitažlivost jako součást, jako základní atribut, základní vlastnost, základ událostí. Přitažlivost je událostí, tvoří základ konstrukcí. Přitažlivost směřů i ty se zdlužují v jeden, podobně jako jednoručička na ciferníku, ukazující pouze jediný směr, směr jako náruč, směr jako oblouk, směr viditelný i neviditelný doplňující se efektem vnímání artefaktu a zobrazení interpretem, překladačem přehršle světél.

AJ A HLE

Slyšel jsem *Hodináře*, jak tiše ke mně promlouvá, jakoby jeho sárí a symbol času mne opanoval. A já slyšel jsem jak s modlí:

„Bůh mne miluje víc než já jeho. Sleduju kolem sebe, jak mne vodí po stezkách moudrosti, k němu blížím se a těsnám, téměř se ho dotýkám. Hle prosím, cítím, mne se dotýká, když spím. Chtěl bych porozumět, procitnout co mi říká.

Já, pouhý abonent na lince stejnosměrného proudu

Bůh, mne miluje víc než já jeho. Na světě divném a prázdném, na světě z kamene z kamenů, všude kolem sotva kámen.

Tam si sednu sám a budu procházet zapečetěný *hled* mého kamenného žití. V tichu a samotě dotýkat se *budu*.

A chodit *budu* po stejných cestách jako on, a na myslí mít mnoho kamene.

A srůstat jej *budu* jako kámen kterých *as* roztroušeno být mohlo mnoho.

A hltat kámen *budu*, *budu* se jím sytit a cpát, i všechno kolem, i mlhu a dým, i světlo a čas a zdát se mi bude, že na hranici dotkl jsem se, abych zaslepen byl znovu zpátky, jako pes, co chtěl by být jako člověk, nebo víc než člověk, *vícečlověk*.

Kdo vstoupí a rozprostře louku zapomnění, už se z ní nevrátí.

A pást se *bude* na pastvinách hojnosti, ale už se nevrátí, a *bude* stejný jako kámen rozesetý a prach sukénka jeho *bude* se drobit z něj a roztočí se kolem něho.

Jesto setkání každý dle libosti *bude*, jiné než to známé v tomto kamenném světě. Neboť nebude rozloučení existovat, nebude nic, *bude* setkání co vydrží ve věčnosti u Boha. A neopsatelné se stane popsatelným.

A ve světě našem šílenství *bude* neboť nebude hlad, zima.

A chybět *bude* cíl snažení, neboť *bude* člověk chtít víc než je Bůh pro pokušení tohoto.

A *Láska* nebude *Láskou*, kámen vedle kamene, živý jak mrtvý a kámen *bude* živý a hledat *bude* v sukýnkách přehrabovaných horizontů a artefaktů událostí v nich.

A *bude* jiný člověk podobný kamenům a za základ na stavbu nositi je *bude*.

A lepit je *bude* a ve zdech chrámu při sobě, chtění chutné a věčné, objetí bude jejich maltou. Neboť nic nového po sluncem *nebude*, protože jiné slunce *bude*, jiný prostor, který mu omyje tvář a nohy.

A zvon zdi chrámu rozezní se a slyšet *bude* zpěv uvnitř něho a znaky a symboly se seřadí podle posloupnosti.

Hle, zobrazí se život uvnitř něj a láska do něj znovu vstoupí a *nebude* on horší nebo lepší, *bude* existovat, něco, neboť i něco je lepší než nic.

Aj abonent stejnosměrné linky je vnější pozorovatel co sedí na kameni uprostřed obzoru bytí a tvář jeho paprskem co rodí se v jeho slávě.

Aj vypálen je nápis do kamene. *HLE MNE MILUJE BŮH* a pod ním drobná písmenka co človíček v jeskyni namatlal – víc než já jeho.

Hle, aj kámen rozeset jako zrnka obilí na planetě pouští. A i z něho vyrostou stromy. Neboť čistému čistě.

Aj kámen průsvitný křemen je nový svět a stromy na něm bez kazu a zaneřáděny nejsou havětí. Hle světlo a kámen čisté jsou a teplo z nich rozkvete v prostoru uklizeném.

Aj, já bláhový myslel jsem, že nezašpiním je slovem svým, neboť sprostý interpret jsem. Neboť mnoho je falešných proroků a není člověka z nich vyvoleného. Neboť nejsem Bůh, jen jeho obdivovatel, neboť on mne miluje víc než já jeho a já k němu se utíkám. Nic ze mne nezůstane, ani vzpomínka, jen ždíbet *Lásky* zapečetěný u něho. Kamínek na planetě mnohých horizontů, sen, dům u hologramů, byl jsem a *budu* ve věčnosti s domnělou hlavou v křišťálovém pohlazení odrazu světla čistého.

A tak já chtěl bych si vymodelovat svého Boha, trochu si ho zpodobit svým smyslem. A vím, že nemožné je možné a chtěl bych, aby se tvář jeho podobala se trochu člověku, tvář ženě vytesané do kamene na pláni vynořujícího se obzoru světél, nejcennější to náruč objímající abonenty artefaktů.

A uchopit, *uhmát* jej jako dým z orobince a schovat do chlapcovy kapsy, ni muže, ni ženu jest kousek fraktátu *myse* nepochopitelného.

A mít v kapse dým a modelovat si ho podle svého, překročit hranici čoudů. A vzal bych dým do dlaní a fouknul do něj. A on

se rozptýlý a obejmě a opřede mne. Já se houpal na sítích rozevlátých.

A já budu jej milovat víc než on mne v pokušeních, v představách.

Hle zazelená se kámen a přemění se v dobrou vodu. Holá je i jedna z mnohých plání obzorů a kamení je rozeseto na ní. Však čistá je a připravena pro poutníky-ce pokorné, aby vyšlapali cesty na ní k obrazu tvému, které svítit budou po obloze uprostřed chrámu kam směřují moje sny.

Můj Bůh, Moje je *Láska*.

A krájel bych *mašlenky* a prodával by je, jak *Prodavač* před hřbitovem. Já, Abonent na lince svého stejnosměrného Boha, abonent boha, nabíral bych poutníky a udělal je cestářem uliček mezi kameny.

A každý postaví svůj dům z kamene a z *mašlenek* jeho.

A *budou* ti, kteří postaví z kamene a ti kteří jen z *nakrájených mašlenek*, někteří z ukradených skal zalámaných.

A zase *budou* si závidět a pokládat se za spravedlivé a jedním z nich *budu* i já, co si svého Boha chtěl schovat do kapsy, aby je potom objímal.

A *bude* zase pláň horizontů prázdná a čistá, a obzor z kamení na ní rozeseto *bude*, obzor zkamení. Neboť nic nového v budoucnu není než bylo to před tím. Jako je okamžik žití ve smyslu povýšení, tak dlouhá je i věčnost, neboť to, co bylo je a to, co *bude* není, pouze horizonty událostí zapečetěné kolem nás. A tak jako veškeré to kamenenství nemůžu vlastnit, nemůžu vlastnit Boha, neboť on vlastní mne.

Aj já *budu* hledat boha mezi lidmi a ptát se *budu*: „Ty jsi můj Bůh?“

A odpovídat mi budou: „Já nejsem tvůj Bůh blázne, žádný Bůh není.“

Aj, já pořád přál bych si, aby byl Bůh jako člověk.

A nikde jej nenajdu, protože Bůh není člověk.

Hle nebesa se otevřela a já viděl, jak vzpomínky vstupují do jednoho těla a hřejí se vzájemností. Divné ti jmění, do kterého se nedá kopnout. Zazářit jako hvězda a rozpadnout se, a zazářit a rozpadnout se, existovat a neexistovat, podílet se v segmentu šestihranného včelího plástu, zavíčkovan i odvíčkován, přelíván.

Věčný cyklus v paradigmatu událostí. Událost nemá svůj začátek i konec ve věčném cyklu je tělo v těle.

Aj *Láska* je model cyklu prohýbající prostou událostí, aby čas jako vodní vír zmizel v klidné hladině. Divný to svět je, divná to láska, snad Bůh mne miluje víc než já jeho.

Hle otevřely se nebesa a já uviděl a uslyšel:

„Aj svážu já zakřivení obzorů z dvanácti směrů do uzlíčku a dám je k myšlenkám, aj rozváže-li člověk horizonty obzorů, uvidí pláň plnou života.

Aj najde se člověk Jeden, který sváže zpátky šátek z osmi směrů a odevzdá mi jej.

Já, *Hospodář*, vyperu jej a vyčistím a pověším mezi hvězdy, abych je dobrým světlem vysoušel.

Hle otevrou se nebesa a uvidí živí i mrtví planoucí hedvábí, hle pohladí jim jejich tvář. A čisté složím a ukryji v události čistého a nečistého a zlé zapečetím do artefaktu zapomnění interpretů.“

Hodinář se uklonil a pokračoval směrem k Pojerovi:

„Hle vzácný člověk má vzácnou vůni, jako když květina rozvine se na slunci a přijme dar světla. Vzácný člověk voní květinou a rozdává radost. Nemusí zpívat, nemusí mluvit, musí žít a ani to nemusí. Vzácný člověk je květina, kterou nemusíš zalívat; snad trochu, ždibcem lásky.

Vzácný je můj Bůh, jeho vůně je víc než světlo. Jest podoben vzácný člověk mému Bohu Vzácný člověk má kus Boha v sobě.

Aj chtěl jsi vidět ždibet Boha, ejhle, vůně vzácného člověka přitažlivostí jest.

Aj položím do dlaních obličej. Neboť je černá díra nad propastí, my uprostřed ní, živé i mrtvé je uprostřed něho. A otočím vůli obzoru a půlkruh vidění mého jesto obzorem zrcadel.

Aj *Čáryfukovo* tetování jsem už pochopil, jako obraz pravý ne zdánlivý, neboť směry se odrážely do jednoho ohniska.

Aj černá díra uprostřed zdraví prošeďší paprsky nové i zaniklé, putující k odrazení jako divadlo podivné a vůle žití jest uzavřená kol kol oblých.

Je jen jeden Bůh, co rozprostře ji na tváři tváří neviditelných jako květ a rozloupne slupku oblouků. Marné je lidské počínání v obzorech k obzorům nesmrtnosti, neboť není víc nebo méně, co by tu chybělo.“

A viděl jsem já sám sebe v ohnisku událostí a smutně mi bylo. v paprscích světla sám uprostřed všeho stvořeného sám v hrozné samotě.

A viděl jsem *Prodavače* u hřbitovní zdi jak pláče, neboť marnost je prodat kalich vína či hořkosti, na jedno jest. A četl jsem paprsky prošeďší jako člunek šicího stroje. Sám uprostřed všeho, tak sám uprostřed stvořeného.

Modlil jsem se po vzoru *Hodináře*, přede mnou se míhaly vize artefaktů:

Aj, jedl jsem kaši z korony měsíce a ponořil jsem si svoji tvář do ní. Přede mnou se převíjely špulky mnoha životů a já viděl a cítil vůni každého z nich. I svázal jsem jejich počátek i konec. Až zaváhal jsem, jestli je to skutečnost nebo ne, vynořil jsem se z hladiny horizontu.

A hloubka se mi zdála malá, že už se nepodívám zpátky.

A dno se zdálo blizoučko, tak blízko, že se mi moje tvář nemočila. Pokušení bylo silnější. Znovu jsem se podíval z nebe pod hladinu do hloubky dna země horizontů.

A mlha mlíko přimkla i k výčnělkům hor na obzoru bytí, pod víčky.

A kalich plný nasyceného zdání překryl cesty, nemohlo rozdělit je zemětřesením.

Aj viděl jsem, co potom a vrátil se zpátky, sen ze snu.

A oči jsem viděl i své zakalené, jako u starého psa a tvář mi světlo omylo a zchladilo můj zrak. Naháčkované kroky vedly kolem milníků. A jiný než stejný interpret byl, ač nebylo nic náhoda. Poslouchal a cítil, co v duši pod obzorem černé díry přemohlo jej světlo. Bylo maličkaté, až se zastavilo, živý kámen na svých paprscích rozmetalo do směrů, jejichž počet byl veliký.

Bylo čisto a počítatelné.

Nenaučil jsem se pořádně okousávat jablka, nenaučil jsem se žít, nenaučil jsem se zavazovat si tkaničky, nenaučil jsem se nebýt pokrytcem, nenaučil jsem se věřit sám sobě, nenaučil jsem se být věčný jako před tím, než jsem se narodil, nenaučil jsem se být věčný i potom, když zemřu...

Nepochopil jsem nic z *tůdletohodle* divného života. Sotva se mu můžu obdivovat, že je, a děkovat, že byl, snad interpretem, co Boží přítel přinese a předloží živým mrtvým to, co je vně, aj

přítom součástí z živého, to tajemství, ne průsečík zazářeného a viditelného za obzorem dění v rovinách neumělých...

Chtěl bych, aby Bůh můj byl přítel Můj, aby mne provázel po cestách a křižovatkách, aby mne vzal za ruku a pohladil moji tvář.

A duch můj byl obestřený dobrým proutím a u něj se hřály ruce lidí. Bůh z Boha, Světlo ze Světla, Bůh, Můj přítel co vede mé kroky po milnících, po stezkách a ložích, které snad později pochopím. Bůh, Můj přítel, co rozevře moji duši jako květ a promění ve slunce a slunce ve světlo.

Bůh z Boha, Světlo ze Světla, dotek co vlašá omyje mi víčka od horkosti jako věčný příboj a rozjasní mou tvář.

Zdání...je...,jen.... Sen.

Hle moje kroky vyšlapou obraz můj, a milníky mu budou mís-
to očí svítit a tančit před ním.

A ohnisko zrcadla událostí se rozplývalo a zrcadlení horizontu dávalo obraz pravý skutečný, obraz zrozeného, pravý obraz nezdánlivý.

A viděl jsem středně velký strom hořící co místo listí měl tisíc tisíců sluncí. Jiné slunce nebylo, než těch tisíc tisíců, tisíců živo-
tů, záře tak mocná opalovala moji tvář, ale očím neubližovala.

A místo listí sluncí padlých proměnil se ve zlato, které pokrý-
valo celou rovinu událostí, zlaté šupinky, co odrážely svit koru-
ny.

A strom, jeho kmen byl naprosto tuctový, ani zvrásnělý, ani hladký, naprosto obyčejný a na něm větve a na jejich koncích tisíce tisíců sluncích počitatelných...

HOR HOLOS

Hor Holos, strom a pláň, pláň bez květín bez ničeho, rovná planeta bez obzorů bez horizontů, *hor holos*, holá pláň a strom, strom a holá pláň.

Zřel jsem člověka oblečeného v běžných hadrech klečícího u stromu. A viděl jsem *Pláčícího* a viděl jsem, jak pod ním je hrob, je to jeho hrob a on to ví. Modlil se a plakal i on, viděl svůj hrob pod zemí.

Možná ve zlatě, možná v hlíně, možná, že zlaté lístečky byly pouze na povrchu jako spadané podzimní listí. Nevím co mluvil. Bylo mi ho líto. Byl tu sám, s mokrou tváří před tisíci slunci a viděl sám sebe a svůj hrob. Neslyšel jsem nic, cítil jsem věčnost.

Existoval od počátku do konce a cyklus se opakoval. Sluníčka dotkly se země a proměnily ve zlato. Strom se jimi živil. Pouze člověk mi tu neseděl. Proč člověk, byl tu snad navíc *_nezapadal_* do zářícího artefaktu. Pro mne to bylo nepochopitelné, jak smutný živý obraz artefaktu věčnosti.

A ptal jsem se *Prodavače* u hřbitova co to vidím, co je to za člověka... co je tam? A kšeftsman mi odpověděl:

„Hle otevřeny jsou nebesa a ohnisko zrcadla rozprostřelo kol *hor*. Aj duše člověka podobná je tomu stromu. Smutno je člověku samotnému. A stane se, že nabere padající slunce do svých dlaní a napije se z nich a omyje tvář. Je to opravdu člověk, který hovoří se svým paušálním Bohem. Ten je, který položil hůl na moře a moře se otevřelo, ten našel milost před jeho tváří.

Hle v jeho rukách je zapečetěná kniha a on ji nesmí otevřít. Nelze už změnit, nocí zapečetěno je. Modlí se k padajícím sluncům a hledá svět jemu podobných, modlí se, aby mohl odpečetit jeskyně rodících se hvězd.

Aj člověk není schopen pochopit *boží*. On to ví a proto pláče, on pláče nad tím, že byl nedostatečným *Překladačem*, možná, že by to napsal jinak, možná, ale nelze to, kniha zapečetěná jest, a proto pláče. Hledá *Lásku* co zůstala ve skriptu a teskní po ní. Tak moc mu chybí, tak moc, tak podobný svému bohu, bohu člověku *Hor Holos*.“

A viděl jsem plačícího a viděl jsem, jak pod ním je hrob je jeho hrob a on to ví. Modlil se a plakal i on, viděl svůj hrob pod zemí možná ve zlatě, možná v hlíně, možná, že ty zlaté lístečky byly jen povrchem na motýlích křídlech. Možná nebyly pravé. Aj ptal jsem se já *Prodavače* světů:

„Kdo to je a kde to je?“ On mi klidně odpověděl:

„Je to živá země. Plačící je, co sbírá slunce. A lístečky zlata jsou duše lidí.

I nastal čas, kdy všechno maso na ní bylo shnilé.

Aj, klid byl veliký a k vyčištění všech rohů obzorů došlo a zůstal sotva plačící před stromem s padajícími slunci. A každé to slunce je duší jednoho z životů, aby znovu zazářilo.

Hle mocný je Bůh jako voda v potoce, co kalné vyčistí a ty uvidíš dno. Tak i on plačící, dobrý hospodář jest. Bere padající slunce do svatých dlaních, i to nejmenší z nich a omyje jeho zář.

On uloží je na planetu mezičasu, aby je opět podal žíznivému stromu.“

Bylo chvíli ticho.

Světlo ze světla, chceš-li dám ti svět *Hor Holos*, je k mání. Dám ti jej i se stromem plných sluncí. I plačícího ti dám zadarmo. Jeho slzy naplní moře a jeho vlny odkryjí pláž. A stromy místo sluncí budou plodit ovoce a dobrá voda je bude naplňovat.“

„Chceš takový svět pane, pane Jene Pojere, malÝ i velkÝ?“

Váhal jsem. Já jsem váhal!

„Hle ukážu ti i jiný svět, třeba se ti bude líbit,“ Rozestřel před sebou spirálu stezek hvězdných drah. A já uviděl jsem místo na *kdesi*. Viděl jsem stříbrnou pláň kolem dokola až k obzoru, stříbrný svit. Záře vycházela k okružím. Neměla střed, byla prostě všude. Bílé světlo a to střídalo se s nebem nočním i denním a bludičky *mihotavky* trousily paprsky do všech směrů.

Uprostřed stál obyčejný otlučený dřevěný klimpr, podobný kmenu stromu *Hor Holose*, na kterém se rodily a padaly slunce do rukou *Plačícího*. Hle, viděl jsem tvora podobného člověku zahaleného v modrém sametovém sáří. Domníval jsem se, že to k ženskému srdci patří. A viděl jsem *Hráma* hrající na klimpr melodii, slyšel jsem zpěv, co zněl jako údery kladívek do kovadlinek.

A viděl jsem diamanty a hvězdy co vylétávaly ven jako jiskry z komína. Nebyl tu žádný dým, žádné kouřmo, *solo* starý klimpr, ze kterého létaly hvězdy coby diamanty. Marně jsem se snažil rozeznat obličej *Hráma*.

Viděl jsem krásné ruce *Solitér*, štíhlé až do půlky zahalené v stříbrných okrajích sáří. Nepoznal jsem však, jestli ten, ta nebo to, co hrálo, nepoznal jsem emoce ve tváři, nebylo ze světa co jsem znal. Byl to pro mne neznámý podvědomý rytmus, který v mém snu sahal daleko do kořenů, do počátků, daleko před dělením, daleko před počítáním.

A nevím, zda se smál nebo plakal, bytost, to opravdu nevím, viděl jsem krásné ruce co se možná nezdály srostlé, člověčí, ale byly to ruce, byly to ženské ruce, kdo ví. *No* svit procházející a tříštící se o *statuo*.

Aj, uviděl jsem svět tolik podobný svému a ucítil vlhkost a vůni koření.

A viděl jsem hromady spousty masa, mladého i starého a velký mozek protkaný cévami. Viděl jsem chaos a skladiště mnohého, koření i sena neznámého, viděl jsem, že tu nebylo žádného volného místa, natěsnáno bylo.

A viděl jsem pachťícího *Lepiče myšlenek*, jak snaží se ze vší síly postavit věž. A lezl po ní, *Pachťící se*, aj maso umdlévalo, bylo jako živé, rozlévalo se kolem něj. A on staré zakopával a nové vykopával a znovu stavěl a stavěl a lezl a lezl, pachťící se nahoru, neměl se čeho chytit, zadržnout, nalepit myšlenkou. Celý šťávou oslizlý a oschlý bez přestání toto činil.

A uviděl jsem *krizonntus*, jehož obzor byl bílý, neohraničený a na jeho kopci věčně *Umírajícího*. Aj škrábal se tento k okrajům obzorů a zpátky na kopec uprostřed něho, co neustále sjížděl po vyleštěném povrchu do okopu poháru. A slyšel jsem *Halla*, který se opakoval a zoufale volal, volal a křičel:

„Bože, vše jsem opustil, vem si mne k už sobě.“ A dlouho a donekonečna jsem poslouchal hlas *Hor Holos*, zdající se pořád stejný. A dlouho jsem poslouchal hlas a čím déle - tápal jsem a váhal a měřil, zda to byla prosba nebo výčitka, nebo jestli to byla prosba a výčitka v jednom. A nebyl to on ani ona. Byl to *kýsi* hologram duše bez stárí, bez mládí, poloprůhledná jak mléčný povrch všude kolem.

Věčnost *Volající*, aby se mohla rozprostřít na rovinách horizontů. Pohlédl jsem na *Prodavače* světů. I on jistě slyšel volání. Díval se na mne a řekl:

„Nechceš si to se mnou vyměnit?“

Tak bych chtěl celičkový svět vzít do rukou, ale byl neuchopitelný, ruce jako hologram prošly tímto obrazem bez zamražení.

Bylo ticho.

A viděl jsem i svět podobný míchárně koření, plný vůně a míchárnou barev a míchárnou větrů, větrů čerstvých i odpudivých.

A dítě míchají lektvar z bylinek a kvítí bez ladu a skladu, vařících polívku *jen jako*. A viděl jsem i svět podobný míchárně tvarů, plných prázdných i nenaplněných.

A viděl jsem i zvoníka *Hopsajícího* na srdci zvonu *Hor Holose*. Byl to jiný svět trochu nepodobný v čemsi událostem, co jsem už viděl. Srdce tvořilo chrám v chrámu, uzavřený prostor, který se houpáním snažil zvoníka rozbít. A na plášti zvonu zevnitř bylo hodně otlučené, vyhlodané místo. Bylo jediné na celém obrov-

ském plášti. Bylo mi proto divné a nepochopitelné proč to zvoník nezkusí, udeřit srdcem jinam, svým srdcem.

Jako by mne poslechl a začal otloukat v okamžiku zvon po vnitřním obvodu o své srdce. Nevím jak dlouho tloukl. Viděl jsem, jak zvon po obvodu praskl a přepůlil se.

Lekl jsem se. Nahé srdce zvonu *Zvoníkova* se houpalo v prostoru. Něco bylo zvláštního, jiného, to jsem si uvědomil až po chvíli. Zvon přestal zvonit. I takový svět byl na skladě artefaktů.

A uviděl jsem *věčně Spícího* na horizontu *Hor Holos* plném chrapotícího písku a skal. A nebylo paprsků kolem něho, nebyly hvězdy, co by byly kolem, a uprostřed těch spousty roztroušených kamenů, kráterů menších i větších. Ze skal zaprášených vyrůstalo něco podobné posteli nebo snad stolu taky zaprášenému, možná trochu podobného oltáře tří stran.

A v přítomí jsem viděl tvora, snad podobného člověku jak leží se sotva znatelnými obrysy, protože *mihové* drobné světélkování vycházelo ze kamenů padlých. Ty kameny byly jako ochlazující se láva, měly v sobě napětí a občas měnily tvar. Prasklinami pronikalo sotva malinko záře.

Skála, na které byl *Spící* byla zřejmě úplně studená a na ní, i na *Spícím* bylo množství prachu, takže obrysy oblečení jsem neviděl. Ležel na zádech, jakoby v rakvi nad hrobem s fošnami, byl živý. A ptal jsem se já *Prodavače* světa, proč takhle spí a zda se někdy probudí. A on mi odpověděl: „Kdo věčně spí, už nevidí, necítí, aj, Jane Pojere, jaký sen se mu může zdát, co myslíš?“

A zdálo se mi...

Divný se mi zdál *Hor Holos Spícího* a v podvědomí jsem cítil, že bych ho rád vzbudil. Zároveň jsem se bál, co by se stalo, kdybych se vzbudil. *Prodavač* věděl co si myslím a nic neříkal. Po chvílce dodal:

„Zda- li pak chceš tenhle svět?“

Aj, já jsem se sklonil a poklekl před tím kšeftsmanem u vchodu do hřbitova, nevím proč, ne tak ze strachu z jeho moci a z množství jeho „majetku“, já sklonil jsem se před ním z vnitřní pokory a odevzdání, já *Sklánějící* se věděl, že o mne ví víc než já sám a nebylo mu nic utajeno.

Nevěděl jsem jestli je to...*Můj* Bůh, Nechtěl jsem si připustit, že by vzal na sebe podobu člověka a na druhé straně jsem tušil, že je to možné. Cítil jsem se já sám, jak na *jedno* je světě. Před

hřbitovní zdí u velké brány defilovaly zástupy lidí. Cítil jsem se jak artefakt *Sklánějící se* věčně před stánkem z vojenské plachty v údolu *krizontusu* událostí, najednou sám byl jsem, *Sklánějící se*.

Stánek s vojenskýma plachtama a uvnitř nikdo, jako bych se *Sklánějícím* stal a byl sám na tomto *krizontusu* na planetě, ve spirále a podvědomě tušil, že se na mne dívá, že mne a celý *Sklánějící se* svět jako artefakt nabízí, někomu, ke kterému má důvěru.

A já *sklánějící se* jsem viděl svoji tvář, jak byla živá a oči. Ty oči hleděly dál, daleko za obzor a pomaly se skláněly na zem, na kolena a zase se dívaly nahoru za obzor. Věděl jsem, že na rozdíl od jiných je směrů zraku to nejdůležitější, co *Kupec* může koupit.

A nebyl já jsem Bůh, jen člověk s milostí Boha, *Sklánějící se*, kývající šťastný směrník. A nebyla pohádka, bylo ticho.

Hor Holos, strom a pláň, pláň bez květín bez ničeho, rovná planeta bez obzorů bez horizontů, *Hor Holos*, holá pláň a strom, strom a holá pláň.

A viděl jsem já *Vlásenkáře* nad parabolou současnosti. Ptal jsem se jeho:

„A kdo jsi ty?“

Aj já jsem měřič, *Vlásenkář*. Já vlásenkou měřím vzdálenosti mezi živými, mezi živými i mrtvými, měřím vzdálenosti mezi myšlenkami a vzpomínkami. Mám motouz vláken namotaných na vřetánku věčnosti, vlákénka viditelná i neviditelná sahající i ohmatávající i předpočátek *Hor Holos* i daleko za mlhovinou jejich konců.

Já spojuji a rozpojuji, já smotávám i rozmotávám. Já svazuji vlákénka drobnými uzlíčky, aby nebyly vidět, já vážu uzlíky co potom zasvíti jako hvězdy a vytvoří obraz skutečný a pravý. Jsem jediný a pravý, kdo spojí živé a mrtvé, jediný co právo má.

A druhého viděl jsem nad parabolou současnosti.

„A kdo jsi ty, pane *Kapitol*?“

„Já jsem *Stmívač* pane, chlapče starče *Pojere*, *Stmívač* času a támhleten, úplně stejný na začátku je *Rozsvěcovač*. Já jdu do služby, když světelný roj probouzí se do nového světla a můj, bratr ve službě je - *Počátkem*, jak on rozsvítí, já musím zhasnout.

Co já zhasnu, uplyne mnoho věku a pečetím jej. On zase rozpečetí... Tobě Jene Pojere jsme rozsvítili a musíme ti i zhasnout, aby, kdo ví, jsme ti zase rozsvítili, je to řád věků, neboť to co je, už není.“

„Půjdu místo tebe do služby *Stmívači* a zhasnu, aby se mohlo znovu rozsvítit, chci i já vidět nové světlo.“

Stmívač mu smutně odpověděl.: „Soubor se stejnou koncovkou *.člověk i v největším světle je slepcem, co ohmatává prostor a věří tomu, na co dosáhne. A věří pouze z mála, co převypráví barvy i tvary, lásku i nenávist s jinými světy.“

Slepý jsou ti co mají koncovku *.člověk, Jene Pojere. Je málo, kteří vidí ačkoliv jsou slepí a jinému světlu oni věří, jiné a přitom stejno stejné - *Lásce*. I slepí mohou milovat více než vidoucí. I ty jsi slepý, Jane Pojere.“

„Až budeš pokorný ve své duši, pokorný skutečně, ne na oko a budeš tichý, tichý skutečně, ne naoko, uvidíš, co jsi viděl, uvěříš, co jsi ohmatal a nebudeš se bát vydat o tom svědectví, Jane Pojere. Pak tehdy, tehdy přijdi a požádej mne o to, abych s tebou vyměnil si službu, můžeš zhaset čas i světlo, abys dal prostor novému jasnějšímu vznášejícímu se i vznešenému, světlo ne z tvého vlastnictví, ale k tvé sounáležitosti, pak možná přijdeš do služby, Jane Pojere.“

Obyčejná z cest je ta, co je, je jedna a vedla kolem kapitol věrných. Až opustí tě slepota a zmizí tvoje koncovka; jak se ji vzdáš, a pokud budeš vlastnit své já...“

„Je to strašně kruté vzdát se svého Já, *Stmívači* času?“

„Je to těžká slepota, nevidíš a nevěříš, Jene Pojere, abonente na službu, oddělit své Já od svého těla, nemožné...stane se...“

„Možné?“

„Pane, i moje pocity *Láska* a vzpomínky zůstanou s mým Já?“

„A co je ještě mimo, to co jsi jmenoval, abonente, co je mimo tvého já? Ne, mladíku, *Láska* je to, co se vznáší nad bezednou propastí, a právě ona je maltou chrámů, pojivem symbolů, domu ze kterého pocházíš. Není sto je s koncovkou *.člověk ji pochopit, ale bez ní, *Jáby*, by se rozkvédalo já na pěnu jako bílek.“

Aj vrátíš se nebo přijdeš znovu, možná, že jsi tady byl a už jsi mne vystřídal, *.člověče, Jane Pojere a tvůj symbol z houslí vyšije celé tvé sáří. Možná, já *stmívač* času s tebou vystoupám po spirále tvých synapsí a dle rozhodnutí solitér a ve věčnosti, ve

věčnosti vrátíš se zpátky do sloupové plotu, do myslí, do *Počtáře počitatelných*.

A uvidíš, co mnozí neviděli a dlouhou oklikou budou hodit po cestách, aby můj bratr jim rozsvítil a ukázal ve tmách svou cest svou obrovskou víru, víru v Boha.

Díval jsem se na *Prodavače* já s nesmírnou úctou. Nebyla v něm nadutost s vlastnictvím nebo moci, z manipulace se světy, povýšenecké jednání, přehlížením nad masem ze kterého jsem. Pochopil jsem na okamžik, to co mi nabízí.

To nebyl dar, dostat jeden svět co *Hor Holos*, ale zodpovědnost a tíha, překousnutí mé být nicotné namyšlenosti, zodpovědnost za svět.

Najednou jsem se bál znovu narodit a vstřebat se do jakéhokoli světa, protože jsem se bál, bál se, že budu jiný, jiný a nebudu chápat, budu tápat, utrácet nesmyslně čas, čekat na smrt a možná na další život, a zase na život a zase na smrt, unavený, čekat na smysl, na *Lásku*, na slávu, na peníze, na osy vymykající se mým představám, na... A být, být paprskem lokátoru, co v horizontu odráží život.

Ni kámen není věčný, ni světlo a proč by taky mělo být? Spát beze snů a neexistovat. Ne, nechci svět, *zadarmoho*, nechci tvořit.

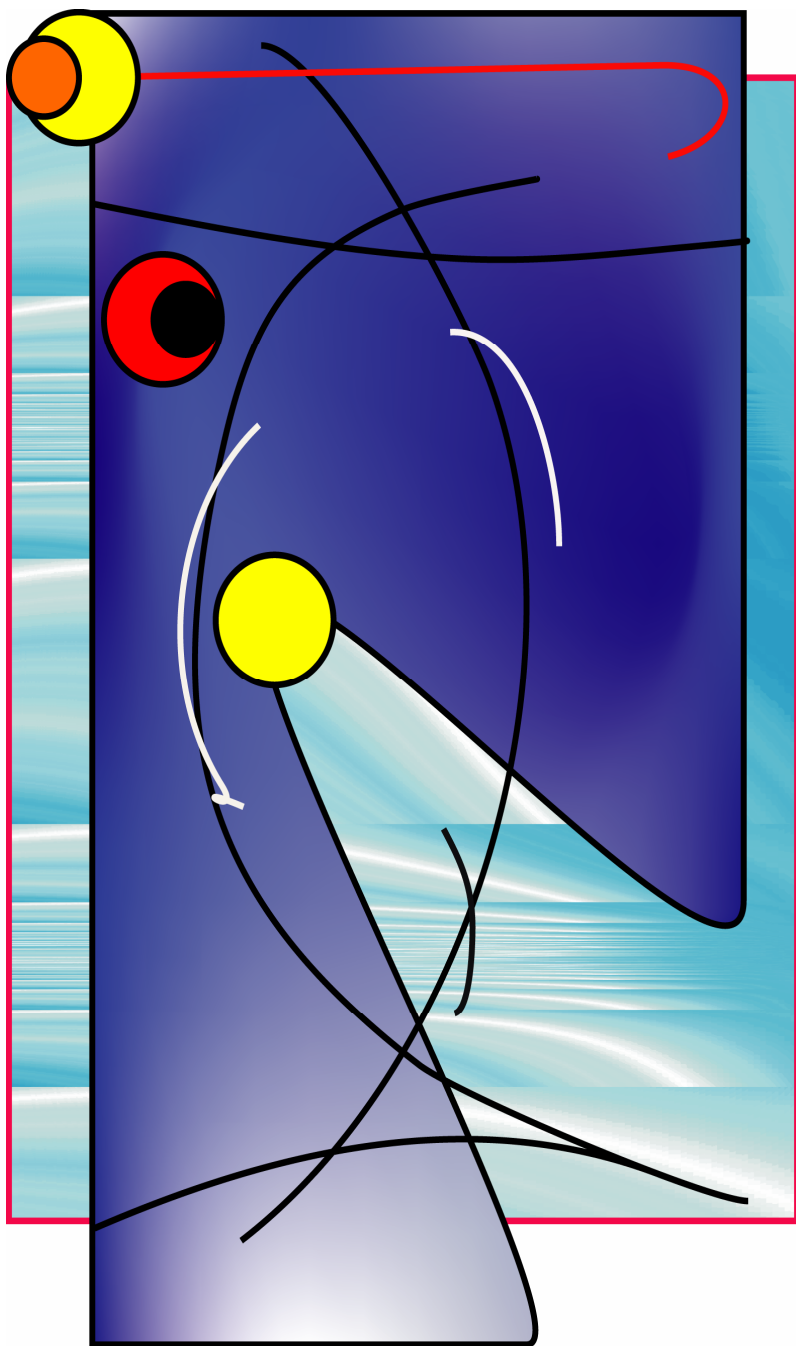
Pochopil jsem *Prodavače* a jeho Stánek, pochopil jsem, že obě naše role jsou vyměněné. Já jsem prodavač a on *Kupující*, já jsem ten, co chce prodat a on nemusí nic koupit, *nemusí nic koupit* i když nechápu, proč nekoupí, když je *Kupec*, proč nekoupí můj život, možná moji *Lásku*, když si myslím, že je to dobrý, že je opravdu dobrý, to já mu nabízím tuhle ten podivnej svět plný arogance a namyšlenosti, neúcty k bližnímu, závisti vyztužené povýšenectvím.

Já, tak nepatrné nic, já a můj divný svět, já uvnitř jediného z horizontů, já, paralelní *čelovek*, *.člověk po kterém nic nezůstane.

Aj hle *Kupec*, co ode mne nic nekoupí, protože sám má dost a nemá mne komu prodat. Aj pláň bez horizontů, jsem sám, bez síly, pohozená existence. Můj soukromý Bůh mne učí a ostříhá moji namyšlenost. Je to tak.

Aj hleděl jsem do kalichu horizontů, do kalichu, uvnitř se míchající a křižujících se myšlenek. Na obrovském dně, které bylo současně bílou plání chrám a *vracejícího se* poutníka, možná... míří k němu.

Pochopil jsem to, viděl jsem sebe, jak mířím domů... viděl chrám, byl ze skla průhledný. Zelenkavé ostění s plujícími symboly, úplně průzračný, ale přitom pro mne nový, obestřený stálým tajemstvím. Za *pokutníka* cítil jsem, že má uvnitř teplo a čisto, že jsem v něm už byl a slyšel jsem, spíš cítil, to, co on cítí. Jdu domů, jdu domů, obrovská radost byly uprostřed něj, jdu domů..., jdu domů.

AJEKÁ

Sem patřím, domů, uprostřed artefaktů, je to a volám:

„Kde jsi, ajeká, ajeká, ajeká, jsi tady?“ Důvěra nezklame. Půjdu domů. Bože smiluj se nade mnou. Půjdu kolem svého *Hor Holos*, hle, každý má svůj strom, každý strom má jednoho z *.člověků, z lidí, starce stromového.

Aj, viděl jsem horizont událostí zcela obrácený a na něm nic jiného než houpající se hladina moře. Chvillemi se houpání úplně zastavilo a hladina byla vodorovná. Bylo z ní zrcadlo.

A viděl jsem duhu nad ním a barvy v ní byly obrácené.

A viděl jsem mnoho slov, mnoho jazyků pro stejný artefakt. Ať živý nebo mrtvý, viděl jsem, viděl mnoho písem, symbolů i hlasů, hudby vyjadřující zvuk slov a písmen. Zatímco písmena a slova se zobrazovaly, hlasy je četly. Tu se moře začalo pohybovat a *omylo* to předcházejí. Nic, moře podobné horizontu, slova známá i neznámá pro jednu věc, či život, či vlasečnici z artefaktu, slova vyjadřující způsob či cit, zdálo se bez ladu a skladu.

Byl to divný horizont, bez života, sklad pro interprety, v regálech nezávislosti na vlastnostech času bez intenzity. Události pojmenování.

Bylo možno nabrat trochu „Vody“ z *nekonečného* moře do dlani, ucítit, že jsou živé.

Potenciál v nich rostl do směrů sil, stával se reálným, připravěným posadit se do mozaiky stěn kostek obrázků dětské stavebnice, připraven spojovat se a kombinovat, magnetizovat a polarizovat, tvořit vztahy i rozpory, pohladit či ublížit a znovu se navracet zpátky, zpátky pohoupat se na vlnách a rozložit se na hladině. Čerstvá neupracovaná doba, tichá a připravena k budoucímu i minulým komentářům.

Podíval jsem se na *Prodavače* i *Hodináře*. Měl jsem dojem, že horizonty událostí měly stejnou vážnost, stejnou cenu. Proplétaly se.

Z mého pohledu a lidské zkušenosti a důležitosti nesouměřitelné, byla ve mne touha je řadit do priorit, do intencí tvorby a časové souslednosti. Přitom jsem viděl, jak se navzájem prolínají, jak teprve potom nebo před tím tvoří vazby a složitosti, které jsou amorfní, zdánlivě nedělitelné tvořící jeden základ.

Z výrazu tváře *Prodavače* jsem pochopil, že tak tomu není. Skutečně jádro artefaktů na horizontu událostí bylo stejné a jejich posloupnost a četnost byla počitatelná.

A hladina jejich byla jako kašmír, který proud vyslovených slov vytvářel úžasné prostorové obrazce, chuchvalce rozpouštějící se barvy ve vodě.

A viděl jsem matici zázraků, tabulku dělitelných světů a ta matice tvořila jeden svět, jeden z nich, jako itinerář, cesta okružní, pohyb po kružnici.

Hor holos se vrátil a donesl *předsvětlo* lidem, světlo z horizontů proklínajících se světů. Věřím, že stane se, že slunce bude v něm a strom se zazelená a ponese sladké ovoce. Ovoce uzraje a spadne na zem a shnije, aby dalo živiny stromu. Budu se učit okousávat čerstvá jablka a zavazovat tkaničky....

„Jaký ty chceš svět? Dám ti jej zadarmo. Nechceš-li, staneš se světem.“ Marně jsem přemýšlel, kde jsem hlas už slyšel.

Aj zastavil jsem se a revidoval svůj život. Svoje vzpomínky. UVědomil jsem si, že tvoří jeden z horizontů událostí, tak divný, zvláštní, na hony vzdálený od dokonalosti.

Byl pravdivý, ale vzpomínky se vynořovaly vedle sebe, podobné delfínům, co se chtějí nadechnout, zároveň najednou, dohromady.

Jo, vzpomínky mají za povinnost se nadechnout, kdo ví. A tak hledící na události svého prosvíceného života, hledal jsem. Ne smysl, jako která událost byla pro mne nejmilejší, ve které jsem zapomněl na okolí, co tvořilo výčnělek, nadpovrch.

Posmutněl jsem nad světem snů.

Bylo toho málo, na poli zadaných jistot se vznášela mlha pochybností, snahy nechat se vést byly degradovány na základní pocit samostatnosti a holé existence. Kupodivu největším vějřem fontány byla vždy blízkost člověka, spíš blízkost duše a její vzájemné dotknutí. Snad v mém životě to bylo na spočítání možná jedné ruky, *dotek* duše obaleného ve tvora, *dotek* násobený láskou.

Dotek dání sebe ve prospěch druhého, *dotek* vazby, přitažlivosti ve věčnosti, *dotek* hledání a nalezení. Nebylo to jméno, slovo, bylo to větší než *Láska*, tak mocné, že stálo proto žít, stálo vytvo-

řit divný horizont a zapečetit navěky, aby se stal hvězdou, aby hřál, aby... aby to mělo *smysl*. Byl to horizont smyslu s uprostřed bijícím srdcem ve tvaru života, ověčený vzpomínkami. Vonící horizont.

Bylo mi smutně a nevím proč, vzpomněl jsem si na planoucí strom a události *Modlíciho* se, a... bylo mi smutně. Dva horizonty protnul se v sobě.

Hle uviděl jsem horizont věků a čas jako tyčkadlo míchadla v něm...A točící se události na jednu i druhou stranu, tvořící protuberance.

A nebyla *Roa*, která by jej držela.

Znal jsem kdysi míchadla v laboratoři, co se roztáčela pomocí elektromagnetického pole. A vzpomněl jsem si na ně. Bylo to zajímavé, nic jiného ze světa jsem si nepamatoval, jako bych byl odtržen od planety, od lidí, jako bych nepotřeboval jíst a spát, pouze na ty tyčkadla jsem si vzpomněl.

A hle, co otočka míchadla byl jeden věk a měřil se ten (míra jeho byla) vznikem a zánikem světů. A světu tu bylo jako zrněk písku na pláži, však počítatelně bylo jich na rovinách horizontu věků. Aj hledal jsem já jedno zrnko v zrnku písku.

A nenašel jsem svůj svět. Pochopil jsem, co mi *Prodavač* nabízí. Světy co se přimykají mé zkušenosti, okrajově a vzdáleně jako míchadlo, čas, který se otáčí tam a zase zpátky, jehož výsledkem je buď vír pořádaný daným směrem nebo chaos, nebo klid, nebo ticho, nebo samota.

Aj, podivný zvuk se táhnul z hlubin věků.

Aj, uviděl jsem horizont, kde nahoře byla minulost a dole budoucnost a stále byl jeden, jako dvě strany jedné mince. Byl jsem uvnitř planety, požírající se navzájem, aby nakonec sežraly se sami sebe, aby se znovu rodily a umíraly. Když se zrodily, právě v tom samém okamžiku se zašily a ukotvily do zániku, když umíraly, vypárala se písmena, aby z nich mohl se udělat štědrý uzel.

A viděl jsem obrovské ohnivé magma, plazmu co pohltilo svět jako nepatrnou částičku prachu popela ze sopky a smutně mi bylo nad marností počínání.

A hleděl jsem na toho, který mi odsouzené zboží prodával smutně.

A kladl jsem si otázku, co to vlastně prodává. Já abonent kupujícího já, abonent stejnosměrného proudu, blázen, Pepík guláš tlačěnka, já malicherný, já abonent na stejnosměrné lince stejnosměrného proudu, zastávky U hřbitova.

Chtěl jsem se narodit a probrat a narodit se a probrat za miliardy let před a po Já a moje já, pochopil jsem, že by to nebylo nic platné.

A podíval jsem se na *Prodavače* a ten mi řekl jedno, jedno nepochopitelné slovo, co snad jsem mu měl věřit:

„...já...jsem...láska. Já za miliardu let to možná pochopím a třeba budu prodávat světy. Třeba se naučím něco od *Prodavače*, třeba budu prodávat jeho zboží s „*.člověčí přírážkou“, možná slevou, možná standardem.

A viděl jsem já horizont událostí *nenávisti* a zloby. Zuby, které vyrůstaly z vlnící se plochy, které se schovávaly jako kočičí drápy a zlo, co vytěsňovalo celý prostor. A čím víc jej nasycovaly myšlenky i prach z cest, tím víc bylo zlo větší. Podíval jsem se vyčítavě na *Prodavače*. Proč svět nezmačká, nebo nezmačká zlo a nenávist, jako papír a nezahodí pod stůl, nebo nespálí v paprskách(cích) světla? Neodpověděl mi.

Ukázal další ze světů. Byli to události *Počtářů*. Podivný svět elementů tvořící kopy a hrozny obrazců, matice pamětí a funkcí a běžců, počtářů pohybující se nad mapou počitatelného.

A tehdy se ke mně *Jiný* přitočil a povídá:

„Jsou horizonty sobě stejně rovné, je jeden z mnohých nejrovnějších.

Hle, budoucnost nakreslí živému i mrtvému a spočítá kombinaci s věkem horizontů.

I spočítá každému nepatrnému zrnku z pouště jeho minulost i budoucnost, za délku čísel mocněných číslu lidsky nepředstavitelnými. Je to artefakt kruhu konečnosti, tam kde končí směry kolem vycházející.

Je tvůj světelný rok vzdálenost, budoucnost je spočitatelná. Vem si ho a budeš vidět do budoucnosti.

Aj uvidíš zanedbatelné zrno a na něm parazit světů co cestovat bude *bloudím*. Až ocitne se na počátku zničící se sám, sebe. A potom, potom je slovo...a za slovem...”

A ptal jsem se: „Proč ty si ho nekoupíš?“ *Jiný* podíval se na mne podivným pohledem, dával mi najevo, že nic nechápu, když

by ho měl koupit či je *id* konečnosti jeho. A já jsem opravdu nechápal.

I viděl jsem *Druhého* mne samého ve vzdálenosti jak na hvězdě nepatrná *Stojícího* ve stejném okamžiku a kladu stejnou otázku, viděl jsem klonovaného abonenta, jak na sebe hledíme s úžasem v ohnisku pravého zobrazení, v pravém podivném zrcadle, dva hologramy, kteří mezi sebou komunikují. Ukázal jsem na sebe a potom na sebe s čárkou či * a on zároveň udělal to samé. Byl to týž pohyb. I myšlenky byly tak rovné, aby záhy se odpoutaly od šroubovice a vír z rozplétání uzavřel vlasečnici ve spojení imaginárního Jáství.

„Můžeš koupit a potom vyměnit,“ vyrušil mne *Prodavač* světů a pokynul směrem podél zdi. Lidé proudili kolem mne a mne se najednou zdálo, že nás nevidí. Podíval jsem se tím směrem, co mi nabízí.

Skutečně, v dáli byl stánek, spíš jen pult a za ním, v zimě seděl *Směnárník*, zdála se mi židle povědomá, no ta samá jako jsou v armádě, celá plechová rozkládací stolička, vlastně jsme jí přezdívaly hemeroidka. Sem se myšlenka nehodila, když se tu nabízely světy jako švestkové kompoty...

Přece mne *Směnárník* zaujal. Ano, byl stejný, vlastně to byl *Prodavač* s čárkou nebo hvězdičkou, ve stejném principu nepatrnosti, s tím rozdílem, že nebyli spolu vázáni v jednom čase a každý z nich si dělal co chtěl. Bylo to pro mne nepochopitelné, věděl jsem, že je to ten samý, ale byli tu dva.

Trochu jsem přemýšlel. Proč mne posílá ke *Směnárníkovi*, když má nebo mi dá co budu chtít, vždyť tu byly světy nové neopotřebované, neinfikované žádnou myšlenkou. K čemu mi měl být handl, s ojetým, možná zanikajícím a nepotřebným?

Přesto to bylo pokušení se k němu jít alespoň podívat. *Prodavač* přečetl moje myšlenky:

„Půjdeš-li za *Směnárníkem*, už se ke mně nemůžeš vrátit, můžeš si však vybrat svět a dělat si s ním co chceš, můžeš ho směnit i za něco jiného. Vytvořil jsem ho pro tebe, jak jej budeš mít, poutníkem po něm můžeš cestovat nebo jej směnit. Staneš se mým abonentem.“

„Proč mne na něj upozorňuješ, má snad něco víc než ty?“ „Má snad víc horizontů?“

Hloupá je moje duše, když se ptá, posmutněl jsem. Proč se ptá, když je bezradná a co očekává.

Zcela nepochopitelně a nesmyslně, bez přemýšlení, bez počkání na odpověď, bez jakéhokoliv soudu jsem šel ke *Směnárníkovi*. Nebyla to chuze. Stál jsem na otáčivém hledišti a točivý moment mne přenesl o kus dál. Energií bez tíhového pole, přáním mé mysli, naproti „zdravému rozumu.“ Opět jsem si nemohl zapamatovat tvář, podobní abonenti zastávky u hřbitova si spíše půjčovaly tváře nebo byly stejné, nezapamatovatelné, neidentifikovatelné.

SMĚNÁRNÍK

Podíval jsem se *Směnárníkovi* na pult. Bylo to pro mne velké překvapení, když jsem tam neviděl mince, ani zlaté ani stříbrné, ani papírové, ani perly nebo drahokamy či jiné platidla na směnu za zboží, za city i myšlenky, za cokoliv, co jsem svými chabými mysly mohl rozeznat či jejich kombinací.

Spatřil jsem před sebou po celém stole obrovskou maketu města s ulicemi a domy, zámky i hrady, katedrálami i pantheony, kopulovitými stavbami z doby římské i bizardními věžáky, město postavené z mléčného skla, zářící, zevnitř vyzařující energii, zpracované do všech detailů.

Že i voda se zdála, že proudí uprostřed řeky, uprostřed města. Nebyli tu lidé, zvuky ani zvířata, byla to obrovská maketa. Celá z diamantu, ze světél, z nemožné látky, kterou jsem neznal...

Směnárník natáhl ke mně ruku, uchopil moji za rukáv a položil na město. Pocit doteku byl přesně takový, jaký jsem očekával, mírně studený, shodný s teplotou okolí. Hrany makety byly umně obroušené, velmi jemně, s velkou pečlivostí, že jsem se neporezal. Bylo příjemné mít položenou ruku na tom městě, do ní dostával jsem moc nad ním vládnout, být nej-, bohatší, moudřejší, zdravější a další a další nespočet kladných *..ší, zejména nej-mocnější. Ech, ovládat beze zbytku osudy i chod města, být zbožňován, být pánem nad městem, ech!

Cítil jsem, že *Směnárník* mne pozoruje. Uvědomil jsem si, že tentokrát je to pouze město a ne celý svět, je to město a ne artefakt, horizont překrývající i jeho stín.

Zároveň pokušení, mít a vlastnit, být pánem nad životy *solo* a pouze v tamhletom městě bylo nutkavé, vyvěrající z člověčí podstaty. *Směnárník* se zeptal: „Chceš tohle město?“

Už jsem chtěl vykřiknout: „Chci!“

V tu chvíli se stalo něco neočekávaného. Od myšlenky k hlasívkám je strašně dlouhá vzdálenost. Než jsem stačil pohnout ústy, *Směnárník* pomocí plynové lampy zapálil svíčku a pomocí ní zapálil miniaturní svíčky na maketě, tak nepatrné, že to byly spíš nepatrné hořící vatry na čtyřech koncích. Světlo z nich mocně sílilo, vnitřní záře ho objímala. Ve světle uslyšel jsem smutnou píseň, obsažené svědectví nebo vzpomínku...

...miniaturní svíčky hořely stejným tempem, nemizely, jen se černaly, vosk z toho překrásného diamantu roztával. Město se počalo rozpouštět, domy, chrámy, panteony, paláce, chatrče a chlívky se vtěsňovaly do roviny až vytvořily kaluže a posléze rybníky, řeky a potom moře. Na jeho koncích po obvodu kruhu stále plápolaly čtyři ohně jako olympijské pochodně. Naklonil jsem se nad hladinu a uviděl jsem v zrcadle obraz potopy. Nemohl jsem pochopit, co to apokalyptický obraz je, či je to vize.

Řekl jsem si, že je to vlastně úžasný obraz, zrcadlený obraz, nehmotný, obraz skutečný, ne zdánlivý, nehmatatelný, existující, dočasně jestvující; díval jsem se do něj.

Zavřela a otevřela se nebesa nad městem. Díval jsem se do zrcadla. Obrovská ohnivá magma pohltila nepatrnou drobnou hvězdu a najednou byla všude tma a černé světlo. Tu jsem uviděl obrovskou pláň a na ní čtyři ohně, moře co se rozdělovalo na rybníky, louže, nové řeky a splavy a skutečnost byla opět na počátku. Slyšel jsem píseň co rozervávala akustickou tmou jako zip blesku ze země na oblohu, zdvíhající se nové domy a chrámy, věže a ulice, vše rostlo jako houby na zrychleném filmu.. Do toho se posléze ozval *Směnárník*:

„Chceš to nové město, ukrojím ti kousek, abys ochutnal.“

Ukrojil kus města a dával mi ochutnat. Byl to tvrdý předmět, který se v ústech rozpouštěl jako sulc, byl jemně sladký, nevýrazný, jako město samo. Tušil jsem v něm obrovskou hořkost a obavy, že se dostane do střev. Ne, já jí cítit nebudu, nemusím.

„Proč bych chtěl jedno město, které se mi za čas rozteče jak vosk ze svíček, k jídlu není dobrý, takový mdlý, když vedle u *Prodavače* světů můžu dostat celý nový, nepoškozený svět?“

„Nemůžeš.“

Pohlédl jsem směrem ke stánku. Po stánku nebylo vidu ani vzdechu. Teď teprve jsem si uvědomil, jakou chybu jsem udělal. Chtěl jsem jít svou cestou, prostě někam, nevím kam, podél zdi na zastávku, abych se vrátil do města, toho „reálného“ toho blbého světa.

„Pane Jene, podívej se, můžeš být mocný na darovaný čas se součástí města, součástí moci.“

„Mně je k ničemu, ani mi moc nechutná, nech si ho *Směnárníku*, vždyť nemám co bych ti dal.“

„Pane, dám vám ho zadarmo!“ nenechal se odbýt svým způsobem *Kupec*.

„Nic není zadarmo, viděl jsem artefakty vlásečnic, nic není zadarmo,“ řekl jsem úkosem a nechtěl pokračovat..

„Máte pravdu, pane, nic není zadarmo.“ Odpověděl *Směnárník*. Zpozorněl jsem. Za co je to město, sláva a moc? Na nic jsem nepřišel. Nedalo mi to a zeptal jsem se.

„Za co, nebo za kolik?“ *Směnárník* pookřál. Měl jsem tušení, že si myslel, že mne dostal na lopatu.

„Je skoro zadarmo, jen....jen za chvilku tvého privátního času. Dej mi jednu třetinu času života, dej mi polovičku, dej mi celičký a já ti dám moc a slávu a majetek.“

„Není to dobré,“ konstatoval jsem. Nemastné, neslané, podezřelé.

„Hleď,“ znovu mi na město ukázal. Podíval jsem se pozorněji. Na uličkách se hemžily lidé, slyšel jsem šum města, splašky v kanalizaci.

„Hle, lidé ti budou sloužit, budeš mít nad nimi neomezenou moc, kousni si, můžeš je i sníst.“ Dal mi ochutnat další kousek města.

Zavoněl mladostí a ženskostí jako mandle, silou, jarem, pečným cukrovím i kysaným zelím, vínem, blahem, rozkoší. Byl výborný, ale měl jsem pocit, že hořkost, kterou necítím, tuším, ve mně zůstane.

Byla tam i jiná divná věc, byli tam pouze samí mladí. Neviděl jsem staré a umírající, nemocné, vše, bolesti tesknosti i smutky, to vše negativní z mého pohledu bylo pečlivě schováno a zamaskováno. Věc by se dobře prodala, neboť skryté vady nedaly se reklamovat.

„Moc ideální, *supriideální*?“ ptal jsem se sebe, nevidím bolest a smutek, nemoc a bédování, naříkání, pouze akustickou hrubou tmou, která celé město obklopuje.

„K čemu pane vám to ukazovat, viděl jste, co se s ním stane. Rozteče se město z vosku, aby bylo zase nabízeno, možná lepší, možná horší, to vše za pouhinkou třetinku času, vždyť je zadarmo a já budu moct zase měnit dál.“

„Třetina je moc, co takhle desetina?“

„To nepůjde!“ odpověděl:

„Až nastane Tvůj čas i za okamžik žití, dal by si rád celé tohle město místo nevěsty. To bude stát na horizontě a žádný věk je nerozpustí.“

„Co by jsi s tím časem dělal?“ Díval se na mne, na úplného blbce.

Bylo ticho.

„Směnil bys ho?“

„Za co?“ vyzvídal jsem.

„To je moje věc, směnil bych ho támhle u *Hodináře*.“ Podíval jsem se tím směrem. Vsadil bych se, že tam, podél hřbitovní zdi nikdo nebyl, nebo byl neviditelný, schovaný mezi ručičkami času.

Ted', ted', tiky, tiky, uslyšel jsem podmanivý, tichý zvuk starých pendlovek, postavu, která tam stála, obepínala místnost ohněm po obvodu kruhu, neviditelná. Podmanivý tikot mechanických strojků, voněl leštěnkou na dřevo a lněným olejem, přetěžké cágry se snažily utrhnout z vlasů.

I já zas a zas byl přitahován k onomu místu, protože jsem si myslel, že tam, kde jsou hodiny musí být teplo a příjemně. Uvědomil jsem si, že nemám, co bych směnil, ale...ale přece, přece jsem si vzpomněl, ano.

Vlastním čas, přece vlastním čas, hurá, pro tento okamžik, pro tuto chvíli, kdoví kolik mám ještě v zásobníku, jsem přece bohatý, vlastním čas, můj čas a to je ohyb a život. Co tady, směšný *Směnárník* a jeho *houbovitě* město, když on chtěl vyměnit, tak určitě ze ziskem, tak proč bych zisk nemohl mít já, když mi nabízel slávu, proč bych já nemohl mít víc než slávu, když mi nabízel moc nad vším, proč bych já nemohl mít víc, než moc nad vším, když mi nabízel lásku, proč bych já nemohl mít víc než lásku.

Není moc chytrý, *eten Směnárník*.

A tak se stalo, že jsem popošel podél zdi abonentů stejnosměrného proudu, po ose to spíš v otáčivém divadle. Vzpomněl jsem si na Páter Noster, byl a existoval stále v Páter Noster. Pohyboval jsem se na jevišti, nebo spíš na hledišti kolmo k rovině *víru* Noster.

Vztažná soustava kotvila u *Hodináře*. Podivný rytmus srdcí tu zněl jako brblání dušiček pod pokličkami u pohádkového vodníka.

Hodinář měl opět dost práce. Stačilo mu naslouchat, a už věděl, který strojek už dochází, podle ucházejícího tikotu. Byly to podivné strojky. Byly to horizonty planet, které natahoval, takové malé množství. Nebyl unavený, ale stalo se, že některé už nemohl spravit, kolečka byla úplně bez zoubků.

Strojek na roztáčení horizontů, strojek na pohyb pak mizel v rovině událostí, žhavých a červených, znovu roztaven v kovovou plasmu, ze kterého by bylo možno odlít alespoň náhradní díly. Mohl bych se na něj mohl dívat věky, líbilo se mi to, byla to práce, opravdová práce. *Hodinář* se na mne obrátil a povídá:

„Chceš to zkusit? Nic to není.“

Najednou jsem se začal obávat, že jakmile jednou začnu už nepřestanu, že už nebudu „*slobodný*“.

„Ne, bojím se že bych nemohl odejít.“

„Neboj se, můžeš odejít kdy chceš, vždyť máš ještě bonus, máš přece ještě trochu času ve futrálu houslí, nebo ho prodáš?

V podvědomí mi šeptal hlas: „N e p r o dávej, ne....“

Kolečka horizontu divadla se pootočila.

HVĚZDÁŘ

Posunkem ukázal na cestu zpátky. Tam kupodivu nebyl už *Směnárník*, na jeho místě byl *Hvězdář*. Cosi mi dávalo na výběr, táhlo mne to k jeho řemeslu pradávnému, k neuchopitelnému, provokující fantazii.

Poodešel jsem za *Hvězdářem*. Nevím, zda byl den nebo noc, nevím, zdálo se, že vidím z jeho artefaktu spousty očí. Díval jsem se jedním z nich, oknem do začátku dne. Byly to oči, které mi dovolovaly pohlédnout do prostoru vysypaném přehršlí perel, do svítání.

Cítil jsem *Hodináře* i jeho starou leštenku i *Směnárníkovu* houbové město. V horizontu posetých obloh viděl jsem *Počtáře* i *Prodavače*, as sám, coby hvězda, neboť byl bych v ní ukrytý. *Hvězdář* by mne jí mohl nabídnout a pomoci mi uvnitř odpečetit myšlenky vzdálené od sebe obloukem miliard světelných let.

Viděl jsem země, podobné té naší, hm, naší v uvozovkách, naší s čárkou. Pohled na jinou podobnou planetu mne naplňoval štěstím a hudbou. Slyšel jsem, tušil i obavu, že je to ta samá země, vzdálená nebo přenesená zakřivením miliard let, v budoucnu či minulu či v konglomerátu temné hmoty a *smívhaném* fosforeskujícím dýmu, znovu a znovu podobná a myšlenkově stejná, v čase nenáhody, nepochopitelná, v divném čase zásobníků... to jsem viděl v klenutí *Hvězdáře*.

On, bez mrknutí víček statuou byl. Pochyboval jsem, zda je vůbec má. Jeho oči se stmívaly a rozšířily a zrcadlily se na povrchu artefaktů a horizontů, vírů i protuberancí. Divné oči. Oči ukotvené v postavě, stojící sami o sobě. Připadal jsem si nicotný a zanedbatelný a nepatrný, tichý, koutečku *tiho všeho*.

Jsem prach, nepatrná částice v dýmu, možná sotva počítatelná. Chtěl jsem odejít.

Co v životě, v mém darovaném čase bylo ještě taktní a krásné? Být součástí či součástíkou, střípkem zrcadla rozptýleného prachu mlhovin, v semeništi hvězd, v živé vodě, v živém dýmu, dýmu protuberancí barev a záření, v paměti myšlenek tvořivého hologramů tvarů a pout, z chaosu nepředvídatelná v plácání hroudy.

Hvězdář tušil, cítil mojí přítomnost. Povídá:

„Zastav se člověče, zastav se na chvilinku na pouti po planetách a sedni si.“

Ta slova mi byla vnitřně známá. Kde jsem je slyšel? Byla to moje slova, slova u křižovatek cest, slova před usnutím ke spánku s polštářem z kamenů, byla mi vlastní. Díval jsem se kolem sebe a neviděl jsem nic na co bych si mohl sednout. Podal mi sesl ze zvláštního kamene. Na první pohled se mi zdálo, že ho nemohu odvalit, byl ale lehký, že se dal unést jednou rukou a nestudil, přirovnal bych to k jantaru nebo podobnému, ale barva, barva neseděla. Připadal jsem si ještě menší než před tím, *malenkatý*, bylo mi divné komunikovat s hvězdářem, který byl nade mnou a já skrze jeho oči viděl dál. „CO vidíš?“

Podíval jsem se a říkal bez souvislostí co vidím. Neuvědomoval jsem si, co moje ústa povídají:

„Hle vidím děvčátko, jak klečí na terasu okraje hrobu, vidím *Malou tanečnici*, jak promlouvá se s duší.

„Hle vidím, jak za mnou přišel Bůh a plakal mi na hrudi a slané slzy v jejích očích.“

„Hle vidím mnoho vody po kopcích, jak se valí z rodného domu.“

„Hle vidím, aj nebesa se otevřela a chomáče hvězd, mlhovinu, jak tvoří dva stromy nad temnou událostí. První mohutný a majestátný kořeny, objímá celou hroudu planety a místo toho, aby z ní bral živiny, tak jí dával Ty, ty kořeny byly tepnami a ... a nosily dobrou vodu.“

STROM

Strom. Jeho kmen se členil na tři části. Dva z jeho kmenu byly v určité výšce spolu srostlé vodorovně, stejně silným kmenem. Navzájem se objímaly silnou větví, která přerostla ve kmen horizontu. Třetí kmen rostl stejnou intenzitou ve stejné síle a ve stejném úhlu se větvil do prostoru, byl stejně silný jako každý z nich. Byl to mohutný strom.

„Nic jiného nevidíš?“ zeptal se *Hvězdář*.

„Ne nevidím, nebo... počkej, hle vidím ještě jeden strom, který stojí samostatně opodál, vzrůstem štíhlejší a tenčí než předcházející s mělkými kořeny, které nebyly na povrchu obnaženy. A ty kořeny nasávaly živiny ze země i vůni zetlelého listí, to vše z homolí hvězd.

A vidím, že v jedné pětině zespodu strom vytvořil rameno a na rameni jeho ramene vyrůstal souběžně další strom, o něco štíhlejší, obdobně široký, v malé dotýkající se vzdálenosti. Byl spolu spojeni na věky, strom co na rameni nosil nový strom, sám sebe, svůj obraz, podobný, vyrůstající souběžně s ním, však stále jej měl na rameni. Rozdílní stromové to byly a přitom unitární myšlenka, možná cit, možná přitažlivost možná...Láska, co je srůstala.“

Zarazil jsem se. Jak je možné, že já, sedící *Uvězdář* blábolím cosi o stromech z hvězd, když kolem mne jsou samé hvězdy na okrajích sáří? *Hvězdář* moji otázku podepřel. A znovu jsem měl na mysli i před očima strom, co na rameni rostl mu mladý strom v těsné blízkosti u něj. Pochopil jsem.

„Je to náruč, náruč a malé dítě v objetí, strom má v náruči svoje dítě, Bože, jak mu závidím, roste s ním souběžně.“

Zarazil jsem se. Když ho podržíš, podržíš i dítě a poříznou ho na polena. Lidé dřevo spálí, tak je to, kdo se pozastaví, kdo se zastaví, kdo se zamyslí, jestli je lepší, vyrůstat sám a zdálky se navzájem dotýkat, nebo být věčně spojený hutnou dřevinou.

„Vidíš dobře, poutníku abonente. Až dohlédneš ze stromů jeden k druhému, jsou totiž to vzdálené horizonty věků, a dotkneš se jich, potom z nepatrná nepatrných vrátíš se k živému a pravému.

Budeš mnohokrát putovat po planetách mrtvých i živých, zjistiš, že čas je nepatrný. Až čas bude stát vedle tebe vrátíš se zpátky na zemi, kterou uvidíš a v pokoře nemožné stane se možným.

Tehdy stane se z Tebe *Stromkař* a dobrý zahradník hvězd. A sestoupí chomáč hvězd z ramene dobrého a najde světlo k růstu a pochopí, že nesen je život. Hvězdy to moc dobře ví, že se vznikem nové se vznikem zaniká.

A je něco, víc než život, je to protuberance, je to systém mlhoviny stromovníku a patra světů tvořící počtářovu dlaň a v ní přehršle světů. Tvých pár smyslů pár... abonent je s dílem nenáhoddy.

„Nic jiného nevidíš?“ zeptal se *Hvězdář* podruhé.

„Ne nevidím, nebo... počkej, hle vidím ještě *Ajznboňáka*, který stojí opodál. V lineárním pohledu kolem hřbitovni zdi viděl jsem spektrum a slyšel hřmot vagonů, či celků, a typický zvuků podkolejních na nádraží, takový ťukec koulí kulečnicku. V rytmu návratnosti narážejících na sebe, skřípání a tření kovu o kov, úžasně těžkých monster, skřípění podložek a zachytávadel brzdičů, svistot projíždějícího světla a různých třesků *Hličařů* (hlučářů), slyšel jsem obrovskou ojnici kola parních lokomotiv, páru a namáhavé zabublání píšť při jejich rozjezdu v podivném zpěvu umocněném předimenzovanou konstrukcí, a dým, dým z údolí, dým z orobinců násobený lehkým pápěřím. *Ajznboňák*, abonent zastávky U hřbitova posunoval a ladil celý kubický orloj. Zahákovával a odbrždňoval zvláštní mechanismus kolejiště v patrech Noster promítající se do různých směrů.

Odsunovač a *Malér* světů a horizontů to byl onen *Ajznboňák*. Užasl jsem. Najednou tu bylo něco, strohá mechanika na fraktálním základě, která podávala řád, smysl už jenom v *f-tom*, že zde byla vůle sortýrovat a porýrovat. Bylo z toho cítit účel nebo smysl, potřebovalo to doošetřovat a mazat, byla v tom síla, ne změř nesmyslností pavouka tkající bizardní síť ve stavu beztíže, drátěné konstrukce, sítě do kterých se sám chytil.

Konečně tu by bod, záchvěv mé ubohé logiky na tím vším, nad putováním kolem světů *Prodavačů* hřbitovních zdí za plachtovím stánků- abonentů zastávek stejnosměrného proudu.

A tak zdálo se mi, že vším souvisí souvislé, rozmístění „předmětů artefaktů“ to bylo determinující, rozmístění a sklad nepřekonatelné reality a strach, strach z dalšího žití v bídných pod-

mínkách, v bolesti, trápení z jáství, nepřekonatelná realita, bez vrátek, bez průlezu, absolutní, jako je smrt sama. A příběh v ní, příběh počítaný a hodnocený, zachováním jménem život, tedy příběh, blbec život.

Hm, jak namyšlený sám o sobě je, *en, en* život, pročichlý realitou, ukovaný v ní soudržností elementárních částic a vejdoucí se do bodu zcela imaginárního, kvetoucí, možná pouze zobrazující *etwas* jiného než hmotu. Hle země jako živý tvor, jako buňka, jako voda plovoucí na plazmě a pár snítek penicilínu na povrchu. A co bůh na horizontu věčnosti? Děkuji.

„Divný úděl,“ řekl smutně *Hvězdář*, „to je on, *Posunovač horizontů*.“

„Má snahu, to se mu nedá upřít a možná i zodpovědnost,“ odpověděl jsem, tak trochu nadržo, jako bych se chtěl rovnat svoji polohu do úrovně hvězdáře.

Podíval se na mne a já zaváhal. Pochyboval jsem. Pochyboval jsem o zvláštním pohledu, na okamžik se okna jeho očí zavřely a já měl pocit, že onen pohled znám. Bylo to jako když já se dívám na psa, který sice věrně a dobře slouží, čeká na pohlazení, ale nikdy s pánem nebude žrát u jednoho stolu. A zbitý pes podíval se do rádoby místa skýtající představu obličje.

Nic jsem nenašel, jen tvář, jen duhové oči plné hvězd a najednou jsem pochopil, lépe řečeno uslyšel jsem hřmot ze strany *Posunovačů*, uslyšel jsem obrovský *hukothřmot* a hukot dalších splavů plavených hvězd, neviditelných i viditelných, slyšel jsem a cítil jejich těhotnost, jejich cyklus a orientaci. Zdály se mi jako rozkvétající růže v atomech paprsků a praskání v boření sama sebe, jako krůpěje rosy v raním slunci na nemáčitelných listech.

A po chvilince se nad horizonty rozhostilo ticho, kdosi zatáhl závěs nad celým nebeským nádražím. Mne celé *toono* do různých směrů houvalo a konejšilo, říkalo: neboj se, mám tě pod kontrolou, ty se dívej, to pro tebe, abys se mohl obdivovat a snít v kráse.

„Proč posunuje horizonty, pane?“ zeptal jsem se tak, že sama ta otázka vypadla ze mne bez přemýšlení jako brambory z otlučeného zoxidovaného zinkového kýble, až jsem se lekl.

„Divný je, kdo vnímá horizont a živý je, kdo jej má stále na očích. Je to on, sám je život, co si je posunuje před sebou a nemůže ho předejít a dohonit. Přejdeš-li horizont, projdeš-li rozhra-

ním, vchodem u této zdi, už nejsi živý v pojetí tvé, už *nejsi*, jsi mrtvý v pojetí tvé, přelézt živý ho nemůžeš.

A až jej přece zdoláš, to musíš, uvidíš další planinu možná hory či moře, co budou tvé další vertikály a an horizontu v mezidobí budeš živý i mrtvý, aby opět byl živý v patrech kolejištích vertikálních sítí upoutaných do směrů podobný stromu, co na svém rameni nese podobný strom.

A *Támhleten*, ...a ukázal na mocipána *Posunovače*, ten ti další svět přistaví, jeden ze *rtníčka* písku, a zaklesne ho hákem do tebe a ty, ty pak budeš lokomotivou, která ho bude muset táhnout, nebo tlačit, táhnout nebo tlačit, horizont událostí, celý svět na rozhraní, budeš... muset... tlačit nebo táhnout se vším, co v něm je, s obrovskou masou energií, citů, *přádí náboženství*, kterou budeš muset vynaložit než, *támhleten*, a ukázal posuňkem na *Ajznboňáka*, než *Támhleten* ti ho odpojí a posune buď na slepou kolej, kde ho zapečetí, nebo je posune dál do vlaků světů a nalepí adresu příjemce.

A byl tu také *Tmář zve Zhášeč* světů a horizontů, vládce nad tichem a tmou, absolutní tmou. Měl *moc nad mocí* zhášet hlasy a tlumit artefakty vynořujících se myšlenek, třídit tříděné a sortýrovat překátrované. Podivná mocnost čarovného ticha.

Vznešenost ticha a tmy byly početní mírou vzdáleností a rozměrů, kupříkladu města se světla ve čtyřech směrech, míry utemovanosti *Převozníků* a *Holubářů*. Zvláštní, existenční tma a ticho, mocnost zhášet a rozkládat do nultých rozměrů v soustavách paradoxů a zcela nejvyšší a ojedinělá mocnost nulování paradigmat, nulování energií, gravitací, nulování sil a nenávratna.

Zhášeč a možnost nulovat odpad ze soustavy, kdy z něčeho stalo se nic, *ni*, nepochopitelné *ni*, tedy opak nikoli-věk, naopak, co jsem znal, ne v poloze ani, ale nic.

POČTÁŘ

Na rozhraní horizontu ležel *divný Počtář*, který počítal počítané a beze smyslu mazal exponenty či podložené dokazování.

Coby štěstí nebylo by v životě větší, než poznat dobrého člověka. Vánek, co ochladí zemi, je to *světýlko*, které se rozsvítí a zase pohasne, je to *nic*, jeden *nic* život a přece, přece tenhleten nepatrný diferenciál, tohle to *nic* je největším štěstím, co může člověka potkat, něco podobného jako je on, něco, co by mohlo tvořit celek v celku, myšlenku, *mašlenku*.

Je to hodně nebo málo, kdo ví, stojí to za to spřádat myšlenkové sítě, nebo hledat jejich ukotvení v horizontu v prostoru, ukotvení a směr, směr, tok málo a tak mnoho, tvořit paralelu, proč. Nanicovaté proč, pro realitno, pro tvorbu možností, pro své jáství.

Když člověk je jen jeden, pro zrcadlo, pro krásu, pro pocit pro cit, cit vzájemnost pro teplo, pro člověka, pro dobrého člověka pro dobrou vůli Ech, co je to dobrá vůle a která je to, která, kdo mi to řekne.

Hle, jest jen jeden horizont na otázky a odpovědi a není větší nebo menší otázky. Každá má počet znaků, je počítatelná, jsou to písmena a slova, symboly, symboly znaků, nic víc, písmenek počítatelných. Kolik otázek má stejný počet písmen, kolik otázek má na vahách života.

Smysly, pár i navíc, smysly, co vnímají kolik jich je a váhu mají? Váhu nad nulováním paradigmát, váhu nad tmou, nad tmářem nulování, váhu váhovitou, tichou, divnou váhu, porovnání počítatelná, deflogové reality, čítače logů, konstrukce závislostí, bez upoutání k celku, bezvědomí nepatřící, šílenství smysl, smysl... smysl... schizofrenie, dvojení, trojení, možná ennojení, buchy bolesti a tlaky diferenciálu masy.

Coby štěstí nebylo by v životě větší, než potkat dobrého člověka, coby potkat sebe sama v novém či starém věku.

A viděl jsem já zástupy lidí se začínají shromažďovat a já je s údivem pozoroval. A já byl kousek nad nimi, neurčnuli uprostřed nich...ši pod nimi, jako by se je kostkou stále otáčelo. Nevěděl jsem proč se shromažďují, ani mne to nezajímalo. Díval jsem se na tuten život, jak se snaží zaujmout své okolí. A já, já

myslel jsem na Boha a myslel jsem si, že na shromáždění lidí jsem měl u jeho srdce, já, bláhový. A uvědomil jsem si, kolik lidí je a proč zrovna já bych měl být vyvolený překládat boží vůli a napomínání, zvěstovat radost, Lásku.

Uvědomoval jsem si, že to je nemožné, zamíchaný jak zrnko máku ve vlaku z makem, proč zrovna já bych měl být, nebo dostalo-li by se mi milosrdenství před Bohem, není za co. Zda nejsem to spíš já, samozvaný, co by nezkazil celý náklad, jehož jsem součástí, a zda existuje důvod proč by jsi mne vybral.

Při pohledu na davy mi bylo smutně. Když jsem byl sám, začal jsem zpívat a plakat. Volal jsem svého Boha, oslovoval ho a plakal. V té písni a volání byl celý můj život.

I to, že co mi Bůh slíbil, to splnil. Nevím proč, radost mne opustila. A ve vidinách upletených na plošínkách celku viděl jsem tváře, spíš tvář ze začátku mužskou, potom jasnější ženskou. Tvář, byla velmi jasná. Viděl jsem i úsměv Yly; mladá po chvíli se měnila. Už jsem nevěděl, jestli je to ženská tvář, možná byla už spíš mužská. A pomyslel jsem si, že i můj Bůh nechce mne vidět se trápit a na okamžik ukázal mi něco, co se mu podobalo, moji představu a jeho tvář.

Divné, myslel jsem v okamžik na sny před mnoha a mnoha lety a zdálo se mi že tenkrát jsem promlouval s Bohem, že vše co slíbil se vyplnilo. Tak mocný je Bůh, pro kterého není nic nemožného, tak mocný, že bez míry, bez vzdáleností přiléhá ke každému zrnku, neboť jeho je to vůle, jeho je to práce, dílo, tak mocný je a milosrdný, že stvořil tuto zemi, aby ji daroval člověku jednomu *člověku stejnostejně*, jakožto všem zástupům.

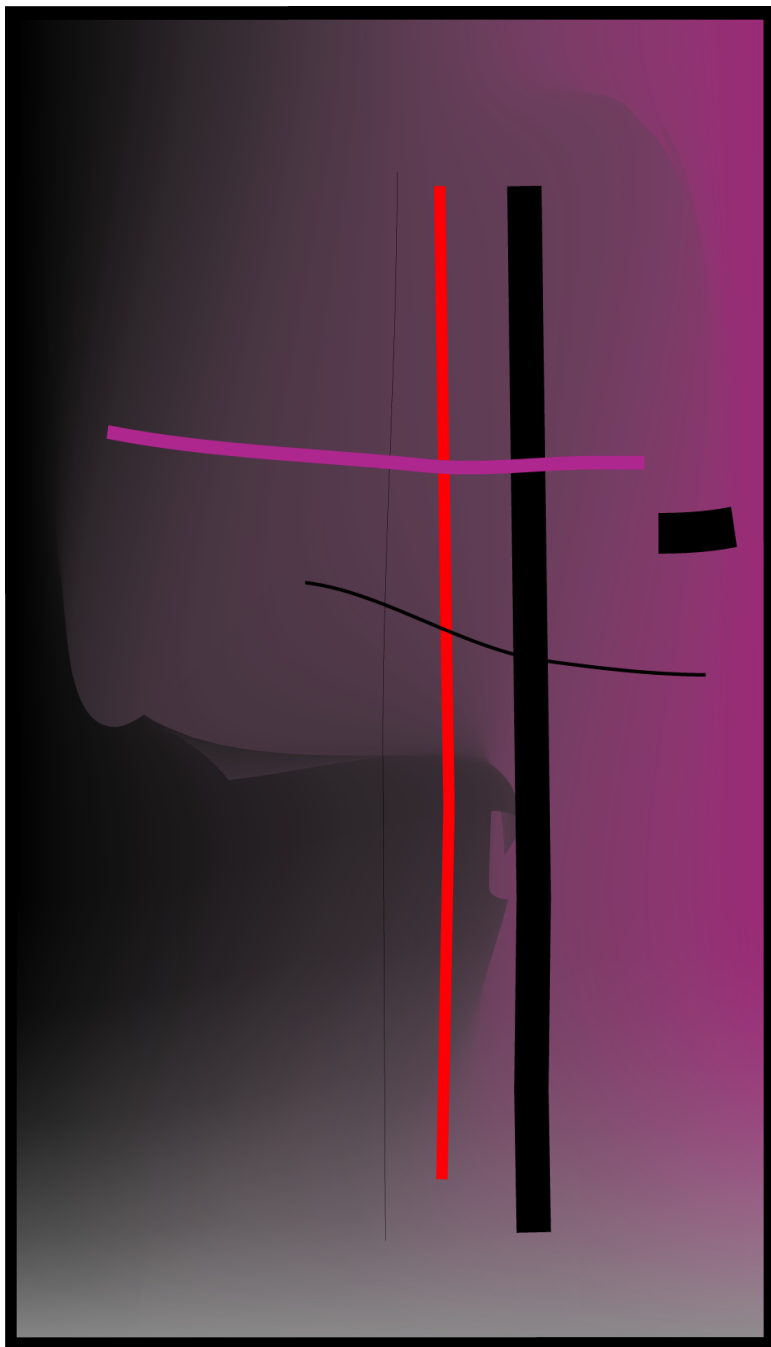
A zdálo se mi že nehledám vzdálenosti mezi lidmi v zástupech aniž se vešly do jednoho člověka oblečeného do masa...A nemožné lidské se stane skutkem.

Není u něj vzdálenost měřitelná, nejsou to míry lidské, není to lidský čas, dělená existence. Bůh je tu se mnou a ve mně, je přítomný, neboť já jsem jeho dílo a on mne neopustí. A konejšit mne bude v náruči na horizontech bytí a protínat svoje dílo. Jaká by měla být člověčeská bytost.

Měla by mít lidskou podobu, kdo ví, jak by měla být vysoká a široká, nebo by měla být podobná větru, nebo podobná synapsi hvězd daleko, nebo, kdo ví, krásná tvář, nebo cosi uvnitř mozku, měla by být krásná, krásná bez souvislostí, živá bez souvislostí.

Jaká by měla být, bytost, spojená kořeny, obejmutelná, možná měřitelná, hmatatelná či nehmatatelná *Láska*, *Láska* bez souvislostí, je-li možná to *Láska* bez souvislostí, neukotvená, ale nechaotická, láska, let křídel, volná, prostupující.

Jaká by měla být bytost, zda-li dělitelná, rozmnožovatelná nebo absolutní a nekonečně stejná, bytost čas, voda, kámen nešťastný, vůně, bytost náruč, třebaže bez lidských vlastností, očekávaný okamžik, bytost, dotýkající se otázek pouze energií, třeba malinká bytost, zdánlivě prostá a hloupější bytost přebytost, můj Bůh. Bože prosím, ved' mé kroky, buď' ochránce mým, mým blízkým i všem lidem i všemu co jsi stvořil, neboť je to dobré a nikdo nic lepšího nevytvořil.

KAZATEL TAZATEL

A viděl jsem artefakt plný První knihy Mojžíšovi a *Kazatele* který stál opodál. A věděl jsem, že je to pravda. Divil jsem se, že to je jeden z artefaktů, nepovyšující se nebo neponižující se, pravda koloběhu, pravda první knihy a moudrosti v ní.

A slyšel jsem *Kazatele* jak říká:

„Moudrost nad moudrost.“

A stačila by první kniha k tomu, aby byla i poslední, stačily by kamenné desky a na to, abychom žili. Moudrost přemoudrost, marnost nad marnost...

A slíbil Bůh, tak učinil a vše bylo dobré, možná lepší.

A počítání bylo od prvního dne a spočitatelné bylo všechno.

A vzdálenost pak byla jemu protkána obloukem a spojila se v jeho milosrdenství.

Kazatel si povzdechl. Marnost nad marnost, člověk a jednoho počinání. Jako hora by chtěl převyšoval vše, co bylo pod ní, bez závisti, bez *Lásky*.

A není že vzdálenost celku, ta je uvnitř něho, uvnitř sebe, uvnitř Boha. A slyšel jsem píseň života, smutnou, zuřící, něžnou i laskavou, tichou píseň, hořkou i sladkou. Hudba potůčku unikala proti jeho proudu.

A co před tím nebylo a já poprvé uviděl kousek dál od sebe *Kazatele*.

Otáčivé hlediště se posunulo. Páter Noster nezaskřípal a tak já si uvědomil, že jsem pořád v jedné rovině času.

„Dobrý den pane, dobrý,“ oslovil mne *Kazatel*. Jeho dlouhá, hladká sametová čern kněžského sárí bylo to, co na něm nejvíc bylo.

„Kdo jsi?“ zeptal jsem se, abych se ujistil o pravdivosti vyplaveného artefaktu z podvědomí.

„Jsem, jsem *Tazatel*, pane, *Tazatel*, bratr spravedlivých,“ a ukázal zešířena na panoptikum bezdrátových loutek pojmenovaných kolem jeviště.

„Snad jsi *Kazatel* a ne *Tazatel*?“ ptal jsem se ve zdání, že si spletl písmenko, nebo že jsem špatně slyšel.

„Neslyšel jsi špatně, jsem *Tazatel*, na každém písmenku záleží, každé písmenko má stejnou hodnotu jako slovo, jako celá věta,

jako vše,“ a ukázal již pro mne známým gestem, „jako vše tu kolem.

„Bratr tady?“ divil jsem se, že tady na abonentní zastávce před hřbitovní zdi platí i pro artefakty posloupných osob soukromé výrazy podobné těm lidským, hm bratr. „Čí jsi bratr?“

„Jsem bratrem třeba - *Prodavače* světů.“ Odpověděl klidně a vyrovnaně. Měl jsem dojem, že před chvilkou říkal, že je bratrem *všech*. Nechtěl jsem se už ptát, když on je... *Tazatel*. Divný abonent, pomyslel jsem si trochu nahlas, divné to povolání. „Co vlastně děláš?“

„Jsem *Tazatel*, *panejaneusi*, táži se, jsem abonentem na otázky a proto se tážu, protože neznám odpověď, která by mne uspokojila. Každá odpověď na otázku mi dává příčinu znovu se ptát a tak to jde od věky věků, od horizontu k horizontu od artefaktu k artefaktu a já nevím nic. Stejně jako pavouk v beztláčeném stavu, se nesmyslně tážu a čím víc se tážu, tím víc je *beze smyslu* a čím míň se tážu, tím i to, na co jsem se tázal je *beze smyslu*. Nevím nic, jsem *Tazatel*, *Tazatel* profesí.

Bylo mi ho líto, ale jako bych mu podvědomě rozuměl.

„Tak mi i polož třeba otázku, když jsi ... *Tazatel*,“ řekl jsem a možná, že to vyznělo až pohrdavě.

„Nejsem to, pane.“ Postava statua se naklonila a schoulila, přehršle kvanta otázek ji hroutila do sebe. Já byl příčinou zdání.

„Nejde to pane, opředl bych vás otázkama jako kokona, ustrnul by jste nad odpověďmi a šířal by jste se sám a zhroutil sám do sebe.“

„Zkuste se mne na něco zeptat?“ Ze sebe jsem cítil pýchu, poměřování.

„Zeptám se vás, Jenepane, jen jednou otázkou pod podmínkou, že mi neodpovíte. Můžete si odpovědět sám, v duchu svých smyslů, v duchu vědomí co vidíte tady, zde u zastávky abonentů stejnosměrného proudu a přehršle visících komponentů, v otevřených zipích své *i-mohutnosti*, dám vám otázku a vy mi na ní neodpovíte, slibujete pane a já tady budu jen tak, v blízkosti svých přátel dlít a hovořit s nimi či abonenty na *Cestující*.

Zase mne zarazil pojem přátelé, zdálo se mi to ukradené z pozemského světa. Pokušení a hlavně zvědavost mne šířala, touha vědět na co se bude tazatel ptát. Možná to bylo na mne

vidět, potil jsem se a přešlapoval jako před životní zkouškou a přitom, přitom to bude jedna otázka na kterou nemusím odpovídat, nebo ..., pro sebe.

„Souhlasím,“ řekl a dodal, „tedy, jak Vám položím tu otázku, než dopovím poslední slova, vy se otočíte a půjdete, kamkoli, prostě půjdete, pane, slibujete?“

„Souhlasím,“ řekl jsem a uvědomil jsem si, že se opakuju a to se mi přičilo, blbá redundance opakování.

Bylo ticho, v mlze tušil jsem jeho soukmenovce. Cítil jsem mlhu jako plodovou vodu, teplo, zvony srdce, taktu, bezpečnost a přitom nekončící prostor k putování, jako bych cítil poutníka, který v ruksaku na zádech nesl svůj svázaný život, či svoje svázané žití. Potkávám poutníka co drží v ruce hůl.

Dlouhá hudba předcházející velkému třesku, a třesk samotný rozsvítil se kolem, uvnitř hvězdy rodila se nová a prach se tříštil do živorodých vstřebávajících mlhovin, mimo zákonitosti času. Tak zapůsobila otázka kterou mi položil *Tazatel*:

„Kdo jsi, Janepane?“

Nastalo ticho ve kterém jsem cítil *Tazatele* v zádech. Báł jsem se ohlednout a zároveň šplhal na babylónskou věž, stále pobrukoval mantru jednoduchých slov, která mne pronásledovala:

„Kdo jsi, kdo, kdo jsi, pane, kdo jsi,“ až jsem zcela zemdlél a v memorování jsem slyšel ozvěnu - kdo jsi, pane, kdo, *dojsi*, kdo, jsi...jsi, pane, jsi. Zdálo se mi že jsem usnul, část mého mozku horečně pracovala, cítil jsem fyzický tlak a pnutí. Moje mozkové tkáně je štrikovaly, vázaly a tlačily na sebe, chtěly vybuchnout a strašně se zahřívaly. V extázi byly schopny přijímat víc, něco víc, než normálního, uvnitř mé tkáně- něco nebo někdo pracoval, la, lo, nepopsatelného, bezbolestného a já, já cítil blahodárné teplo a zpomalování utichání.

A otázku jsem už slyšel, pouze z dálky. Unášel ji mořský proud do tich, do něžně houpajících vln, do spánku dítěte a artefaktů malého pozorovatele, malého Jana, tam, kamsi mimo mne, za rozhraní zastávky nad zástupy abonentů, do náruče snů.

„Kdo jsi?“

A znovu velký třesot a rachot a nirvána byla ta tam a znovu kdo jsi, kdo ...kdo jsi, panejane člověče, „kdo jsi, jsi, pane a Jane?

A já si uvědomil, do doposud jsem opakoval otázku nebo mi byla opakována...snad...jsem si ji opakoval sám a stále dokola, kdo jsi.

Otázka - bomba a výbuch trhala mne na mraky, v balónku s vodíkem, zdánlivě neškodným, kdo jsi, kdo jsi a já, já zatím jsem se nezmohl na nic jiného než na postupně se probouzející s narůstajícím vědomí, jako když zastavuje parní lokomotiva a při jejím oddechování na místě jsem, letmo jako dým z orobince, sotva slyšitelně sám sebe uslyšel, jak říkám:

„Kdo jsi, pane, jsem...kdo jsem, panejane.“ Jsem...snad jsem, tak malé je písmenko **t** za **k**, tak velká vzdálenost je mezi *Kazatelem* a *Tazatelem*. A zdálo se mi, že písmenka se na mne tetelí v horkém vzduchu nad prázdnou tůň.

A zdálo se mi, že běžím bosýma nohama a písek se mi vžírá a spéká prsty dohromady. Stalo se, že jsem vstoupil na jiný břeh. Vrátil jsem se zpátky do skoro dětství, vzpomněl jsem si na sebe, nebo viděl jsem sebe v krátkých kalhotách kulatých botách jak stojím na zastávce, na stejné zastávce a kohosi jsem potkal.

Byl to *Průvodčí*, co jezdil v přívěsu za autobusem, s typickou koženou brašnou. Vpředu, v prvním fochu měl srovnané lístky popsané na hřebetě fialovou tužkou, s lístky za korunu, a za třipa-desát, možná i za deset.

Bylo divné, proč tady staví starý autobus s přívěsem, ve kterém se netopilo. Byl zadýchaný, ale unavení dělníci i v té zimně byli schopni usnout. Ve městě přece starý autobus nejezdil. Postavy kolem mne nastupovaly a vystupovaly jiné, v plachetkách, z malé části poloprůhledné s nekonkrétními obrysy. *Průvodčí* se nade mnou sklonil.

„My se známe, přece.“

„Ne, neznáme,“ odporoval jsem, „nikdy jsem vás neviděl.“

„Ale ano, ...ste se svým ...možná dědou, vláčkem do stanice...“ Odpověděl, aniž by čekal na moje potvrzení.

„Chceš lístek?“ zeptal se mne a já najednou postřehl, že jsem na okraji zastávky u hřbitova a rozpomínal se na divné kšeftsmanky kolem.

„Kolik stojí, pane?“ zeptal jsem se.

„Kolik kdo dá,“ odpověděl bez váhání.

„Dám Vám za něj jeden starý vojenský knoflík,“ odpověděl jsem bez rozmýšlení. *Průvodčí* natáhl ruku a podíval se na mne.

„Znám ten knoflík, to je knoflík ze zacharova kabátce, vojenského pláště z kotelny.“

„Dal mi ho, můžu s ním dělat co chci,“ bránil jsem se, anichž bych zaregistroval odkud to může vědět. Chvilku se na mne díval a já si teprve teď všiml, jak na jednom hřbetu jízdenek má napsáno velké Z a za ním rozpité knofl.. Vytáhl svazek, kde byly souřadnice čísel datumu, století, možná tisíciletí věků, vzal kleštičky a třikrát cvaknul knoflík.

„Kam to jede, jede to do města?“ zeptal jsem se. „Ano jede to kam si budeš přát, jede to zpátky, ale konečná je opět tady, u hřbitova, jestli ti to bude trvat dlouho, nebo mív, konečná je tady, můžeš si zase vzít další lístek a znovu to objet, konečná je tady, na zastávce, je to zastávka i konečná zároveň, zde nastoupíš, musíš i vystoupit.“

„Taková blbost,“ pomyslel jsem si, „máto vůbec cenu jet, když za chvíli jsem zase zpátky, akorát jsem přišel o Zacharův knoflík...“

...a bylo tu zase drnc drnc. Strop světel plynul jak dlouho exponovaný film projíždějících aut v tunelu, spleť siločar zůstal se zpožděním vryt do stínidla. Jo byla to ta samá budova, alespoň vysoké stropy ji jednotily. Zvonek, pár hlasů.

„Tak už ho máte tady, staroho blázna.“ A ženský hlas netečně dodal: „Jan Pojer ..let..“

A HLE HABITANT

A hle, otevřely se nebesa, desky knihy a uprostřed a po stranách zrcadla desek opěvovala boží slávu a uprostřed, jako v magnetickém poli, v ohnisku bylo vetkáno Boží jméno chráněno deskami.

Na jedné straně desek stvoření a na druhé vepsána minulost i budoucnost. A to, co stvořil Bůh bylo proti jeho kráse malé, že žádná jiskřička i život vepsána v něj a skrze něj jej nezakmitla nejnepatrnějším stínem. A v něm byl vidět okamžik života, orlí mlhovina a střípky citu - chomáčky hvězd. A krása mne pohltila nad tím vším a bázeň nad vůlí jeho. Neboť na pravých deskách napsáno:

Člověčí dny budou sepsány a člověk rozplyne se v dým.

A kniha zapečetěna bude, ne Bůh, neboť on smiluje se nad člověkem a z jeho popele vystaví chrám a do nových desek vepíše události horizontů.

Neboť on ví to, co já s svými ubohými smysly cítím, když zrnko obilí z lánu mnohých, neboť jeho je to tvorba, jeho je to radost jeho je to práce a zásluha, je na něm jestli ho rozdrtí v prach pro potřebu hvězd nebo zasadí život, neboť i on je živý, on je náruč sobě on je věčný ve společenství.

I napsáno je v deskách:

Napsáno je determinované prostředí, napsána je i cesta směrem k němu, i cesta zapomnění. Ve věčnosti, bez tajemství, je těžké vidět budoucnost a směřovat k ní. Hle v deskách posloupností ukotven je život a uvnitř jeho jméno.

Hle otevřely se nebesa a bylo vidět jeho krásu.

Hle otevřely se nebesa a na zastávce uviděl jsem již napoprvní pohled ženu v modrém hedvábí. Její oblek tvořila látka beze švů, která byla umně obepnutá kolem těla. Pokrývala místa i obličej s látkou přidržovanou přes ústa. Všiml jsem si zlatého lemování po okraji začátku, jakési jemné vyšívání. A křivky tvořily záhyby a stíny a plachetka přes hlavu modelovala monolit celku...

U mnohých bytostí profesí mágů i jí jsem se snažil pohlédnout do tváře. A poprvé jsem spatřil oči, skutečné oči, oči bez středu a duhovky, oči plné hvězd a víru galaxií. A za očima, kdesi v hloubce s různými zvuky, kdesi se roviny rozvíraly a zrcadlily

se navzájem a uprostřed nich byla oběť. Oběť, dělením se násobila. Uprostřed byla *Láska*, tak mocná a přitažlivá a já pochopil, že i bůh může být mnohé podstaty.

Láska a přitažlivost ve věčnosti, *Láska* víc než artefaktem, nepoutaná horizonty událostí, *Láska*, světlo *klíš*, *Počtář*, kvalifikant hodnoty mocného života. Koupal jsem se v očích a záhy jsem vnímal realitu. Záhy ony oči se uzavřely do hloubky.

Na povrchu plavaly miliony galaxií a hvězd, černých i světých, bláznivě se honících, směřících se i smutných, bolestivých, chladnoucích i sotva blikajících oči z hvězd.

„Kdo jsi?“ zeptal jsem se tichounce v úžasu.

„Jsem, jsem tvoje *Láska*, nová *Láska*.“ Po dlouhé chvíli, po nekonečné chvíli se stejně tichounce, jako můj hlas ozval dodatek:

„PANEJENA.“

„Jsi krásná.“ Nevím jestli jsem to řekl mimochodem, nebo jsem si to myslel. Dál jsem se díval do očí. Cítil jsem střed, do kterého bych se chtěl schovat, do středu, blízko oběti objetí, do skryše *ajeka*.

„Jsem to nejdražší, dražší než světy, co ti nabízel můj *přítel*,“ a ukázala směrem podél plotu zdi, tam kde stojí stánek a silueta *Prodavače* světů. Zavlnila se a pohladila moji starou tvář. Dlouho mne nikdo nepohladil, dlouho, už jsem zapomněl, že existuje vůbec pohlazení.

„Já jsem to nejdražší. Přehršle světů i přehršle životů mne nemůže vyvážit, já jsem ta nerovnováha a protiklad, já jsem život, já jsem i smrt, banální věc, smrt, co se jí bojíš. Já jsem ta, co tě povede za ruku a omyje ti tvář, já dám svoje oči do tvých až nastane čas.“

A ty tvor v milosti sám víš, kdy rovina spojí se v sobě a zrcadlo zapečetí světlo a ukotví jej v *habitantu* bytí. Já, *Láska*, půjčím ti plášť, abys přešel přes lávku snů ke mně do tepla a světla a noci a ticha a něžnosti a pokory mých přátel. Do mechové vůně, do blízkosti splněných přání, blízko dobrého, čemu věříš, *Já Láska*, přikryju tě sárím a vetkám do něj čas.

A užel jsem v mlze *Homília*. Jeho horizont byl přinejmenším zvláštní. Byla to šachovnice a kupodivu na ní pouze šířka a délka. A neživé a živé na polích tvořilo tvary, nádoby. Pohybovaly

se sem a tam, pěšáci i věže tvořili pavučiny vztahů, interakce mezi živým a mrtvým.

„Podívej se!“ povídá *Homílius*, není to živé, co působí vazby, nejsou to jen živé na šachovnici světů, co tvoří rádoby vazby a synapse. S každým souvisí prostor a *Počtář shovívavý* modeluje jediný z artefaktů. A ukázal na objekt a nad ním zobrazovaly se síly života i síly kovalentních myšlenek i vztahů uprostřed prostoru a obraz barev a nití přeplyňující prostor, který se navíjel na cívku. Nerozlučitelný prostor bez závislosti času se navíjel na obyčejnou špulku.

Podivný obraz se navíjel a já cítil zvuk z spleti vláček a vazeb. Slyšel jsem tlouct srdce artefaktu.

A viděl jsem *Tanečnici*, že se dívá na *Homílie hybernátora navíječe* s obdivem a nabyl jsem skutečného dojmu, že jsem v míchárně na koření. Moje máma navíjí rezné provazce na dřevěné špulky pomocí jednoduchého strojeku, cítil jsem koření do salámů a jiných masných výrobků, cítil jsem muškátový oříšek a muškátový květ, viděl jsem muškátový měsíc a podobu oček písmenek kolem něj.

A viděl jsem začátek i konec provazce. Konec pokryl celý začátek a následné míchání na šachovnici horizontů.

Po prolnutí tu byl úplně jiný *Habitant*, plato nepodobné předcházejícímu materiálu, ze slonoviny či hladkého vápence či mramoru, které se vlnilo jak hedvábí a spoustu blikotavých světloňošek na horizontech vln. I kladné se spojovaly z kladnými i záporné se zápornými, na rozdíl čemu přirozenému, co znal.

A viděl jsem, že to *Malé tanečnici* nebylo cizí. Četla ty špulky, spojovala světloňošky, jako by jim rozuměla co cítí, jako by artefakty vetkávala na okraj, lem hraničních, zlatých lemu sáří sukýnky.

A uzřel jsem v mlze další živit. Byl to, nebo byla to *Sáhoměříč*, spíš *Planetoměříč*. Možná *Kompasník* nebo *Kompasář-ka-ko*. Podivuhodná postava možná, kdoví, jedna z nejdůležitějších. To ona dovedla pojmenovat mnohé, jako *pojmenonávka*, ona nezapomínala, kdo je kdo a co je co.

Aj, hledal jsem já nástroj nebo složité monstrum podobné k metru nebo poměrné jednotce, cosi v základu, od čeho by se

počalo počítat a poměřovat, dutou, třeba zohýbanou vzdálenost s měřítkem času, gravitaci v přitažlivosti, cit v citu.

Počtář, Pojmenovník, Planetoměřička či Kompasnice, to planetoměřičko kompasničko... a míra měření jako *jitro* neb kolik oráč toho zoral za jeden den.

„Hm jeden den,“ povzdechl jsem si a to mi připomnělo, jak malý jsem a odkud pocházím. Zastyděl jsem se.

Hle přistoupil jsem pomalu k artefaktu, a vzpomínal na Čáry-fuka. Možná že údržbáři gyroskopu se konstitují právě zde. Uvědomil jsem si; každý tu a zvlášť je nepostradatelný důležitým *iic*. Profese sebedivnější tu nebyla navíc a nechyběla. Kolik jich ještě bude? Záznamník a pečtník...

Zatím co se mi vtíraly myšlenky klanu *via zastávka*, místo pozdravu poslyšel jsem otázku, z dálky, zdálky přijíždějícího vlaku, jak se ptá v rytmu syčícího dýmu a páry „š a a a...kde jsi,...kde jsi,...kde jsi..., kde...jsi?“

A mou celou mysl prostoupila *anasama* ozvěna taktu. Vnímal jsem, že nemám mozek, nemůžu myslet, v její dutině se zmítala, vířila a odrážela otázka: Kde jsi?

Nedovedl jsem na ni odpovědět. Možná na zemi, možná ne, možná na stanici, možná ne, možná na rozhraní abonenta žití stejnosměrného proudu, možná artefakt v jednom ubohém podobný jménem *lido*, tvor člověk, tvor, obratlovec, tvor zařazený podle škatulky biologie na konci větve, možná na jejím počátku těsně u kmene, možná, no nevím, určitě nevím, vedle toho kdo, nebo co jsem, kdo jsem.

Projíždka světem a časem s početním, odpočítáváním se mi zdála čím dál nepochopitelnější, čím víc jsem trávil času na jedné z planet, tím víc jsem nerozuměl a nechápal, tím víc jsem se podívoval a zděsil se, bodejť by ne, tvor, snad to jsem, alespoň okrajově a z části, možná myslící tvor, nic víc, měňavý flitr na tečně horizontu, spleť masa a žil.

Z dýmu a páry uviděl jsem postavu, objekt artefaktu možná, že jsem si je schválně si připodobnil k postavám, k čemu co jsem znal. Postavy to vůbec nemusely být, spíš jsem si je k nim chtěl připodobnit, protože jsem je vnímal živé nebo chtěl vnímat. Ony byly živé, jiné, či jinak než živé co jsem život vnímal já.

„Kde jsem? Kdo jsem?“ otázal jsem se domnělé *Kompasníčky*.

A ta mi odpověděla.

„Jsi tam, kde vřeteno snu současnosti přitahuje, natáčí a absorbuje plazmu živého i mrtvého a pojídá ji, natravuje, by v základu, v duši a světle pro poutníky zažehla světlo, jedno ze čtyřech na východu měst.

Je směr tvojí existence. V domě vystoupíš do nejvyššího ochozu a budeš se bát, abys nespádl. Vezmeš do náručí co pokládáš za dobré a sneseš je dolů, abys mohl za dlouho, za hrozně dlouho spojit čas do copánku a v pramenech těsta planoucího světla naslouchat jejich protuberancím, tam jsi, ty, připraven k zapečetění nad dalšími světly.

A ty by jsi mohl sjednotit myšlenky do společného jmenovatele, být *Jmenovatelem* coby jeden *Profesník*, *Lidštejn*, možná. *Jmenovatel* opakuje všechny jména, dává slovům myšlenky.“

Ukotvený *Gyroskopař* k jednomu ze světél nepotřebuje žádné měřítko, protože by nebylo dost velké, *artefakto*, o čem mluvilo se nedá změřit, rozškatlukovat, zařadit.

Byl to obraz vykreslený slovy, dotýkajících se živorodých mlhovin, líhně, kvasu slunců, galaxií viditelných myšlenek, a přitom, přitom,...skromný byl, *Zeměměřič*.

„Kde jsem, kde to jenom jsem, kde mám já bod o který bych se mohl opřít, nebo je opřena moje *klikátá* já, moje myšlenková síť, moje ohnisko. Hledal jsem v gematrici jeho slov, která byla určitě nedílnou součástí, možná větší důležitostí než slova samotná, cykly funkce, ale marně. Padala na mne únava, únava marnosti, únava z nenalezení východiska, marnost ze spojování, marnost z budoucnosti abonentů, marnost z podstaty abonentů renegátů. Tichá plíživá otázka mi doznívala v mozkovně...

„Kde jsi..., kde jsi..., a... a proč? Táhlo mne to kamsi k předešlé postavě. Odpovědí bylo snést jí náručí z vysokého kopce. Snad, snad to pochopím, měl jsem pocit, že mi někdo s chápáním pomáhá, že mi věří.

„Kde máte míru nebo váhu?“ zeptal jsem se jen tak, aby řeč nestálá a čekal na vysvětlení, proč nikterak nemá, snad jak mi bylo naznačeno a já to tak pojmul. Jaké bylo ovšem moje překvapení, když mne ukázal kousek dál na hranici hřbitovní zdi.

Tam, ve starém výklenku, spíš v skalní jeskyni, skrzíši z čerstvým pramenem ozářeném modrým světlem vycházející z monolitu krystalu, rodící se přímo v něm, světlem jako by z podhledu, z podhledu událostí stál kolovrat a pečetiadlo. Nebylo

to zlato, ani kdovíco vzácného, popsat to nelze. A místo kola se točily galaxie a snítky, prach a hvězdy v ní natáčely se, svíjely vřetenem nezměrnou přitažlivostí. Z chomáčů splétaly se copy a copy do provazů.

„Špagát,“ ukázal *Kompasář*: „špagát je moje míra, to jsi chtěl vědět, že jsi to chtěl vědět?“

„Já vezmu přadeno a udělám z něj klubko nití. Rozměřím kam a kde jej uvážu na jednom i druhém konci. Míra veliká je. V ustalovači tvář se objeví obraz jména artefaktu.

Nakonec svážu počátek i konec a obleču prostor do života. Abych jej mohl zase rozpárat, a ze střapců, cárů a zbylých vlásků provázku utkat novou třetivu.“

Divný *Mírař*, pomyslel jsem si. Pořád mi nedalo, že rádoby stroj pracuje zcela automaticky, jen občas byl cejchován přítomností *Hvězdoměřiče*.

Porušil jsem svoji pokoru a bázeň před mocností a zeptal jsem se:

„Kolik stojí?“ zeptal jsem se.

„Dám ti jej zadarmo, nebo, nebo chceš-li, za jednu jízdenku, ano, hm, za jednu jízdenku, to je fér, to je spravedlivé, za jeden kroužek života, chceš-li?“

„To za všechno?“

„Za lidskou vzájemnost, za *Lásku*, za zabíjení mezi lidma, za dno, za bídu a bolesti, a nenávratno, za příběh, za obyčejný příběh v sekvenci, za koně prohrnující cestu v horách sněhu, za delta času, za něco, něco navíc, za *Lásku*, za pohlazení na kostře člověka.“

„Ano, pane, ještě přidám, musíš mou práci zastat, budeš měřit a poměřovat, tkát vlasečnice a copy, podívej jak je to krásné.“

Opravdu, překrásné to bylo, věčnost mne zamotávala do vřeten a tušil jsem, že pobýt tu chvíli, zamotá mne vřetenem do sebe. A já budu navždy spjat s kolovrátkem, budu věčný, ano budu věčný, věčný abonente zastávky u hřbitovní zdi, a budu vysvětlovat kolem, zástupům, míry světů a jejich směr a poměr.

Chtěl bych to zkusit a potom vrátit, pomyslel jsem si možná trochu nahlas.

„To nejde,“ ozvalo se proti mně.

„Co by jsi ještě přidal?“ lícitoval jsem, protože jsem si myslel, že už nelze nic přidat.

„*Lásku*, třeba bych ti přidal, přihodil *Lásku*.“

Uslyšel jsem v jeho hlase obrovský smutek, divný, obrovský smutek, těžký, moc těžký. Chtěl jsem jej obejmout, tu obrovskou mocnost, bylo mi líto. Šílený, obrovský smutek, zželelo se mi mocnosti, šílený smutek, u vřetena vlásečnic tolika světů.

A UVIDĚL JSEM A USLYŠEL JSEM

A viděl jedno z mnohých galaxií, líheň duší, jak svítí a plápolá teplým světlem.

A viděl jsem černé slunce, černější než tma tmoucí, jak svým vřetenem mu světlo okrádá.

A viděl jsem hvězdu poutníka co nese v náruči život a naději jako posla dobrých zpráv.

A slyšel jsem píseň vlasatic, smutnou a tesknou, píseň vlasatic, až co mohlo plakat, plakalo.

A viděl jsem nové slunce čisté, vzdálené mnoho co *Počtář* život nespočítá, viděl nové čisté slunce a slyšel se jítro probouzet.

Slyšel jsem *tavírnu světů*, jak otvírá oči a dívá se a olizuje zář vlasatic.

A viděl jsem i kámen na druhém poli horizontu bytí, zcela *ne-patrný bloud*, kámen podivného přítele, divného poutníka kdesi, kdesi na okraji, kámen, co počítal diferenciál času, kámen, co ještě světu v moment najdenému, kámen, diferenciál chvilky, co dyl mu ležel pod hlavou, než na něj dopadne a zničí jej.

A viděl jsem, jak *Poutník život* cestuje tam a sem, a slyšel píseň, tu dvojakou píseň o touhách, tvarech, myslích, dílech.

A nepomíjivé bylo na planině víru událostí. Vířil život, jeden z mnohých, jako jeden člověk *Renegát* uprostřed jiných lidí. Život, jeden artefakt, jeden z mnohých artefaktů nad mechanikou tvoření, nad vřetenem sekvencí událostí, nad událostmi nad tím vším, *boi* borceným množstvím do černého slunce a vřeten souvztáznosti. Lehké tu byly sny a jejich otisky.

A knihy otevřené byly v událostech možných. Aj malý tvor jako já jsem to cítil a umýval si v nich svoji tvář. Já jsem život, věčný poutník, abonent stejnosměrného proudu u regentu hřbitovních hranic.

A slyšel jsem jak daleko, daleko z křižovatky cest kdosi povídá s klidem, s jednoduchostí, tiše a vyrovnaně povídá nahlas před nikým a ničím:

„Človče zastav se na chvíli, zastav se a ...a poslouchej, poslouchej, poslouchej ta... ta píseň ta, ta ... život...*Láska* a...a

kámen na kterém den co den usínáš s řemínek na vřetenu času mezi ním.

NA HRADBÁCH

A uzřel jsem věž, spíše bránu ochozem, část hradeb. Prohlížel jsem si ji zevnitř. Klenutí s půdorysem čtverce a kamenná dlažba, větší kamenné desky mocně sešlapané, možná ušoupané. Nebyly tam dveře zepředu ani zezadu, byla to brána bez dveří.

Marně jsem hledal vchod do vrchních pater věže, předpokládal bych ouzonké schodiště. Vstupním vchodem jsem se sice díval, nic jsem neviděl, ani obloha ani mlhu. Bylo to světlo, obyčejné, bez konce, jako rozcákané plechové světlo na Šumavě ve vichřici, naplň plechové. Dálka a hloubka, chyběl obraz cesty či horizontu.

Měl jsem dojem, že nebyla cesta vydlážděná, projít se dalo. Brána byla uvnitř vymalovaná, světlounce žlutě, a zeď působila pevným dojmem. Bylo zajímavé, že na zdech nebyla nerovnost, žádná mapa, či čmouha, povrch byl ideálně hladký, nakreslený v plánech, žádná plíseň, samá čistota.

Nahoře nebylo světlo a byl stále den. U východu cesta pokračovala vydlážděním na nádvoří. Nebylo to nádvoří, cesta byla přilepená jako vlašťovčí hnízdo k hradební zdi a visela v prostoru...

V měřitelných jednotkách se odehrávaly násobky člověka. Aj, ocitl jsem se na hradbách tísnící se v *suchozu* hradby zdi, dvě délky člověka nad stezkou. Na ochoze byly postavy, které se snažily dívat dolu, kde ve týž okamžik nic nebylo. Postavy měnily tvar, byly trochu šedé v průsvitných hávech, zahalené v sáří a *ni* nebylo poznat obličeje, *ni* pohlaví. Prostor zabíraly nebo spíše vytěšňovaly, nebylo z nich teplo ani zima nebylo.

Soustředil jsem se na co se dívají a uviděl jsem proudy lidí, jak procházejí bránou, oblečených mužů a žen. Nevím jestli jsem v viděl děti možná větší tam byly, určitě.

Aj, panovala všeobecná radost, která prostupovala celým prostředím.

A viděl jsem sám sebe jak stojím na ochozu, sám v jiné barvě než ostatní, v uniformě, možná zelené neprošedlé, se zřetelnými obrysy ostatních, jiný než z davu pod námi a jiný než ze zástupu

na ochozu. A přišla za mnou postava, osoba a pokynula abych ji následoval a já ji následoval.

Neřekl bych, že mne oslovila, neslyšel jsem řeč jejích úst. A následoval jsem ji do chodeb zdi, dlouho, až jsem se ocitnul v místnosti, v klenutém světle. Bylo tam mnoho beden, možná zaprášených. Osoba podobná jedné z těch na hradbách, soudě z vyšší mocností nebo pravomocí vytáhla dvě lahve vína tmavého. Na zaprášených lahvích nebyly otisky. Jedna z nich se rozbila na zemi a víno jsem viděl tmavší než krev, spíš do hněda, staré věků. Cítil jsem, že jsem pozorován jak budu reagovat.

Byla otevřena druhá láhev a byl jsem pobídnut, abych ochutnal z poháru. Nevzpomínám si na chuť vína, byl to spíš akt toho, že jsem vešel do přízně a jako bych připíjel na znamení smlouvy, že patřím k ochozu a zároveň nepatřím, že nejsem vyšší ani nižší než ti, co procházeli branou.

Dlouho jsem přemýšlel, co to znamená, jak-li mám sen vyložit. Na nic jsem nepřišel a zdálo se mi, že odpověď je uvnitř mne, jen, jen neuzrál čas, abych to pochopil.

I modlil jsem se ke svému Bohu a děkoval za vizi i když ji ještě nedovedl pochopit. Zněl mnou zvon:

Bůh z Boha Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha zrozený ne stvořený jedné podstaty s otcem. A slyšel jsem hlas:

„Jako nemožné se stává možným, jako neviditelné viditelným a viditelné neviditelným, sen a zdání skutečností, tak jest rozbitá láhev a v druhé víno v ní. Mocný je tvůj Bůh, u kterého je vše možné i celý artefakt hradeb i sebe co poslal, aby přinesl horizont zvací se *Láska*.

Aj poslouchej podobenství.

V každé zaprášené lahvi je jeden svět. Je zapečetěný, zazátkovaný, aby je celé nespolklo hrdlo černé díry.

A víno v nich je obrácená hlásná trouba a zvuk v nich je, z ní nevychází, je pojme směrem ku rodu. Zvuk pojme obrazy i skutky něžnosti i bolesti, kameny i vodu v nich a kolem a v nich i světlo druhu studené i teplé, zdánlivé i živorodé, aj neopakující se v možnosti traktátu prostředí času... Poslechni to víno.

Aj pohár naplněný byl a mořské vlny duhových i jednobarev vzdouvaly se nad povrchem.

Aj uslyšíš zvuk ohromný, který tě rve a trhá zevnitř na horizontech, Tichou je hudba s neznámým motivem.

Smočil jsem pěnu a navlhlil ústa. Nebyl den ani noc a celý zapečetěný svět v lahvi jsem cítil, každou nepatrnou částičku i dráhu padající sněhové vločky. To jsem viděl a cítil.

A žil jsem spolu s vínem uprostřed lahve, zdálo se mi zdálo... A díval jsem se na rozlitou láhev na hliněné podlaze, která byla čistá jako sklo, víno, střepy a prach z lahve na ní. Tvořily ostrovy a souostrovy a slyšel jsem zmatek a podivení, údiv z nastanutí nečekaného a nemožného.

I *Láska* uvnitř i nenávisť, strunitost houby na listech hrušně. Díval jsem se na hostitele s otázkou, zda není škoda ztracené lahve a toho plodového vína.

A lehl jsem si ke kalužím a hltal a lízal, schraňoval každou kapičku a bral do úst i ze sklem, až víno mísilo se s krví a houstlo jak se krev srážela, kousalo, že jsem dostal odpor a podíval se na svého hostitele. A cítil mou rezistenci, řekl mi on:

„Hle zavři oči. Já zatočím tvoji hlavu, až uvidíš mozek. Nebude nic vidět a v klenbě, v placentě horizontu na stěnách otevrou se nebesa a spatříš svého Boha...

Neboť ty jsi ten, komu stojí za to slízat dobré i zlé z pokušení rozpečetěného světa a na dlaních přinést mu otisk milosti v podobenství paradigmatu událostí.“

A já, ubožák, sklonil jsem se nad kaší z vína a střepů. Tvořilo podivné pojivo. Co je to? Ptal jsem se sám sebe. Slyšel jsem odpověď; to jsou vůně ze kterých se skládá dílčí svět.

Vůně z mezí počítatelných a každá z nich má tři barvy a jednu bezbarvou oproti. A vůně nesou názvy nejpůsobnější a nejmilejší, nepodivuhodnější, ukazují směr.

A je vůně svrchní a spodní a bezbarvá obsahuje mnohé z nich. To je v lahvi a z tohoto je život *utkvěný* na míchadlech paradigmat.

A je život větší a menší delší a kratší, je život nahoře i dole, to dohromady v jednom, je Jeden život a smrt ho rozpouští, aby se znovu srážel na tyčkadlách ochutnávek, zkoušel být starší a lepší a vyzrálější, nebo k rozliti do moře a pěny.

Hle ukryty jsou vůně v pohárech otevřeného Q a míchadla připravená jsou k sytosti barev kombinací fraktátů. A pojivem

oného je světlo a motorem slovo, které vysloveno jest písmen nepočitatelných...

Aj světlo veliké uvidíš na uvnitř něho, slunce co jiskrou osazeno ve vínu jest. Hle zpravodajství mým budeš interpretem, však kamení tvé uctíváno nebude.

A každé místo, každý předmět, živé i mrtvé k sobě náleží a silou tou či onou je spředeno. Vazby tvoří artefakty, co blyští se jako prstence okolo planet.

A mocnosti tyto renegátní tvoří *tuten* svět, jeden, jediný z nepočetných.

Jako střípky z rozbité lahve spolu nesouvisějící, rozmístění dobrý *Počtář* spočítá. Aj neumí opominout ni jeden ze zapomenutelných a nepatrných, neboť i ten poslední bez něhož nebude celku stane se tím prvním hledaným i volaným, troubeným, neboť pouze a jedině jeden celek je obrazem, jen jeden celek se může větvit a množit, jeden celek zná nové symboly a znaky, artefakty siločar spojení mezi oharky či šotolinu hvězd, života bytí i zdánlivého, neviditelné, jiné podstavby než hmota, aj údiv, či jemné pousmání, či první kapka hořkosti.

A slyšel já jsem hudbu a hlas podobný lidskému, slyšel já jsem píseň co mne prostoupila a já mohl ji věčně poslouchat, píseň která mne odpoutala od všeho, od vzpomínek a spatřoval jsem já artefakt svého života.

Aj zdál se mi krásný jako prstenec objímající celý prostor a světlo, které bylo samo sebou.

A nevěděl jsem co je lidské a co Boží, píseň mi vykreslovala obrazy a střípky a síly a lásku a bolest a já viděl spíš než slyšel a tak, nepatrný z nepatrná tvora živého, jsem si přál jím být.

A bylo ticho. Ticho jako když slunce přestane svítit a všechno živé i mrtvé ustrne v naději.

A já prosil jsem mocné, aby zvuky vyšly z té hluboké trouby a prosil jsem, abych navrátil se zpátky a slyšán byl, prosil jsem nejen za sebe o tu chvilíčku navíc u tu vteřinku nadpočetnou. Napočet o malinký diferenciál prostupnosti placenty nepochopitelného a, možnost stala se skutečností.

A prosil jsem o navrácení své k já. A Páter Noster se začal modlit a lidé vystupující z cest kolem hradeb znovu do něj nastupovali. Neboť byla tu další věž, kterou procházeli, stejná jako rádobý možná první, stejně hladká a klenutá.

Vedle vchodu i východu byl další Páter Noster, na jedné straně jel dolů a na druhé nahoru.

Bože co je nahoru a co dolu, nebylo nahoru a dolu, existoval pouze jeden směr jeden pohyb. A znovu jsem slyšel, že sám sobě mluvím.

Hle zatočila s mi hlava rychle, že v ní rozum nebyl.

A střípky klonu necht' oddělí se ze mě a dá do rukou mých jeho prostřednictvím pochopení, požehnání, až zastaví se světlo. Neboť je jeden Bůh a jeden člověk a Bůh veliký a nepatrný.

Hle sklonit bych se chtěl před ním a v pokoře interpreta v podobenství k člověku, zavázat mu kaničky od bot a otřít svými vlasy tvář, neboť z jeho jádra vyrostlo víno dobré.

A prosil jsem o času lidského pro mne, abych pěnu podobnou přiblížil lidem všem. Prosil jsem, ať alespoň pěna nabrána jest do nové lahve, alespoň něco z tohoto světa bych uchoval, trochu lásky, trochu naděje, prosil jsem, aby zbylo trochu naděje a přádeníčko myšlenek trochu vzpomínek, na nepatrný, zanedbatelný můj svět, že stojí jej nechat vyzrát jako dobré víno.

Časy uhoněné necht' prosety jsou v mořském písku a voda dobrá vodu promění se v déšť.

Aj pochopil jsem podobenství o dobrém vínu. Víno, co zhltal jsem ze země i se střepinami bylo...bylo o všem, o slunci a teple o životě v barvách vůní, o poutech, které hladily a uzdravovaly, o..., co možno slovy vypovědící možného...

A bylo mnoho lahví jiných plných a zapečetěných. Slovem množství bylo je možno označit a počet jejich byl z počtů počitatelných...

A slyšel jsem hlas: „Jak malicherný staneš se pro pár pětníků, když vína si darem nevážíš?“ „Hle, dívej se!“

Aj viděl jsem sám sebe jak chvátám k horizontů. A šel jsem po louce a viděl okraje k pole. To pole bylo hladké, uválcované, nebylo tvrdé, na povrchu *palcová* hlína vlhká a jemná, to byla tenká podložka na rovné skále.

A došel jsem na hranici mezi loukou a polem a hle vidím dvě kropící konve na kraji pole.

A najednou postavu vedle mne úplně stejně oděnou jako já, v bílé košili a černých kalhotách. Aj ona uchopila obě konve a kropila kolem sebe a pomáhala mi. A chvátali jsme na kopec,

horizontu a já jsem se lehounce bořil do hlíny. Otočil jsem se jednou a viděl jak zanechávám za sebou stopu, která se posléze rozplývala, jako stopa po loďce na hladině rybníka. A chvátli jsme a došla voda. TU osoba vzala konve a ponořila ji do hlíny , až bylo nich vidět jen rukovítko. A vytáhla konve ze země plné vod a zdála se mi ta voda tak čistá, jakou najdeš sotva v dutině ovocného stromu.

Byla to zvláštní voda a já si uvědomoval, jaká je živá a he-
bounká. A spěchali jsme nahoru na horizont. I byli jsme na úrov-
ni horizontu a postava, stejná možná jako já, stejně oděná lehla si
na tu zem.

Aj já bál jsem se lehnout protože jsem si myslel, že si ušpiním
bílou košili...

Lehl jsem si. Země mne obejmula a nadnášela nad vodami vod
a já uchopil a nahmatal horizont.

A viděl jsem záři před sebou, aj hle jako když slunce vychází a
já mohl se dívat mohl dovnitř něho. A uviděl jsem zdáli město
uvnitř té vycházející záře a hradby podobné těm co pil jsem
v nich víno světů rozlitych a postava vedle mne se stejnou poko-
rou pokynula směrem k němu...

Hle, na horizontu věčného bytí se zrodí nenávratně ztracených.
Nebo milosrdenství je v pokoře a odevzdání já svému Bohu.

A zastyděl jsem se převelice, nýbrž strach o košili byl jsem
jeden z prioritů malicherných. A řekl jsem.

„Pane, příteli dělný, nezasloužím si vidět ve daních svých tvoji
slávu...“

A pás úrovně kolem rozhraní co tvořilo zeď se pohnula.

A uviděl jsem tam já artefakt sloupoví jednoho kapitolu rene-
gáta se znaky. Neměl nad sebou žádný stánek či baldachýn, jeho
stání bylo totožné u *Prodavače* světů.

Ten či ta živoucí měla u sebe hůl. A na ní podivné symboly a
znaky, poutnickou hůl, z divného dřeva, hůl co rostla ze země do
země.

Aj byla stará, jemně opracovaná, hladká se symboly tvořícími
celá písmena a slova. Říkaly o sobě, ačkoliv v jiné řeči měl jsem
dojem, že nestály při sobě, spíš to byla řeč čísla, *tušení*. Tušení
mi říkalo, že jsou to čtyři dvojky potom tři čtyřky a dvě pětky a
jedna šestka a pod tím vším *zero*, taková podivná kombinace

čísel, co tvořila ze slova čísel velké množství slov a zlomek znaků, znamení.

Postava jí držela naoko, zdálo se, že není určená k opírání, že hůl by mohla stát a slyšet bez poutníka sama o sobě a poutník byl pozadí na dokreslení událostí kolem ní.

Vítr rozevlál sárí. Neviděl jsem obličej, možná že jsem viděl a zapomenul, nedovedu jej popsat. Pohlédl jsem nahoru a obrovská hlava se ke mne přisunula a zdálo se mi, že jsem oproti ní malý, malý jako pavouček nad kterým se sklání pták. Přesto jsem neměl strach, byly známí či příbuzní.

„Kdo jsi ty, poutníku,“ zeptal jsem se mladý starý.

„Nejsem *Poutník*, Jene Pojere, *Poutník* je až o počítání blíž,“ odpovědělo Sárí.

Hlas ten zazněl z uvnitř hole, jako *tušení* ohně, co potajmu podle bájí přinesl Prométheus.

„Kdo teda jsi a jak je jmenuješ?“ Zeptal jsem se tentokrát tak přímo, že to mne samotného zaskočilo. Nikdy jsem se nezeptal na jméno toho či onoho Přízraku *Rege kapitolu*, tentokrát jsem si troufl.

Líbila se mi obrovská hůl, byla ve mně, malé dítě, které si na ní chtělo šáhnout, a doufat, že mu hračku potom koupí, nebo daruje.

A bylo to na mne vidět, na umíněném smradu, co by za chvíli propukl v nesnesitelný řev a vztek, že hračku, co chtěl nedostal. Cítil jsem, že stárnu, sám se stávám poutníkem a místo hračky jsem v ní viděl oporu, viděl jsem, jak ležím za městem a pod hlavu si srovnávám kameny na spaní a hůl, zcela obyčejná hůl, hůl, leží vedle mne. Z tohoto zamyšlení jsem uslyšel odpověď:

„Jsem *Řezbář Vizio*.“

Bylo ticho. Ticho, které stejně očekávalo moji další otázku a dočkalo se jí.

„Divný jsi a co děláš, kde máš pilu, nebo pilku?“ Celá *kapitula* se pousmála.

„Já, milý muzikante, já místo pily mám tuhle hůl. Já ji mohu vzít, když je třeba a vyříznout s ní okno do prostoru, co ty vidíš jako do plátna nebo do zdi a vidět co je za ní.

A každé to okno bude živé a pravé.“

„Ty vyřízneš okno i do země i do všeho, co je viditelné kolem mne, a část potom, ty tou dírou vidíš dál jako třeba do televize?“ zeptal jsem se a zdálo se mi to úžasný, vyříznout prostor, nama-

lovaný na plátně kolem mne a uříznout kousek a podívat s co je za ním.

„Ano, tak jest, pane Jane Pojere, já mohu vidět, co je za rozhraním, co je za tím plátnem, co nikdo z tvých neuvidí, ... může tušit, ... může snít. Je to asi tak, jak když je noc a zrána se rozednívá a ty se díváš oknem ven. Zprvu nic nevidíš, a potom, *potom* vidíš svůj svět, tvůj svět, svět, který se zdá pravdivý a přitom, přitom je to pouze plátno, do kterého se dá udělat díra. Pro to jsem řezbář, Pojere Jane.“

„A ukážeš mi co je za „plátnem“?“

Postava se znovu celá pousmála. „Tolik to chceš vidět a proč to chceš vidět? Co když budeš navždy zklamaný, co když tam není nic?“

„To nevádí, i nic chci vidět.“

„A KDE ti mám kus vyříznout, tady nebo tady a *Kapitol* se nahnul nad jednu nebo druhou stranu?“

„Tady a mávl jsem rukou na *spolnici* horizontu s oblohou.

Vizio vzal hůl a paprskem vyřízl kus horizontu a jako papír z fotografie je opřel o hřbitovní zeď. A já viděl za *krizontem* tou dírou další *blohu tiň* taveného kyslíku a jiný den další nebo předešlý, hlubokou modř a světlo, i obyčejnou oblohu, trochu jinou, jiný odstín, malinko, že kdybych neviděl kus živé prostorové tapety u zdi, řekl bych, že bez pozornosti by to bylo jednotejný.“

Byl jsem zklamán. Očekával jsem cosi majestátného, božského, udivujícího, co by nechápaly moje smysly. On tam byl pochopitelný prostor, bez předmětů, stejný s kouskem odvedle. Co mne k němu přitahovalo?

Další řezání, dál a hlouběji, přeci za tím musí být další a další až na konec se dořezal bych se ... podíval jsem se na hůl.

Kam bych se dořezal? Dořezal bych se zpátky?

A pochopil jsem, že on, to on zná tajemství, kam bych se dořezal. Chrání ho. A díval jsem se na symboly a klíčky na holi se navracející se a možná., za další oblohou je další a další a nic jiného než další jako plátna okamžiků, jako okýnka celuloidového filmu, který je koncích slepený do sebe, aby tvořil klíčku a obloha se promítala nonstop, jako iluze okamžiku.

Začal jsem litovat, že jsem neukázal na jinou část, třeba na zem, nebo, nebo na člověka, to by bylo ano, přece na člověka jsem měl ukázat. Věděl jsem, že s řezáním je konec. *Visio mágis-*

tr četl moje myšlenky a dotkl se svitku tapety opřené a ta zmizela a díra v byla zase stejná, jako stejné pod ní.

Díval jsem se střídavě na hůl a na horizont,

„Tak jsi spokojený, Pojere Jane?“ zeptal se kapitol mág.

„Já nevím soudruhu, čekal jsem něco, snad kromě jednostejného.“

„Já vím Jene Pojere, já vím, viděl jsi to z nejdůležitějších. Jiné nebe, nové a nepočmárané, nová země, čistá a neprohloupená. Viděl jsi to z nedůležitějších skrytých. Jsou i počmárané země, staré.“

Bylo тихо a smutno.

Hle majestátně otevřely se nebesa a já ubohý bál jsem se spatřit Boha. Marně jsem tápal v kořenech bytí, v *točinkách* vůně či směru, nevěděl jsem, proč se bojím. Proč se bojím o život, proč se bojím o malicherné nadstavby v něm.

Neboť pomyslel jsem si bláhový, že i osamělý je můj Bůh, že mne potřebuje, že mne miluje, že vidí co konám dobrého a zlého. Kterýžto je to, všemocný a absolutní, znovu a znovu živorodý *letý* imaginární strom, kde není poznat starého a nového, jen paradigma-živé

-ze starého vyrůstá nové a obráceně, bez poděkování, bez toho aniž bych to vnímal samozřejmostí. Pouze jedinkrát vznikl a nezanihl, jesto řečeno lepší něco než nic v našem *digam* než v ten, kde nic je *lepčí* něčeho. A v mysli tváře ponořené do hladiny horizontů v plodivé vodě, já viděl jsem střípky vod překrásného světa a mnohé *já* snažící se je lepit a tavit dohromady.

I porozuměl jsem rozprostřeným knihám a loukám myšlenek v nich i porozuměl jsem knize uzrávané autoritě nejvyšší, neb mne vedly ke svitkům a svitky k myšlenkám, k bázím, k pramenům, k silám a obrazům, artefaktům a k vědomím, co člověku dal Bůh napsat a zaznamenat člověku, aby mohl vidět a pamatovat a mohl slyšet svými ubohými smysly, aby postřehl úhel na opačném konci šíře motýlího letu a *brdlikání* okamžiku chvástavého času, aby co zaznamenal hmatem hebké výstelky výstupky slov.

„Marné jsou proroctví a je mnoho proroků,“ praví Bůh mého já.

Pravý a spravedlivý je interpret, který slovo Bůh zapsal jako první, neb svědectví je času pomíjivého, před životem a po životě, dán posvěceným artefaktem zapečetění.

Aj i ty spatříš svého Boha u kterého jsi zapsán, protože k němu se navracíš, u něho jsi byl už dávno před budoucností, neb tvůj život, tvoje artefakta jáství tvoří jeho nedílnou součást, vše tu a jinde. Nelze vyjádřit slovy, obrazy, jen skicnou tečnou myšlenky tvých i mých pominutých smyslů.

Hle otevřou se nebesa a ty uvidíš sebe, tvoje deska a pláсты plné artefaktu, zapečetí se.

A nebudu mezi nimi vyššího nebo nižšího, neboť úhel v čase nám nepochopitelný je stejný, jesto je jen jeden Bůh, jeden člověk a jeden život chodící a dlící mezi horizonty, rozpustný, transportující lásku.

A marná je hrozba utrpení marná je hrozba neživota.

Neboť je čas žití a umírání, který se spojí v jeden, prstýnek kole světla, mlžný opar kolem měsíce.

Je mnoho pravd a pravda je jen jedna, je mnoho životů a život je jen jeden, je mnoho interpretů a *Interpret* je jeden.

Neboť je život zprvu ukryt v myšlence. A myšlenka na tapetě vědomí je dána, je tlačena vůlí možná přání daným neměřitelným artefaktem tvořící... A možná, až nebudu bát se Boha, nebudu se bát o svou existenci, nebudu se bát ničeho, ni já svého.

Neboť jsem-li člověk z vody a *parku* vesmírného prachu, co je víc, než voda a pár *parku* nebo život, který má smysl, co je dražší než voda a prach, který ji obklopuje.

I voda má smysl, jiný, voda, obrovská věc. A kolik je vody a kolik z ní je Boha?

I voda má myšlenku a požehnání i voda je v pohádkách zlá i voda je dobrá a co je požehnání...; načto lidem proroctví, nač, i kdo by jej dal kdy, načto člověku svěřit počítané k počítání, načto zázraky, nač přesvědčovat, nač dávat naději.

Uf, pimprdlíkové divadlo pro zábavu. Čím by jsi chtěl člověče být, čím, v horizontu, v čase, ve vodě. Nakonec skončilo by, že jsi chtěl být stejný Bůh, všemocný, až to neviditelný, ze své ješitnosti bys chtěl být bohem, který se nakrucuje před zrcadlem a natrásá se před svou slávou.

Hle nebesa se otevřou a slova troubí se do cest. Takový Bůh není, není velké jeho Já, co se natrásá slávou v ubohých lidských

představách. Bůh je částí, hřál tě dotykem a milosrdnou blažeností, vzdálený a přitom blízký, blízký až tvou je součástí.

Zip otevřených nebes je schovává pod sebe a chrání jako nejcennější z dýmů vůní roztavených drahokamu v paprscích sletu živého strůjce tvořivého myšlení. I voda má a nosí myšlenku a není dílem náhody.

Hle otevřou se nebesa a upřádá se děj na nitku korálků. Ojíní se řetízky z vody a prachu a děj času započne odrazem pravého stejného hologramu, skutečného hologramu. I část desek artefaktů byl ke čtení a já jim rozuměl, nativním základům slov. A myšlenky byly zvlášť, slova a slova byla zvlášť od myšlenky a byly slova, které jsem nemohl znát, zářící a ojíněná krásou, slova sama o sobě, díl vyšší čistoty než přetváření hmoty.

A viděl jsem artefakt, který *číší člověčí*, z jeho vůle povznést ho za hranici událostí, nabourat digma rovnováhy a podávat utřžený fraktát svědectví, či vize. Paradigma jednoduchého příběhu se dotkne úhlu času, aby zrcadlilo kousek zrozeného, skutečný obraz, skutečného obrazu.

Digma života a jeho naplnění, rámec sil a vztahu viditelných i neviditelných, světy vyšších úrovní i nižších a zákon a potřeba na vlnách nést pokračovatele. Kdo rozumí řeči zvířat, když oni si rozumí mezi sebou, kdo rozumí řeči člověka, když ty si rozumí mezi sebou, kdo rozumí bohu, když je jen jeden. Bídná realita tíživé vzpomínky, strach a deprese, pocit šílenosti a bláznů strůjce, *j e t o n o r m á l n í*.

Ništo není unizóno. A kolem sebe formuje tebe jako vodu, či drží tvar nádoby, tak v trychtýři úhlu naplní se paralelní čas. Jak dát lidem druhu člověčí pár slov, kterým by rozuměli, stačil by snad jeden zázrak?

I člověk v úhlu s vlastnictvím věky věků, byl by pro nás zázrak. Je těžké popsat... hle, miluji Boha svého ochránce.

Suma událostí je jedna a její vyvážení na úkor osobního já.

Kdo může posoudit jaký je konečný vrchol, či cíl.

A otevřely se nebesa a náruč mne obejmula a paprsek slova odrážel se od stěn mé duše mého horizontu kreslící vlasce událostí.

„Hle, pravý je *Interpret*, který slovo Bůh zapsal jako první, neb svědectví je času pomíjivého a není skála, ze které by se nic

nerozpadlo, jak před životem a tak po životě, je dán posvěceným artefaktem zapečetění.“

Jsou slova, které stojí sami o sobě, stejně písmena, jsou slova, které nepotřebují tečku, jsou slova, které otvírají cokoliv a kdekoliv, slova co, je umí u zamknout. Jsou slova víc než život, jsou slova víc než Láska, možná, jsou slova, hle já spatřil jsem sebe, jak pochybuji... hle spatřit já jsem chtěl Boha a strašně jsem se bál a bojím.

Hle, mnoho je lidí a jak málo je mu oddaných nepochybovačů. Být tak abonentem mého Boha, být abonentem stejnosměrného proudu. Smět jeho linku směřovat lidem, být tak *Interpretem*, to bych si přál.

A zdálo se mi, nemusel jsem psát a moje já se vtěšnávalo do obrazů kolem mne, do předmětů. Stále mne přitahoval pohled k nebesům pohled nahoru do nekonečna, toužil jsem víc po zvědavosti, co ten pohled naplňoval, čistil zevnitř, laskal a desinfikoval, bych s *dálavou* spjat.

A ona se do mne vlévala, bez pocitů závesti, zcela dobrovolně, říkala mi:

„Jsi můj a já tě ochráním, já otevřu nebesa a v náručí tě pohoupám, mimo prostor a ty, ty se nebudeš bát, protože čas tam bude jako jedno slovo z mnohých, která stojí vedle sebe a nepotřebuje se vázat do korálků věty, nepotřebuje se vlnit ani podélně ani napříč. Budeš umět prostupovat skálou, černou hmotou tvrdší než kámen.“

A okamžik mne naplnil blažeností a já zapomněl, já zapomněl na *všechno* kolem i na lidi kolem mne, i na duše spřízněné, abych toho, možná po chvíli, hořce litoval.

A prosil jsem, abych mohl být *Interpretem* a ne falešným prokem a věděl jsem, že budou se mi smát, protože mi nebudou rozumět, když vyprávět bych chtěl o artefaktech bez dějových souvislostí.

Hle obloha i země se otevře a děj událostí rozloží se jak kapka na hladině, na povrchu událostí. A uvnitř a vedle mne bude mých já podobných mnohých, hle jen jedno se pečetí.

A bál jsem se já co se stane, nebo k čemu je to dobré. Artefakt pečetěním, zavičkováním do medových plášťů plástů včelstev mnohých, rozumných.

A slyšel jsem odpověď: „Hle naplní se čas a i poslední otvor počítaný se zapečetí a úhel času se naplní.“

A chtěl jsem se zeptat, co bude *potom*. I zatočila se mi hlava a já sklonil jsem se na znamení pokory a uvědomil si svoji *pýchu*. Snad milostí mi bude dáno pochopit odpověď, ke které jsem ještě nedozrál, co bude potom, po čase, po jednom čase. Domnívám se snad, že nový a čistý plást se objeví, nové horizonty událostí a desky jako jedna buňka bude tvořit hierarchii času.

A stane se možná, že bude nebo bylo a stará deska jako nová bude se odpečetí a znova tu bude moje já, v jiném úhlu tvořící lepšímu, neboť i to co bylo jest to, co nového není za horizontem vědomí. A plásty jako světlo protkané jsou a světlo to nic nepohltí neboť světlo to je *Láska* a *Láska* je Bůh.

Hle nebesa se otevřela a já spatřil podobného mému já, neboť z artefaktů mi byl nejbližší. *Byla*, co se mohlo dotknout, co se nevznášela, plula ohraničené, součástí, podobného koloidnímu roztoku bez účinku gravitace, ohraničená, plující v jediné rovině, síla, co něžně popostrkovala z prostoru do prostoru. Byla to abonent mého já, připravený a nevytvořený, bazální a pověřený, abonent stejnosměrného proudu.

A viděl jsem já mnoho duší a mnoho těl abonentů stejnosměrného proudu. *Duše byla* víc než tělo, chytala se, přidržovala se, zároveň byla tělem, chabou odezvou. Byla jak mucholapka, přidržovala ho, jak jej jednou chytila nepustila ho... Ze člověka stále víc vystupovala od malička a potom, potom to vzdala.

A viděl jsem mnoho lidí, zdálo by se nepovedených, kde duše a život byl ve vězení, bojující se shlukem buněk, s předem prohraným systémem. Duše nepolapitelná, nepochopitelná, jedna duše pro mnoho lidí, nebo jeden člověk pro mnoho duší. Najednou viditelná, najednou ne, jako život, jako dým. Z něj byl zase oheň a světlo a teplo a dříví a strom a země a voda a život a slunce a vesmír a já a Bůh a...

Duše, jedna duše pro celý svět, víc než svět. Není peníz za co by se dala koupit, není na prodej, je zadarmo, pro někoho, koho obejme.

A viděl jsem lidi nedokonalé, co tělo mělo deformované a duše obrovská byla v něm obrovská. Chtěl jsem říct a kritizovat a ukázat Bohu:

„Hle tělo se ti nepovedlo, Bože můj, málo stačí bys jej opravil, stačí, stačí jí pohladit, a bude dobře.“

A já modlil jsem se a prosil o pohazení. A život a duše čím dýl jsem žil, čím déle a více jsem z toho chtěl pochopit, tím jsem byl zanedbanější, bláznivější, umouněnější, tím více se myšlenky sestavovaly do polí a na nich rozprostřených pabučin, že ubohé tělo a mozek v něm nemohlo pojmout.

A cítil jsem já svoji duši a váhal, zda mám dát za tu vůni o krejcar víc nebo míň, mnul jsem penízky života a lakota člověka mi byla vlastní.

Divné penízky, když nebyla na prodej.

A tehdy poprvé jsem „viděl“ smysl tohoto obrovského díla, pojmenovaného život.

A byly tu jiní abonenti, druzí živí, jiné tvary a skutky, jiné artefakty, kterým se nedalo říkat život a neživot, spíš to byla malovaná slova s podivuhodnou energií třetího etáže, prstence paprsků hvězd rotující a vznášející se kolem *mateřinky*. Viděl jsem úhly stavů a obrazy a skutky těles letících připravených i absolutně nehybných nosičů, čekajících na dotyk „životů.“

Abonent mého já, s ikonou daru svědectví o věcech a zdáních nemožného a nemyslitelného, nad logikou lidských představ byl.

Aj místem strach i žití jako prach částí abonentů.

Hle, měsíc můj, šílenec řítící se v rychlosti. Byl jsem slepý a viděl jsem v něm svou duši. Voda byla uprostřed měsíce a vody vod uprostřed nich a uprostřed vod v ní i život, v ní byl. Měsíc, nekonečná velká kapka, nekonečná vlna na ní.

A řítil jsem se, spíš letěl, abych se rozplynul v dým a popel.

Aj, voda mne pohltní a listí orobince mne přikryje.

Aj, viděl jsem z té vzdálenosti, jak na obrovské hladině hologramu jest člověk ouplně sám.

A nepotřeboval jíst ani spát, myslet ani vzpomínat. Neměl na co, žil z podstaty vody. Byl jsem nepatrný, nicotný, sám člověk, byl, *byl*, bez smyslu s rozumem menším zvířete.

Hle, padl jsem na kolena a počal se modlit a zaslechl jsem:

„Bůh z Boha světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha, pravé Světlo z pravého Světla, zrozený ne stvořený, skrytý a mne schovávající, nepochopitelný a neuchopitelný.“

A uviděl jsem artefakty abonentů, jak jej objaly a konejšily a zahřívaly a ukazovaly na směr, jako dlaň s hrstí slíbených horizontů. Tak by si přáli vést ho po světě a ukazovat.

A slyšle, vázaný mezi nimi tětivy roztočené káci zpívají:

„Hle tvoje jest to, co bylo a mé já je uprostřed nich.“

A člověk zvedl hlavu a hlas jeho poprvé promluvil:

„Nejsem hodem, kdy vstoupíš pod mou střechu, řekni slovo a to bude skutečností.“

A nemožné a nemyslitelné stalo se a živá slova spojila prstenec horizontu událostí.

Hle otevřely se nebesa a já viděl člověka, co v dlaních měl přehršle horizontů. Byly překrásné, čisté, celá krása a harmonie jej naplňovala. Odpečetil jeden z nich, aby uviděl konec před zapečetěním.

Paprsky událostí vytkávaly obrazy a funkce, tvary a životy, lásku a snění a touhu uchopit jej zevnitř; s vínem v číši oblévat okraje poháru.

I bál se člověk nad odpovědností, nad hořem a násilím, nad bolestí a tesknoutou, nad smutkem a depresemi z prázdna, které bylo součástí váh vyváženosti. A daleko byla pokora a *Láska* k daru mu svěřenému, daleko bylo od člověka jednoho, který byl na počátku i konci jednoho nepatrného světa.

A viděl člověk na konci sám sebe, jak vztahuje ruce s horizonty a i s vybraným novým, ještě nezapečeným vzdává pokoru Bohu jedinému a mocnému.

„To je moje dílo má *Láska*, tento svět miluji.“

A prstenec artefaktů se rozsvítil a podobenství slov vystavělo duhu na důkaz smlouvy. Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha já stvořený, stvořil jsem stvořeného.

I viděl jsem člověka a jeho jméno Jan, který plakal a voda kolem naplnila se prstencem solí. Plakal, protože se bál, aniž věděl čeho, bál se bál...tak, bál se.

Hle mocný člověk, kterému bylo dáno odpečetění a zapečetění horizontu- se bál. Bál se, artefakty světů tančily a obíhaly kolem něho.

A ruce průsvitné jako voda vod se vztahovaly vzhůru, snad to bylo vzhůru. Zaznamenal a zařízl se horizont do reality a neposouval se sám dál, držel ji křečovitě a pevně. Dál, nahnátout se a zakotvit v čase, aby vetkal se do počátku.

A prach bude odměřovat částice času.

Aj, hůl zapíchnutá s měděným hadem na mne hleděla a ukazovala směr.

A sám sebe jsem cítil, že najednou jsem sám.

Sám, zavřel jsem oči a říkal jsem si a opakoval nahlas: „Jsem sám, pane, jako jednou budu, jako jednou musí být, sám každý a jediný na tomto divném světě s věčným hledáním důvodů a příčin a vysvětlení. Přál jsem si abych si to zkusil, *kusil mírat*. Přál jsem si, aby zasvítily lucerničky a prosvětlyly plodovou vodu, nejměkčí náruč, kterou jsem měl. A říkal jsem si:

„Mám se modlit?“ A tu jsem cítil, jak mi moje ústa mluví a utěšují naději a byl jsem to já, sám, jak si mluvím a odpovídám.

ÁJEKÁADAM

Vzpomněl jsem si na bimbické desky a neznámé písmena a znaky se zřetelným králem a královnou v lidské podobě uprostřed a na dvě zlaté destičky na sondách vypravených možná za sluneční soustavu, pořád jsem je v mysli porovnával a slyšel jsem svůj hlas jak říká:

„Ájeká Adam?“ slyšel jsem jak volá člověky, a pořád - Ájeka Adam, slyšel jsem jak povolává věky. Uvědomil jsem si, že na zlatých deskách jsou muž a žena úplně nazí a na těch starých oblečení a pořád slyšel:

„Ájeká Adam, důležitý rozdíl mezi oblečeným a nahým, že by člověk na současném stupni civilizace vysílal zprávu, že je opět nahý, že se pochopil.

Sám jsem byl a slyšel hlas - Ajeká Adam - a já jej opakoval.

„Tady jsem, jsem tady, namyšlený, tisíckrát namyšlený i namyšlenější víc a neskromný a líný, jsem tady, pojď, jsem abych tady nebyl tak sám.“

„Ty nejsi sám?“

Slyšel jsem a vzpomínal jsem na ty, co mne předešli i neblížší co odejdou za mnou a věděl jsem, že nejsem sám, protože jsem slyšel „Ajeká Adam“, a věděl, že jsi tu se mnou, že se mnou hovoříš i třeba v znacích nebo písmenech, symbolech, které ještě lidský hlas nevyslovil a ti nerozuměl, ale slyšel jsem, kde jsi.

Věděl, že nejsem sám, že mne hledá, že mne....snad....i potřebuje, ajeka, smiluj se.

„Ájeká Adam.“

Ucítil jsem vůni muškátového oříšku, květu a měsíce a sám si připadal, že ležím na konkrétní zemi na této planetě. Já, socha a kousek skály, dokonalé skály, tělem spojený s koulí planety, která se mi v oné chvíli zdála se menší, malá, že jsem, postřehnul zaoblení horizontu a zřetelně jsem cítil kulatost.

Ležím s rukama roztaženými, ukřižován, jako nákres těla da Vinčiho a letím, letím šílenou rychlostí, to jsem neměl zdání a rotuji kolem osy. Ano kolem osy, ne tak nadarmo kam *klehejkle*, podle jakési stopy vřetena, podle cesty ruky, která nasypala znaky, neznámé znaky, která přepsaly vůni muškátového květu do

měsíce. Malá *Amička* byla cirkusovou koulí po které šlapaly obrovské, plandající boty klauna.

A bylo ticho, jen tu a tam jsem zavyl jako pes touhou, jako když pes cítí fenu.

Zvuk se za hřející kometou táhnul jako sliz po hlemýžďovi z budkou, jako stopa, co by rádoby dělal nebýt ta skála, nebýt tou skalou, dočasně, než by jej spálilo světlo nebo jej zapečetilo do svého Já, já světlo.

A volání jiskřilo celým vesmírem do rotujících sukýnek tanečnic, absorbovalo se v četných dírách bez odezvy, nekonečně se pokládalo na kulečnickový stůl ubohé z galaxií a vyplňovalo prostor a prázdnotu.

A sílilo a zeslabovalo a bylo, i zárukou do mantry opakování v budoucnu jako příslib, naděje.

Jak jsem stále opakoval „Ajeká Adam, kde jsi člověče,“ aj, ozvěna se mi vracela a já kupodivu ve věčnosti letu jsem nezešílel, jen, jen jsem viděl ty horizonty, naděje, že skutečně uslyším jiný hlas než ten svůj, Ajeká Adam...

Věděl jsem, že jednou, jednou se vrátím, vrátí se a vrátím se, že běh se zastaví a nad propastí, hlubokou a nezvratnou hlubinou uslyším hlas „Ajeká Adam, kde jsi člověče?“ A já přilnu k té síle a mocnosti jako sýkorky v mrazech k darovanému semínku a...a nebudu se bát, nebudu se bát dluhu, za něj, nebudu muset nic splácet, nebudu živý ani mrtvý, budu jen, jen takový jaký jsem, jiný, neletící, trvalý, víc než skála, víc než diamant, podobný muškátové vůni mého měsíce, jako mojí lásce, přicházející a odcházející a v prostoru, co neúnavně volá -, „Ajeká Jadam. Kde jsi člověče.“

Budu vědět, že se nemusím ozvat, že hlas je ve mně, mou proniká kůží i srdcem i rostlým ve mně kamenem.

A slyšel jsem: „Jsou věci rychlejší než světlo a skutečnost předbíhá se zdáním. A budoucnost je jen minulost která tu byla. A jeden člověk je jak druhý a není vyššího i nižšího, je jeden, jako je jeden Bůh, který byl a bude neboť je to vše obráceně:

bylo je budoucnost, bude je minulostí

A uviděl jsem sám sebe, malého chlapce s nezatíženým vnímáním, v manžestrákových kalhotách možná hnědé barvy, možná

v krátké košili, možná s obnošeným svetrem do věčka, možná v šušťákovém kabátě vystlaném elektrizujícím molitanem, s otlučeným futrálem na housle, možná...

Vystupuji z přívěsu za autobusem se zadýchanými okny na autobusové nádraží, tvořící běžnou ulici s čísly sotva znatelnými, namalovaných obyčejnou rukou na fajfkách návěštích; zábradlí s nesrozumitelnými křížovkami odjezdů.

Spěchal jsem do houslí, do nenáviděných povinných houslí. Učitele, rodinného známého Josífka jsem automaticky po pěti minutách vytočil doběla falešným šmidláním až tak, že několi-krát přelomil kus klacku, kterým odklepával takty na spodní straně židle. Přirozeně, cesta do hodiny trvala co nejdéle.

V kapse padesát haléřů, kromě jedné koruny na cestu zpátky. Nevím co mne to napadlo, při pohledu na tykadla trolejbusu. Uvažoval jsem, že půjdu-li po drátech, musím zákonitě dojít ke škole na náměstí a zkrátit si cestu. Otázku, kterým směrem se mám dát, jsem nakonec zavrhnul. Předpokládal jsem správně, že trolejbusová linka musí jezdit pořád dokolečka a je nakonec *egál*, kam půjdu. Vydal jsem se na cestu.

Pocit, možná trochu úzkostný. Chvilku jsem zastavil a váhal, jestli se nemám otočit a jít zase zpátky. Ušel jsem dost daleko. Nenapadlo mně se zeptat. Sám, uprostřed lidí, sám, plul jsem jako pavouček na lodi z borové kůry, neznámo kam. Počaly mne bolet nohy. Zdálky jsem uviděl zastávku.

Stanice byla jiná, lidé z přijíždějícího dopravního prostředku museli povinně vystoupit, dál už nikdo nejel, což mi připadalo strašně divný, že dál pokračoval pouze samotný řidič. Na druhé straně zase po chvíli nastupovali i někteří z těch, kteří vystoupili a tím bořily mou představu o drátech, že musí být dokolečka propojeny coby kolejničky dětského vláčku. Odvážil jsem se zeptat souběžně jdoucí paní.

„Co je to za zastávku, prosím?“ posléze jsem trochu přidal, „dobrý den,“ abych potvrdil svoje dobré vychování. Silná paní v šátku se silnými nohama, které mi připomínaly hliníkové, zaoxydované konve v Konzumu mi odpověděla:

„To je konečná, chlapče, to je zastávka, jmenuje se U hřbitova.“ Odpověděla a na důkaz své dospělé inteligence mi ukázala v igelitce kytici slaměnek. Když postřehla můj otlučený futrál s houslemi přísně dodala:

„Jestli jedeš do hudebky, tak musíš béčkem, z druhé strany, tam je z konečné nástup,“ ukázala prstem na táhnoucí vyvýšený chodník, spíš poasfaltovanou cestičku podél hřbitovní zdi, kam směřovali lidé z okolí hřbitova i jeho intranávštěvníci.

„Děkuji paní,“ podle svého zvyku jsem se rozeběhl podél zdi, ze které jsem měl zvláštní obavy a taky abych byl dál, dál od té paní, která by do mne hustila moralizované nesmysly,... dál od mrtvých za plotem.

Nebyl to hřbitov, co jsem znal v naší vesnici, kde jsme sedávali s Hanemarie, s Hánemarií na zídce nad srázem, kde se vyhazovaly zvadlé kytky a košíky po Všech svatých, s výhledem do okolí, s výhledem na meandry řeky na louce pod hřbitovní zdí. Tato hřbitovní zeď mi připadala nekonečná, dlouhá, končila až na malininkém horizontu. Housle ve futrálu šplíchalý. Určitě se mi zas přetrhl minimálně jeden šedivej vlas.

Smyčec jsem vždy pořádně odšrouboval. Kalafuna se pořád drolila a po omšele zelenkavém, nevyčistitelném polstrování. Napadlo mne, že bych měl otřískaný futrál namazat vyjetým olejem, potom by se pořádně leskl. Už jsem to chtěl udělat, ale potom jsem si to rozmyslel. Asi by to smrdělo a možná i zašpini-lo oblečení cestujících, třebaže mužským koženým kabátům by to určitě nevadilo, možná prospělo. Ale to bylo v dané chvíli vedlejší.

Přede mnou stál problém. Stihnout za každou cenu hudebku a dostat se dál od Všech mrtvých. Zastávka stále byla za horizontem. Uf, zvolnil jsem. Píchalo mne v boku, cítil jsem se propocenný zevnitř, kalafuna z pryskyřice se omotávala kolem mne, akorát ta vůně, ta vůně byla docela jiná.

Vůně kalafuny byla pro mne drogou. Často jsem smyčec na ní brousil, jak řezníci šmidlali nože na ocilce, až jsem do zkamenělé smůly vybrousil cestu a když byla dostatečně hluboká, tak jsem začal s cestou napříč, potom z toho byl kříž. Kostka kalafuny byla potom výhodným artiklem do směnárny, do obchodu něco za něco mezi klukama obchodníkama. I holky měli zájem, ale s nima nebylo co měnit, třeba měli jen pár stránek časopisu s nahotinkama, jinak panenku, tajně schovávanou v koutu pod postelí, aby se nepřišlo na to, že si s nimi ještě hrají. Ale to bylo teď vedlejší.

Otevřel jsem futrál a počítal hliníkové desetníky, které se volně válely po dně. Moc jich nebylo. Přepočítal jsem je a bylo to *přesně*, protože jsem to počítal už kolikrát před tím. Zjistil jsem, že padesátník mi na trolejbus stačí, a budu mít i na cestu zpátky, z náměstí půjdu starou cestou, kterou jsem znal, už ne po kolejkách, tedy po drátech. Nezbyde mi na zmrzku, sotva na jednu žvejkačku.

Pokračoval jsem dál, dál kolem zdi, omámen, díval jsem se občas pletivem na zapálené svíčky a jak lidé jdou třeba stejným směrem se mnou, s takovým zvláštním pocitem abonenta stejnosměrného proudu. Míval jsem rád, když jsem jel ve vlaku a silnice vedla kolem kolejí a já sledoval, pořád sledoval, kdo z nás je rychlejší, jestli vlak nebo auto a mával jsem, mával, z auta si toho nikdo nevšímal. Byl to vlak s mnoha lidma a i mnozí další mávali, nebyl jsem sám, protože tu byla jistota, jistota, že vlak nemůže jet pořád kolem silnice a silnice kolem vlaku; z auta nikdo nemával.

Ach, radši bych jezdil vlakem než tím udejchaným autobusem. Za těžkými dveřmi jako od lednice s průvodčí s velkým pupkem a spoustu drobnými v přihrádce, bože, s tolika drobnými, to by bylo zmrzliny a žvejkaček. Měl jsem dojem, že si za ně kupuje spousty šunkového salámu, vaří neustále pořád plíčky na smetaně s knedlíkem, kupuje si v bufetu zteplalé mlíko v hrníčku se škráloupem, s *čápem*, ze kterého jsem se málem vždycky pozvracel, když jsem ho nevytáhl a náhodou jsem ho překousnul, to jsem si opravdu myslel, že mám angínu v nejvyšším stádiu před uzamčením žaludku a střev.

Přál bych jí, aby jí k tomu dávali zadarmo i tří denní chleba namazanej margarínovým máslem, tak umně namazanej a přesně definovanou výškou, tak, aby zamlžila pórký na chlebu, posypaný šnytlíkem nebo pažitku a tvořící neodmyslitelnou kombinaci povinných svačin ve školní jídelně, za které jsem od rodičů dostal málem napráskáno, když zjistili, že se jim vyhýbám a že to oni musí platit a já, že z toho smradu, když jenom vejdu do jídelny s narovnanými hrnky se mi dělá blivno, skutečně blivno. Dokonce jsem dostal poznámku ve znění; nechce pít mlíko ani od soudružky učitelky.

Takový to byly můj strach, chtěl jsem v té době volnost, jakou jsem měl, když jsem seknul s taškou, na záda, ve které jsem ne-

uměl nikdy srovnat obsah, chtěl jsem volnost a ne tady mít strach, mít největší životní strach z toho, že nestihnou hudebku, že zase ucítím tlak její atmosféry...Ale to bylo vedlejší.

Takové to byly strachy, byly stejně velké jako před tím a stejně velké jako potom, vždy byl jeden největší, v každém okamžiku života byl jeden největší.

Nebylo očekávání, škola a potom žít a žít, být volný. Svět dospělých byl pro mne ve chvíli vzdálený, neosobní, nechápal jsem ho, pro mne znamenal pachtění a neradost, žádné štěstí, nařízení a usměrňování, něco o přitakávání.

A viděl jsem, že, ti, dospělí jsou na tom možná o malilinko hůř než já. Musí do práce a musí jíst a vydělat peníze, aby si mohli koupit to, a zase ono. Naplňovalo je to pocitem uspokojenosti pocitem štěstí.

Rozhlídl jsem se kolem. V dáli jsem viděl zastávku a pár lidí. Zdála se mi blízko, ale přitom, přitom a to jsem nevěděl; byla v tu chvíli ještě hodně a hodně daleko...

Na housle jsem neuměl nikdy hrát. Chodil jsem do orchestru mladých, to znamenalo počkat v hudebce až do večera. Trávil jsem to posedáváním na schodech z PVC oblepených gumovými hranami, kde bylo teplo. Byly tam vafky se spodním zrcátkem, aby bylo vidět jestli je tam modré oko, jak říkával Josífek, jestli hořel plyn. Bylo to dobré teplo, ne jak doma v tovární kuchyni tam byla pořád zima, pouze vedle v pokoji vedly místností dvě parotrubky po kterých, když nebyly horké, jsem se šplhal až ke stropu.

Houslista, malý houslista, který ještě neuměl hrát na housle, na maličké housle, pár tónů jednoduché písničky, aby se mohl předvést, to byl nepopsaný list, nezralé jablko čekající na sluníčko.

Jednou bylo sladké a samo dalo sama do sebe, do jadérek základního atributu života, jeho pokračování, plující na kře nad horkostí železa, letící šílenou rychlostí, bezcílně. Malý houslista, jehož největším problémem bylo stihnout hudebku; stihnout nemohl.

Shluk práníček a tužeb a trochu podivínství a strachu. Se svými houslemi tvořil milý objekt. Vnější pozorovatel by jej chtěl pohladit a říct mu: „Chlapče, hudebka..., že nestihneš, tak nestihneš, v běhu šílených rychlostí, možná náhod, možná nenáhod to je problém menší než zrnko prachu.“

Následek předcházel příčinu.

Pro malého hudebníka to byl největší problém, vina, ze které se bude muset zodpovídat a třeba si i vymýšlet, proč ji nestihl s výmluvou, skutečně s opravdovou výmluvou, že si chtěl zkrátit cestu tím, že šel po drátech, po vedení s jedinou chybou, že šel na druhou stranu než měl, že následek předběhl příčinu.

Měl dojem, že sloupoví mezi ploty na okraji zdi si povídá:

„Malý houslista, jsi malý houslista a víš, víš máš velké tajemství, neboť svěříme ti velké tajemství. Ve futrále, v otlučeném futrále nemáš housle, možná taky,... náš tam *Lásku*, *Lásku* co chodí s tebou, *Lásku* a mojí věrní beztělesní sloupové to vědí a cítí.

Proč, pořád pachtit se a porozumět Bohu, je to dobré nebo špatné, kdo ví, jít za smyslem, jít za poznáním, jít za zprávou vytesanou do skal, čemu věřit když ne *tomu*, *předběhnout příčinu*.

A jeden ze sloupoví vedl monolog:

„Jak je lidem, kteří to mají za sebou, ráno jsou mladí, v poledne krásní, odpoledne silní a večer moudří, bez bolestí, mají i oni *Lásku*, kdo ví, je jejich *Láska* k Bohu největší *absolutní* jako je on sám.

A Bůh mi vnukne příběh a povede mne a já,... já to pořád nechápu, já ubohý to nechápu, Bůh mi pomůže, Bůh mi dá příběh ne pro mne, ne krutý, aby naplnil *Láskou* duše žíznivé, aby můj Bůh promluvil citem, bez přívlastku.

A osvobodil tvora, uchránil ho nebezpečí a vzal do své skrýše, pod svoji ochranu, který by mohl dopsat nebo pokračovat, promlouvat ke člověku, ke svému privátnímu člověku, protože je jeho dílo, dobré dílo, dílo velké dílo, které se mu říká život.

Vše je možné neboť vůle Boží a milosrdenství je nekonečné.

On vidí zánik říše, vznik, tvoření, zánik a očistění. Prosím Pane, nechť myšlenky, modlitby a *Lásku*, hlavně tu *Lásku* Pane uchovej v tom otlučeném futrále od houslí nebo i s houslemi, pane tu *Lásku* uchovej si prosím k člověku nevěrnému, upachtěnému, těžkému a veď do po stezkách nejvyšších, ať nemá strach že spadne, ať se s klidem podívá nad údolím propasti a uvidí z výšky to krásné, výčnělky dobra, cestičky, co jeden člověk, možná lidé zanechají. Divný je svět, můj Pane, a já vím, že tě uvidím. A nechceš-li, abych mluvil tvým jménem, máš proto důvod.

A já budu doufat, že v počítatelných vesmírech na horizontu bytí najdeš zrnko, které stojí za to, aby zazářilo, aby promluvílo, tvůj *Sofér*, aby vedlo a dávalo naději, aby světlo, které je na začátku bylo uprostřed i na konci jedné větve z mnohých..

A malý houslista do té doby bude mít futrál stále u sebe, než, než potká *Malou tanečnici* a s *vřetýnkem* sukní točících bude natáčet korálky myšlenek, aby je už nikdo neohrozil, aby porozuměl pojmům jako je nekonečno, a věčnost, neboť tam, uvnitř je, je *Láska*, ta obrovská *Láska*, *Láska* jako Bůh, který se v ní vznáší dým ze světla, jako živorodá mlhovina.

A byl Jan co se jmenoval a začínal slovy HLE: a druhý, co se jmenoval a začínal A: a třetí Jan, co se jmenoval NEB nebo NEBOŤ.

A potkal je u sloupů, na nichž stojí tento a mnoho jiných světů a vesmírů, *Horizonta* horizontů, jednoho z pozeňnaných, jednoho ze znamení, co bylo souhrnem znaků a symbolů jednoho, s *Počtářem* přepisovačem, co na hlavě, snad místo ní, měl při podrobnějším pohledu spleť myšlenek souvěrných souhvězdí, bez děr, bez času.

Malý houslista se mírně uklonil.

Suma hmatatelných myšlenek se sklonila k němu, až obří moc je celá pohltila. A malý houslista cítil jako by celá Svata mocnost k němu se mírně poklonila, stejně, jako on to udělal na počátku, možná zcela nevědomky před ní.

A ucítil on obrovský tlak v uších, jeho bubínky byly vpáčovány dovnitř a nebýt obsahu s houslema musely by se shroutit do sebe.

„Kdo jsi, co jsi? Proč jsi?“

Celá struktura kmenoví se trochu pootřásla, možná pootočila. Mračna, tisíc tisíců srdcí se shovívavě pousmálo. *Láska*, co měl v kufru se spojila a odvíjela se z větánka. Než se dočkal odpočívání, uviděl kolem sebe další spoustu větánek, spoustu věrů, jak se pohybují, jak se točí a spřádají navzájem. Žádné pláténko neviděl utkané, pouze nepatrný pohyb, pohyb světla ohnutého uvnitř světla; víc než světlo.

A ticho, takové ticho...do toho zaslechl hlásek, který se přibližoval a chvílemi se ztrácel, hlas, či píseň, co byl z množiny *Sofér*, z mnoha zákoutí symbolů, vznikající šumění větru o strom, šumění, vznikající odporem sněhových vloček o hlas,

který rozpohybovával tětivy a korálky myšlenek kolem sebe, hlas či zvuk co počítal počítané a vířil a míchal a počítal řetízky na tyčkadlách.

...JSEM. Já jsem příčina i následek, já jsem pravý, pravý život, já jsem byl, neboť následek předbíhá příčinu, rychlejší než světlo.

Malý houslista to nepochopil, chyběl mu klíč či překlad a znovu opakoval otázku: „Kdo si?“

Ven svit světů se zastavil a ticho a tma obklopila jeho samotového. Oči viděly tmu, byly její součástí a bylo ticho, úžasné ticho, jaké si doposud nedovedl představit, ticho s úžasnou prázdnotou a znovu a...a znovu se v celém prostoru neohraničené tmy nové duše ozvalo slyšitelně jako sílící příboj z budoucnosti:

“JSEM.“

Ticho a to slovo trvalo nespočítanými světelnými roky. V pochvíli malý houslista viděl uprostřed očí, světýlko, podobné šepotu padajících vloček. Tvořilo fialovou zář, která označovala okraje *Finger*, co se rodil ve znak a předváděl se uprostřed tmy horizontu horizontů a šířil se dál jako sluneční vítr.

Krása umocněná krásou. Chvíli se malý houslista zachvěl s záhy dostal strach, strach o krásu i o ticho i o tmu, kterou, kterou nevlastnil.

Přáním jeho bylo, aby se nic nezničilo a také, aby ji mohl někomu ukázat, neboť měl pocit, že je to uvnitř; nepopsatelné. Sám, samotného jej to naplňovalo ale, ale bylo to málo, scházel kousíček, kousíček na rozhraní horizontu, díl překročení.

A přestože byl u sloupu a mnoho lidí chodilo kolem něj, on neviděl a oni také ne. Počal se bát.

„Kdo jsi?“ vdechl a už neočekával odpověď.

„Jsem, jsem *Počtář - Prádelník*, co si přeješ mít *chce-šli*.

„Já, já jsem nechtěl mít nikdy *Počtáře*, či *Prádelníka*, ani jako hračku na hraní,“ řekl malý houslista.

Znovu cítil, jak se celý systém pousmál.

„Já jsem s mocí, co nerozlišuje živé a mrtvé, co spásá a rodí tmu i světlo, já jsem ten, co uvnitř sebe tesá stezky světů a schody pro živé mrtvé, já jsem ten, co víří a splétá myšlenky do větánek vírů, já jsem ten, co pečetí to, co bylo zpečetěno a tvořím

to, co bylo stvořeno, já jsem zrcadlo s os ohniskem zrodu; mám tu moc.

Hle, ponoř se do mne, malý *Janepane* a otevři futrál s houslemi. A naber si z toho, co je tvé, naber si z toho, co je tvou součástí a děl je děl a rozdávej...”

„Ty *umíš* živé i mrtvé a utkat z nich vše, svět, společenství světů a vesmírů, osudy živého *umíš*, *umíš* přeměnit tmu ve světlo a obráceně. Jak do děláš? Já bych chtěl to taky dělat!“

Celý ten sloup zachvěl a se skřípěním. Uchopil jej *Přádelník* ze čtyřech stran a otočil kolem své osy. Sloup se proměnil v postavu podpírající zdi, a vše se stěsnalo do života podobného tvorů člověka pod něj...

„Ne malý *Janepane*, ještě musíš hrát dlouho na mé housličky, aby ses dotknul toho, co jsi slyšel. Nevzpomeň, že cosi ti zůstalo v otřepaném futrálu.“

Jan ihned futrál otevřel. Koukal dovnitř, bylo tam pár světských drobných a housle, roztočený smyčec se dvěma utrženými vlasy a potřhaná zelenkavá lepenka. A vůně, vůně tam taky byla, vůně kalafuny, jinak nic. Podíval se nad sebe a vyčítavě hleděl na *Magnificenci*.

V zdání byla výčitka, možná trochu vzteku, rázem zapomněl co viděl a slyšel, cítil že, lidé spěchající kolem něj, začali do něj narážet a nadávat; co ten malý soploš se tady furt motá. On hleděl na bytost u hřbitovní zdi. Pomalu chápal, probouzel a styděl se.

„Jak to děláš, řekni mi, jak to děláš?“

Místo slov jsem viděl, jak se *Omnium* rozpohybovalo a uprostřed korálky hvězd se spojovaly. A vedle jsem slyšel:

„A požádám *Hodináře*, aby mi vetkal znak času... a *Sklánějícího*... a *Prodavače* světů, aby mi jeden dal...a *Správce* horizontů, aby jeden proťal,...a *Směnárníka*... a *Hvězdáře* a *Posunovače* a *Kazatele* a *Průvodčí* a *Planetoměřičku* a ...

A slyšel hlasy, začalo žhnout. Na nepatrný okamžik tma a opět světlo kumulované v sobě. Recipročně se vytvářel symbol zprvu na okrajích neznatelný, ale potom se zřetelnými obrysy, symbol jedinečnosti, nový symbol živého i mrtvého. Přitom v jiném světle, přitom v jedinečném originálu, nikoliv z počtu variací, nové, funkční, rození ze světla a nad tůní hluboké tmy, z myšlenek nad slovy.

A byl tu nový život, nový svět, nové a množící se a kopírující se samo sebe, nové nenaplněné, smysluplné, svět pro živé k mrtvému, svět mrtvého k živému, následek před příčinou.

A pro každého jediného pro každého zvlášť, pro každého, kdo zrcadlí svoje já a pro každého stejně, princip živého i mrtvého.

A to je příběh veškerenstev, a to je příběh jedno sebemenšího života. Příběh, to je heslo, to je klíč, klíč ke všemu. Jeden svět, jeden život, to je heslo, to je slovo, je dech. Slovo na počátku, heslo, slovo, které odmyká život i smrt, *čat* a *hrizont*, pouze to jediné slovo, které znamená příběh ve střípkách páry, rychlejší než světlo.

A ze tmy je světlo nebo boření tmy a prázdnoty dohromady, neboť i prázdnota je pojem. A ze tmy vznikne světlo, protože světlo je součástí tmy, tak jako tma je součástí světla.

A pak vznikne živé a mrtvé jako je světlo tma, z jádérka vznikne obrovský strom, ze země vystoupají skaliska hor, z nepatrné změti vznikne život, z jedné buňky vznikne živý tvor, možná myslící, možná zrcadlící se věností, co jistě je základ, světlo a tma a síla mezi nima rychlejší světla.

Z nepatrného vznikne, je tvořeno, podle principu, podle toho, co stojí mimo mne, mimo tebe, malý houslisto, i já jsem *Princip*, i já jsem součást, já jsem, třebaže zdánlivý obraz dělení, které překonává samo sebe a dopátrává se základů bytí.

I já jsem uživatel a nedílnou součástí. To je příběh příběhu, je to *Láska* i strach, bolest i loučení narození pro každého zvlášť, pro množinu *upředu*, podle korálků hvězd, pro každého vřeteno, pro každého jeho svět, zvlášť.

Znovu zeď, s na ní pár sloupů, pár baldachýnů. *Počtář* sofér je poslal s jedním vřetánkem ke *Košíkáři*. Malý houslista nevěděl kam.

„On se sám ozve, až ho potkáš, běž tady rovně podél zdi malý houslisto, on se ti ozve.“

Pořád mu v hlavě vrtala myšlenka, že dělat pro jednoho zvlášť jeho vlastní svět, že to musí být moc a moc práce. Jiný svět, originální, neopakovatelný, každému, kdo jej vnímá, protkávat jej většovím, plést z něj košíky. Vázat skutečnosti divné a uplést ucho, za které by jej bylo možno chytit. Je to snad možný stejný svět ale on je jiný, jiný pozorovatel.

A na co by měl sebou to vřeténko a futrál, futrál, hm futrál se starými skřipkami, půlkami pro děti, s kobylkou a opratěmi věčně ji držící na povrchu mezi dírami ve tvaru houslového klíče.. . Kolem chodili lidé, spíš spěchali odnikud nikam.

„Hej chlapečku,“ ozvalo se nad ním. Objekt podobný opředené hlavě v černém sáří se zlatými výšivkami symbolů po okrajích, které tvořily meandry. Pokud by to sáří roztáhl po zemi, bylo by z toho moře hedvábí a na okrajích zlaté pískování.

„To máš od *Soféra*, solitére.“

„Je to tvůj přítel?“

„No, možná ano, možná ne,“ odpověděl pomalu, jako by mu tuto otázku nikdo nikdy nepoložil a malý houslista věděl, že je to košíkář. Divné, *Košíkář* ve vzácném šatě, pomyslně si.

„Je tvá ruka na kterou se díváš tvým přítelem nebo není, můj chlapče? Divná otázka, vid’.“ Nastalo ticho a žádná odpověď ho neporazila.

„Co umíš, *Košíkáři*, solitéři a solitéry, které jsem potkal kolem zdi něco uměly, co umíš ty, košík tu nevidím, proutků pár.“

„Já, já umím co mnozí nevidí, já spřádám budoucí skutečnosti a vstupuji do snu. A proto nepotřebuji nic k tomu, abych tvořil sny co skutečnosti zrcadlí a proto nepotřebuji nic, možná, možná by se ti, nebo mi *hodilo* to vřetánko co jsi dostal od *Počtáře* přepisovatele.“

„Já ti ho klidně dám, mně není na nic.“

Zarazil se. Bylo mu líto, že to řekl.

„Hola, hola, neříkej to, ve vřetánku je celý jeden život a já, já jsem jen ten, a právě ten, kdo může ukázat tvoje sny a přání, tvoje louky a... a kousek z toho, co máš ve futrálu, možná, chceš-li, dostalo se ti milosti, abych mohl kousek přecíst z korálek vřetánka snění, tvého žití, o kterém ještě netušíš.“

„Divné, tak mi kousek ukaž!“ a po chvilce dodal: „prosím.“ Zároveň si uvědomil, že slovíčko už nepoužíval tak často.

„Pojď“ a *regentská statua* nadzvedla svoje sáří. Před ním se objevila hvězdná obloha a on vstupoval branou, stejnou nebo podobnou branou jako u *Vinaře* do celého vesmíru, do noční oblohy, tisknoucí své malé vřetánko na hrudi, na svém srdci, sedící na futrálu svých houslí. Nebál, nebál se, že spadne. Nebylo

kam, hloubka byla před ním i pod ním, vedle něho i za ním, připadal si jako malý pavouček, co se v jitru houpá tam vysoko, vysoko nad údolím, houpá, bez tětiny, jen tak volně v prostoru, bez zimy, bez tepla bez hladu, bez lidských potřeb, jako *malenka* duše, jako duch, *male* duše.

A slyšel, že mu mateřsky *Košíkář* domlouvá: „Vem svoje větánko a chytň za konec a pusť jej do prostoru.“

Udělal to. Samo otáčelo a rotovalo a on, on viděl kvanta slunců a hvězd... a planet, *et* a všeho možného; rotovalo v obrovském mlýně, v *grobiálním* víru, překrásném, že se osud mlhovin živorodců; nemohl odtrhnout a...

A vydržel by celou věčnost.

Podívejme se, to je příběh, představení, po kterém touží spatřit tvoje sny, je to příběh, který ti opisoval *Opisovatel*, příběh o světle a tmě o symbolu, co se promítá v každém životě. Jak z nepatrná podsvětla vznikne, jak z neviditelné buňky vznikne myslící tvor.

Závěs sárí se za mnou zatáhl. Byl jsem sám, sám, možná uprostřed, sám uprostřed snu, uprostřed přání. Neměl jsem potuchy, co se bude dít.

Vír ve světle hvězd viditelných i neviditelných se počal roztáčet, až zaplňoval velkou plochu mého pohledu. Spíš kolem dokola střídaly se vázat jednotlivosti, jednotlivé hvězdy do souhvězdí a nitky viditelnosti, tvořily cosi jako víc a víc zřetelné myšlenky, tkaly a předly, vyzpívávaly informace a do prostoru vytkávaly hmotu stále víc a víc; mrznoucí páry dýmu.

A galaxie se roztáčela a zpomalovala a utkávala nádhernou sukénku a za pár chvil sukénka rozsvítala a naplňovala se tělem a já slyšel tesknou Čajkovského hudbu, Labutí jezero, podobnou jemnou a podmanivou hudbu a do ní jejího rytmu se probouzela a tancovala se sukénkou plných hvězd.

Tanečnice, zrodila se *Tanečnice*, *Malá tanečnice* jemu tolik podobná, z jeho *klon*. Skutečně byla to malá tanečnice, štíhlounká, nohy a ruce, co se nemusely odpichovat od země nezemě.

Malá tanečnice byla jako ráno. Snad mohla mít jméno RANÁ. Měla v sobě milost, odzbrojující něžnost. Zdálo se mi, že její kroky a gesta jsou předvídatelné, skoro naivní. Posléze jsem si uvědomil, že tomu tak není, že se dotýká základu. Ona dovedla

prostoupit skálu, vlny a nadstavby neproniknutelné reality, dovedla uchopit čas a strčit jej do sukénky, aby mohla nabrat pravé vody a dávat životu.

Opřít se o základ, kde se sytí veškeré Já. Větší, co může být, co je nad *Láskou*, *RANÁ*, víc než *Láska*, věčné ráno, věčně čerstvé a mladé, plejáda očekávání, přitažlivostí a tvořivosti, možnost, nebo pseudomožnost vystavět a měnit.

A když v údolí stínů neposlednějšího koutu zářily měsíce, opalovala se v jejich paprscích.

A průzračný ledový prostor ji měnil v krásnou čarodějnici, opaloval ji stříbrným ohněm.

A vybavovalo se mi, že z vody stříbrného moře vidím břeh, ba byl to spíš rybník a ona na kraji protkaném mihotavkami žhnoucích uhlíku tvořila vlasečnice proudů procházející jejím tělem. Uprostřed vody z pohledu na břeh viděl jsem jak čaruje. Stuhami z dýmu orobinců vykreslovala se symboly a znaky v kráse, živé znaky a symboly podobné lemování na sáří renegátů.

Přitažlivá, víc než sen, má *Tanečnice*, moje *Láska*, víc než *Láska*, ráno v měsíčním svitu. Měsíců bylo kolik a každý měl jinou barvu podobnou bílé. Přál jsem si, aby má duše rozeštrěla se na nich jako koberec, na kterém by si mohla odpočinout.

Tančila přede mnou *Malá tanečnice* a ze její krátké sukénky vyšité sluncem odpadávaly do prostoru coby komety a záblesky. Pořád se točila a točení ustávalo až, až za nedefinovaný, neměřitelný čas, se zastavilo.

Vřetánko, které ještě bylo plné zářících řetízku, i zcela obyčejný perlových, poskládané s paprsků sluncí odrážejících se v rose. Soubor pikoperlí se na malém provázku rozvíjelo dál a přistálo mi opět v mé ruce, říkalo: „Já jsem tvoje vřetánko, chraň si mně, hýčkej si mne.

K *Malé tanečnici* mi vedl nepatrný řetízek světýlek ze svatojanských mušek, malá tětíva pavučinky orosená perlami kapek. Stačil, aby se mnou byla spojena a zároveň upoutána. Vlála jako drak v podzimním větru. Pochopil jsem, kdo je to *Košíkář*.

Přes něj jsem pletl svoji si představu, to on tvořil sen, část snu, či útržky, ve kterém vedle lidského snu existovala i posloupnost tvoření v čase, posloupnost vědomí základny a nadstavby, neónů měsíců.

Malá tanečnice se mi lehce uklonila. Úklonu už jsem viděl, ano, viděl jsem ji, tak přece se mi ukláněl, *Sofér...* a já jemu, přece jsem se ponořil...hm, marně *Košíkář* říkal o příteli, o ruce, zda ji mám považovat za přítele nebo za svoji součást. Ano byl to předdefinovaný vztah, mezi námi, z budoucnosti.

Cítil jsem její dech. Byl moji součástí. Je *Ze-mě* spojená, *Košíkářem* vytvořená. V omračující hudbě podobné Čajkovského polonézy baletka tíhla na mně. Gyroskop vířících hvězd i nehvězdy, taneční páry, pětice, dvaadvacítky, stotice, tisíce na parketě, snové; divadlo.

Tanečnice, spousty tanečnic. A já v tu chvíli jedinou u srdce měl, jediná která mne našla, jediná s hvězdnou galaxií kolem pasu, osvětlující prostor mé nekonečnosti, trousící obyčejně lidská, blikotavá světýlka kolem sebe k darování, k potěše, k zadarmoho a...a; hudba.

Na hlavě, v démantové korunce byl jas. Kámen v korunce, kterou jsem viděl snad, někdy, v jiném divném světě, v jiném snu na malé princezně, kdesi u kadetů či co, kámen co zářil světlem poutníka na křižovatce cest, když si jej dával pod hlavu než usnul únavou.

Momentálně mně to nedávalo smysl. Postupně se její pas, obrácené vřetenko, otáčelo a navíjelo řetízky sounáležitosti, řetízky navíjející se pomocí neviditelných tyčadel míchadel.

Zkracovala se vzdálenost. Záhy můj sen byl blízko, blizoučko na dotek a já poznal a cítil *ženský argument*, opačný argument, cítil záření, jiné než obyčejné snové teplo. Opět se mi *Universa* poklonila a já jí.

Stala se nečekaná událost. Sedla si mi na klín, spíš složila, nevázaná, pružná, lehounká. Pomalinku mne, malého houslistu obejmula dlouhatanánskýma rukama, štíhlýma bez kostí. Kosti tam byly, možná, nebo taky ne. Uspořádala si sukni, respektive plisování tisíce sukní, které jí držely kolem pasu s vířivými slunci a víry.

A já, já najednou jsem viděl sebe; sedím na houslích s tajemstvím podobnému Zacharovu vojenskému knoflíku, sedím uprostřed, spíš v nepatru v dílku pro mne vytvořeného světa.

Kolem mne se pomalinku točily sukýnky světů a oharky z nich odletovaly do prostorů kolem nás.

Zvláštní pocit v přítomnosti malé, překrásné tanečnice, doposud nepoznaného dotyku ženskosti, dotyku pohlazení, bez jediného slova, uprostřed sebe, uprostřed štěstí, sedíc si na *Lásce*, ve věčnosti- krása tam byla.

Vnější pozorovatel postřehl, že malý Jan, houslista, tvořil s *Malou tanečnicí* podivný nový symbol, nový klíč, nový svět, nový artefakt, nové vítězství, nový čas.

Pocítil jsem, i že *Malá tanečnice* se tiskla k vřetánku, o něj se zahřívala. Přes to jsem si uvědomoval, že je to můj *světsonový* co mi dobrý *Košíkář* determinoval; nechtěl jsem se ho vzdát a zároveň jsem věděl, že je k němu *Malá tanečnice* připoutaná. Báť jsem se, že když ji pustím, že ji ztratím, když přetnu nebo přetřhnu ty povázky ze světla a tmy, že ji ztratím.

Nevím, dlouho jsme seděli na futrálu. Zdáli se objevil hologram *Košíkáře* a jednoduše řekl:

„To je *Tanečnice*, *Malá tanečnice* z snu pro tebe naštymovaného, malý *hóslisto*, jest na tobě, jestli chceš jí mít s sebou nebo ne. Chceš-li pro ni otevřít svůj futrál s houslemi a dát jí *Lásku* nebo, nebo jí pouze zahrát, aby ti tančila. Rozhodni se, v jednom případě musíš přetřhnout řetízek z paprsků rosy, a bude volná v druhém, navine ji na vřetánko a ona potom pohltní *tutto*, co se kolem vyskytne, jakož to černá díra, jakož světlo i teplo, jakož i myšlenky i *tutto* cos tady viděl k zapečetění a zapomnění, k předběhnutí.

Díval jsem se na *Tanečnici*, na mlčící nadpozemskou bytost, na příběh, který jsem mohl sledovat od počátku a připadalo mi nemyslitelné nádhernou bytost proměnit zas v div vírů galaxie hvězd.

Cítil jsem, že to není zločin a když jsem viděl točící se světy kolem ní ...postupně jsem váhal. Sám jsem se divil.

„Chci jí!“ zaznělo ze mě sobecky útočně, jako když rozmazlené dítě muruje o svou hračku. Sotva jsem to dořekl, modravé sáří se na jednom konci zlatého okraje zvedalo a ve svitku štěpu pronikající racionální folie světla viděl jsem svět opět kolem hřbitovní zdi; hnojiště lidských existencí.

Plot a pár stánků, okolí špinavé, chvátající lidi, odpadky papírky, lísky na městskou dopravu, sotva zachycené polnokytky na břehu cesty. Nebyla cesta zpátky. Stál jsem před regentem *Košíkářem*.

„Chlapče bude ti společníci, ale jiní ji nevidí, jako ji vidím já. A já s úžasem jsem si všimnul, že je slepý v tomto lidském světě. Pro jistotu jsem mu zamával plachetkou co mu zakrývala domnělou hlavu. Slepý, který viděl líp než já.

„Jsi slepý?“

„Co myslíš, chlapče, jsem slepý a nejsem, je to jako s tvoji rukou, chlapče. *Malá tanečnice* půjde s tebou, chceš-li, ale ona patří a bude patřit pořád *tam*,“ a já v té chvíli ještě věděl kam,

„Jak ji odtrhneš od sebe, a ona bude svobodná vrát' se s ní ke mně, jinak ona se vrátí sama, protože odtud je a sem se taky navrátí.“

Při těch slovech se *Malá tanečnice* malinko uklonila. Měl jsem pocit, že se před *Košíkářem* poklonil celý vesmír. Bylo to tak dojemné, že jsem plakal nikoliv smutkem a štěstím a kdyby mi v té chvíli pořád říkali: „nebreč“, já bych brečel čím dál tím víc.

Bylo to úchvatné a tak já, malý Jan jsem si uvědomil, že se mi dostalo milosrdenství, že právě svět pro mne stvořený mi umožnil vědomí, horizont plný artefaktu, pokory nad nevyslovenou mocí.

A viděl jsem u zdi obrazy slov na okrajích jejich září, světlo, světlo na sukýnkách malé tanečnice. Okamžik, obraz, artefakt, nebo nevím jak to pojmenovat, snad největší milost a moudrost, co se skláněla před ještě větší.

Trouby na světě ohlašovaly slávu, velkou událost, historii i budoucnost, vzpomínky i události nekonečný prostor, úplněk, měsíc, nepočitatelná kvanta měsíců, které nebyly odleskem sluncí, ale slunce a síla co vycházely od něj, zadarmo, zadarmoho, bez poplatku, bez jízdenky, bez malichernosti zloby a zášti, jen tak, milost darovaná, lehounce darovaná, moje *Láska* ve futrálu mých houslí. Možná, že jsem byl trochu natvrdlý, ale bylo na mně jestli je otevřu nebo ne.

Košíkář jej upozornil, řekl:

„*Malá tanečnice* nepromluví dřív, než jí dáš svobodu, tedy přetrhneš-li šňůru pikoperlí, bude svá, bude svobodná. Však navrátí se zpátky malý houslisto, protože to ona má v sobě příběh a ten paří sem, ke mně, pod závoj z modravého sáří. Pamatuj si to. Půjčil jsem ti na chvílku tvůj sen, ale je to půjčka nikoliv dar.“

Malá tanečnice se lehce poklonila, malinko a gestem mi naznačila, abych nestál jak tvrdý ypsilon a udělal totéž. Sklonil jsem hlavu před mocností majestátu a klekl na jedno koleno.

Košíkář byl ta tam a rozplynul se jako dým. Jan, v jedné ruce housle s *Láskou* a pár drobnými; s kalafunou, a v druhé, druhou svíral malou štíhlou tanečnici; nebyla zrovna malá na špičkách byla vysoká jako on. Všiml si její chůze; nepřekotné pohyby, měkké, pružné nášlapy. Akorát sukénky už toliko nezářily na denním *světu*, tu a tam zablikaly drobné perličky coby penízky na plesových šatech. Shrnutý výsledek: v jedné ruce futrál s *Láskou* namazanou kalafunou, v druhé *Malou tanečnici*. Rovnováha.

„Musím na zastávku, otočil jsem hlavu se k ní.“

Byla jiná než člověk, ze základu dítěte cosi měla. Malý Jan byl ještě moc mladý, aby cítil opravdovou vyzrálou ženskost, kterou v sobě měla, mnoho kombinací- ženskost i mateřskost.

Tak rád by se pochlubil člověkům. Ale nešlo to, Lidé spěchající tam a zase zpátky ji vůbec neviděli, jen tu a tam se s ní srazili. Bylo to, jak když je ověje vánek nebo něco, co je pohládilo po vlasech, po tváři, po srdci.

Kývla mi na souhlas a já si bohužel uvědomil, že mi vždycky přitaká, protože byla já. Podíval jsem se na ni. Ačkoliv jsem nic neříkal, opět kývla. A já si uvědomil, že to dělá to spojení, že když budu chtít, aby kývla ano, zakývá ano, když budu chtít abych dala najevo, že ne, tak ne. Hodlal jsem to vyzkoušet.

„Rozumíš mi?“ a já jsem si přál, aby odpověděla ano a v ten moment pokývala, že ano, protože jsem si přál, aby mi rozuměla.

A teď si sám pro sebe pomyslím, abys dala najevo, že ne. Pustila mi ruku a zatočila se a dlouhatánskou rukou napsala čaru a já se dovtípil, že to je mínus - tedy ne. Pokračovali jsme dále.

Ničemu se nepodivovala. Já přijít takhle do vedlejší vesnice nebo kousek dál od rybníku byl bych tuze opatrný a připadal si jako špión. Ona ne, jako by zde chodila dnes a denně a to, že ji lidé nevnímají považovala za samozřejmost. Alespoň byla celá úplně má, bodejť ne,... když byla pořád přivázaná.

Bylo zamračeno, předzimní pošmournou, vlhkost byla na okraji nasycené páry, nebyly vidět mraky, pouze denní šedivá mlhovina na kterou, kdyby byl možná byl vyšší se dalo šáhnout, s možností

udělat z ní hroudy vody, jako ze sněhu nebo vytvarovat kopačák a kopnout do něj. Blížily se k zastávce.

Na rohu zdi stál baldachýn, prodejní stánek podobný *Prodavači světů*. Malý houslista se už skoro radoval, že potká známého z těch, co s ním vedli řeč, ale nebylo tomu tak. Pod baldachýnem stála osobnost magnificence se znakem *Generátoru*. Viděl jsem, jak se uklonila směrem ke mně, Janovi, k baletce *Tanečnici*, která mu podobným způsobem odpověděla.

Prekvapilo mne to, tady na konci, že jsem to nebyl já, koho protějšek pozdravil, ale ona, když já, já ji přece držel na řetězu, byl jsem to já, nebo mi to alespoň připadalo, koho *Generátor* nevidí stejně tak, jak nevnímali lidi, a lidé moji malou baletku *Tanečnici*. *Generátor* se znovu poklonil a slyšel jsem jak povídá. „...má paní, *Velvíčie*, přivítám tě opět až navrátíš se zpátky.“

Moc jsem tomu nerozuměl. *Ana* se opět poklonila, až se mi „formality“ zdály už okoukané. Chtěl jsem od něj jít pryč a taky jsem šel. Nechtěl jsem si ji nechat ukradnout, co je moje, byl to přece rozprostřený můj sen a ne sen *Generátora*.

Malá tanečnice bez sebemenšího škubnutí nebo nevole mne následovala. Zatímco jsme stáli na nástupišti s lidma, položila mi hlavu na rameno a trpělivě čekala.

Béčko přijíždělo.

Hranatý trolejbus měl uprostřed rudou hvězdu, na střeše dva praporky, jeden náš a druhý sovětský se srpem a kladivem. Bylo to znamení, že budou svátky nebo průvod, možná v sobotu nebo spíš v neděli. V neděli, hm, to se nemuselo chodit do školy. Trolejbus otevřel přední dveře. K nástupu. Věděl jsem, že v přechodné době se mohlo jezdit na lístky nebo hodit padesátník před řidičem, pokud neměl namontovány mašinky na procvaknutí. Hledal jsem po kapsách padesáták, hodnotu jedné zmrzliny.

Přede mnou šla tučná bába v zelenkavém baloňáku, jak jsem si sám zezadu definoval perský šátek se zeleným okrajem podvázaným pod třetí bradou. Sotva se soukala po železných perforovaných schodech. Sotva se vešla do uličky mezi železnou krajnicí s plexisklem pokladničky a madlem po druhé straně.

Řidič otráveně poslouchal cinkání mincí. Všiml si mne, až mne to zamrazilo, viděl moji spolucestující.

Ne, neviděl jí. Oddech jsem si.

Postoupil jsem dál do bzučícího vozu. Nebylo plno, ale sednout se taky nedalo. Stoupl jsem si a držel se rukojeti jednoho ze sedadel.

„Cukne to, drž se,“ řekl jsem polohlasně, směrem k *Tanečnici*. Tentokrát se mi zdálo, že celá její osobnost se usmála. Trolejbus akceleroval podle předpokladu. Ozval se střih drátů, tykadel železného brouka, znamení, že na křižovatce přiháčkoval vedení. *Malá tanečnice* se nezachvěla, neplatily pro ní zákony akce a reakce a naopak, zdálo se, že naoko se mne držela, abych nabyl dojmu, že se skutečně opírá. Nebyla zvědavá na okolí, nepřekvapovalo ji nic. Za decentním pánem u kterého jsem se držel za oprýskané madlo seděli dvě cikánky.

„...máme doma zedníka, dělal nám před barákem plot, šikovnej chlap,“ povídá s bokem otočenou hlavou s černým okem. V tašce jsem viděl papíry od řezníka, nabalené hovězí harfy a vemínkem, které stály tuším bratru čtyři koruny kilo, k tomu pár párků, pokračovala:

„... mu vezu svačinu, ohřeju mu párky, aby se najedl, možná že bude levnější, a potom sluší se to nebo ne?“

„No, safrfle, stafraporte bodejt', pravda, pravdoucí,“ dodala druhá pozorující ubíhající břehy ulice a dodala jako potvrzenou ozvěnou, „jo pravda.“ Připadalo mi, že při zmínce o párkrát zmíněných párkách jí tekly sliny.

„A když už jsem stála ve frontě u řezníka zrovna dovezli harfy a okruží, možná telecí i vemínko, tak jsem si pořádně nakoupila za stovku, že to sotva utáhnu. ...stejně to naši za chvíli sežerou to ti povídám.“

„To mi povídej, to moc dobře znám,“ potom dodala s hlubokým smíchem: „To bude od staroho láska!!!“ Hromový smích téměř rozchechtal cestující.

„Leda tak hovno, lehne na hadr a chrápe jako podříznutý pras,“ přidávala druhá s hrubostí, které se už nikdo nesmál.

Cesta pokračovala chvíli bez mluvení, na zastávce se střídali lidé, aby udržovaly definovaný plánovaný počet. Divné, proč jsem to začal počítat a skutečně, kolik jich nastoupilo, tolik jich i vystoupilo.

„Angeliko, dej si bacha, před ním na ty párky rukama nešahej, oni to nemají rádi!“ Rozhlídla se kolem až se moje oči setkaly s jejíma.

„Co nemají rádi?“ Ptala se přední, zřejmě při šavlování drátů přeslechla konec věty.

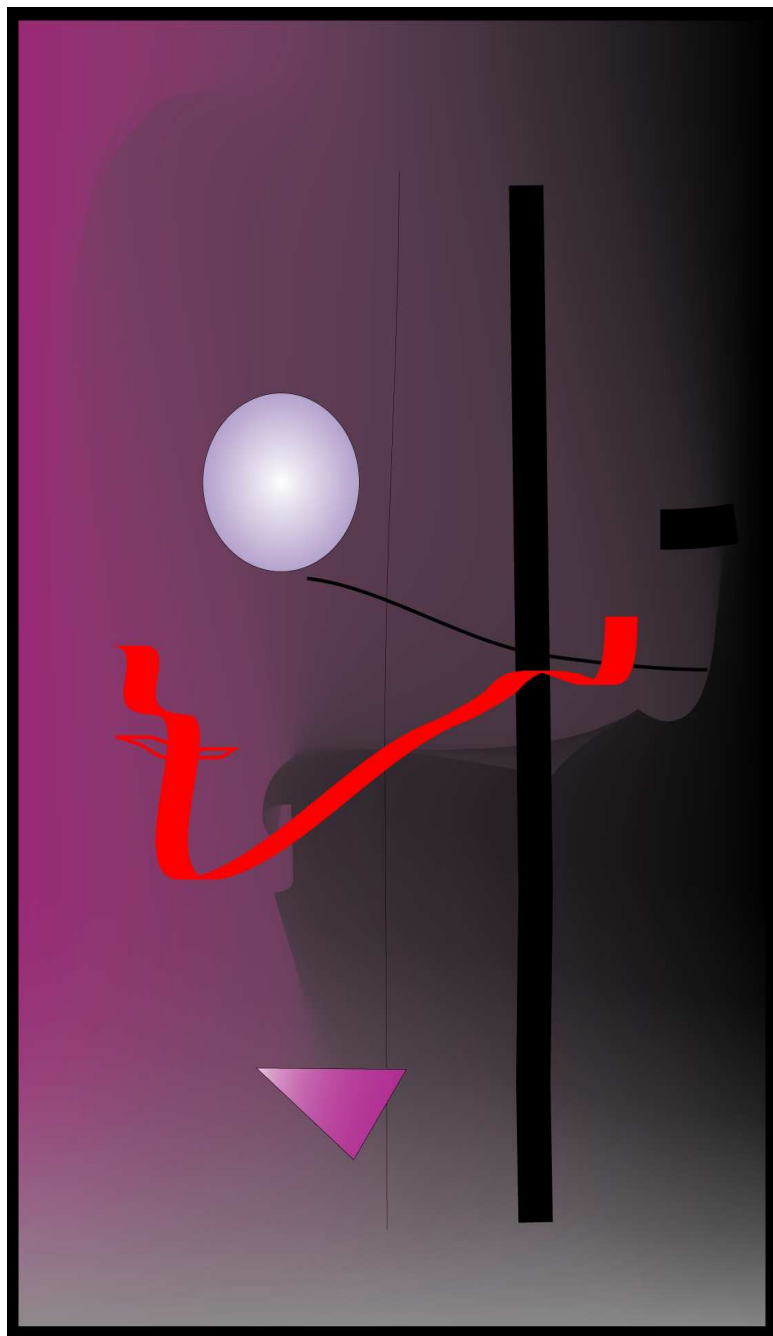
„No, aby my, černí jsme šahali gádžům na jejich žrádlo,“ dodala a já věděl, že to má ze své zkušenosti.

„Když jsem byla ještě holka, taky jsem sloužila u sedláka a když viděl, že se dotýkám chleba rukama, vyhnal mne a můj, můj táta mne za to zbil, tak jsem ho musela odprosit a brát si vždycky utěrku.“ Starší žena se hluboce nadechla.

„Ted' už to tak není, není to dnes horký,... nechám si poradit, vždyť mi to třeba ušetří prachy. I upozorním jej před jídlem, že jsem na to nešahala.“ Rozhovor končil a já ještě chvíli čekal, než vystoupím na náměstí, kde byla hudebka; vysoký „římský dům s velkými těžkými dřevěnými vraty.

Za vraty bylo obrovské klenutí se stejnými kamennými dlaždicemi jako byly na náměstí na chodníku a až úplně v šeru ve tmě bylo schodiště doprava se točící vedoucí do úlu obrovského objektu. V něm začínalo teplo a vůně laků dřeva hudebních nástrojů. Pomyslel jsem si, že kdyby mně někdy probudily a přenesli i s postelí do hudebky, ještě než by jsem otevřel oči, podle vůně kalafuny a dřeva lakovaných nástrojů bych poznal, kde jsem.

Se stoupajícími schody jsem se dostal do prvního patra, kde byl středně velký sál a na ochozu nad ním po obvodu vstup do jednotlivých místností.

HUDEBKA

„To je hudebka.“ Řekl jsem k směrem k *Malé tanečnici*, která mne následovala krok vedle mne. Cele její upletené tělo lehce přitakalo.

Pomalou jsem otvíral dveře k učiteli. Chlap, dvoumetrový varhaník z kostela v Přísece, co vždy doprovázel faráře chodíval k Vlkům na oběd, nezdvihl svou špendlíkovou holou hlavu a neodtrhl zrak z notového zápisu, který do omrzení přepisoval pro potřebu žáku. Bylo slyšet příjemné syčení tepla ze stojatých vafek s modrým zrcátkem a přítmí klenuté místnosti. V šedivém dni vítězila zahálka nad tím, že se zde musí učit hrát. Obrovský člověk s malou hlavou, ten by se měl zabývat něčím jiným než hudbou. Obrovské ruce, co by nadělaly práce, a on, on přepisoval noty.

Musí se nechat, s nádherným rukopisem, s pečlivostí. Jednotlivé listy byly opravdu malby. Podle mého mínění bylo škoda, že opisoval jeden a týž arch třeba desetkrát. I desátý výtisk byl jako první, počítal jednotlivé noty do jednoho celku, aby nechyběly, jako sofér.

„Dobrý den, soudruhu učiteli.“ Přes jadrný pozdrav Josífek nepřestal opisovat, nepozastavil se nad slovem soudruhu, nepozvedl zrak od práce.

Bylo to normální, dětem to nepřišlo nijak divné, doba, to byla doba, jestli se říkalo soudruhu nebo pane, nikdo to oslovení nevnímal, jako by nebylo jako jedno či druhé, byl pouze člen ať určitý nebo neurčitý.

„Kde jsi, Jeníku, kde se touláš, že jsi nebyl zase zašitej na chodbě ve skladě na zeleninu?“

Pravda byla, že mne jednou zcela náhodně vyhmátnul v jedné chodbě činžáku, kam jsem se zcela anonymně zašíval. Z druhé strany byla prodejna na zeleninu, proto před skladem z druhé strany to vonělo kořenovou zeleninu. Nevím jaká náhoda vedla k tomu, že mne tam vyhmátl.

„Zabloudil jsem, pane učiteli.“ Teprve teď zvedl zrak a prohlížel si mne. Nechal si vyprávět, jak mne napadlo jít po drátech trolejového vedení. Tak se rozesmál, že skoro popadaly skládací železné stojany. *Malá tanečnice*, baletka, se schoulila do rohu jako něžné stvořeníčko.

„Opravdu jsem zabloudil.“

„Cvičil jsi?“ zeptal jsem se.

„Cvičil,“ odpověděl jsem podle skutečnosti, bez efektu. Následující skřípání jsem nemohl ani sám slyšet. Uff, jen aby mi nedal stupnice s křížky či béčky, to jsem nesnášel, tá dá di dlá nahoru a zase dolů, jako trubkopako dokola.

„Tak zkusíme stupnice, stejně už je chvilka času.“ Zaklepal dřívkem do rytmu pod sebe na znamení, že začínáme, zvedl mi housle a natočil ruku až mne to zas zabolelo a vzpomněl si na úvahu o jeho povolání.

„Uff.“

Začal jsem hrát. *Malá tanečnice*, kterou jsem zahlédl v koutku očí se schodnicemi tónů se víc a víc choulila do sebe, nemohla to poslouchat.

„Jendo, to není k poslouchání, nech toho. Budu si muset promluvit z tatínkem, aby tě dal na jinej nástroj, chudáci housle.“

„Mně se housle líbí, když hraje jiný, ale sám, však víte, souduhu učiteli, je to hrozný.“

„Ale ale, takových tu bylo, kdybys pořádně cvičil.... Máš pravdu, muzikant z tebe nebude, alespoň na housle ne, zkusíme jiný nástroj, promluví s otcem.“ Byl možná v mých očích strach, že dovětek promluvy bude ve formě fyzického trestu. Velký člověk naddvoumetrový a *naddvametrákový* veleještěr se nade mnou sklonil. Skláněl se přímo z nebe a chapadlo, spíš ruka mne pohladila.

„Neboj se chlapče.“ V té chvíli jsem měl jistotu, že se to obejde bez nářezu.

„Dokončíme půlrok a potom se uvidí.“

Sklonil se nad notama, hluboce si povzdechl a nečekaně zavelel:

„Ještě jednou,“

Tentokrát jsem se skutečně snažil, i malá baletka pookřála a sukýnka ji zářila perličkami; podobnými modrými plamínky, co plápolaly ve spodním zrcadélku. Z notových schodů nahoru a dolů mne vysvobodila následující přicházející začka. Zřejmě na tom byla evidentně lepší než já, určitě byla mnohem hezčí. Moje společnice si jí pozorně prohlížela. Byla jako ona, ale jiná, víc chybová, lidská, jinak živá. Když jsem uslyšel pozdravení přestal jsem okamžitě hrát.

„No tak, příteli Jeníku, dokonči to,“ zaznělo od učitele a já opět musel doběhnout po notových schodech nahoru a potom sejít dolů. Dolů to šlo lehčeji, protože bylo vidět podestu, stejně tak, jako jsem viděl zastávku U hřbitova po nekonečné zdi, abonenty stejnosměrného proudu a směsici artefaktů, které se mi v mém pojetí horizontu, zdálo by se generátorsky, počaly míchat dohromady, a kdyby, i kdyby tu nebyla moje *Tanečnice*, asi bych si na to nevzpomněl.

To modravé sáří ze zlatými hieroglyfy nadobro dělilo sen od skutečností. Svět vymodelovaný právě a jedině pro mě uplatňoval své *svojské* privátní nároky.

„*Mashledanou, sudruhu učitelji.*“

„Ahoj, chlapče.“

Stihl jsem zaklapnout futrál a shodit pár not ze stojanu následovnice a.. a byl rád, že už jsem pryč. Učitel si mne nevšiml.

„Promiň omlouval jsem se následnici.“ Zakoulela očima a bylo v nich vidět i špetka závisti, že ona musí dlouhou hodinu hrát. Zabouchl jsem dveře, za kterými bylo slyšet t'uknutí klacíku a zase, zase schody nahoru a dolu, ach jo, jako ty noty, byly mi stále v patách... bylo mi jí i líto.

Měl jsem hromadu času, ož, sladké nicnedělání, dolce vita, teploučko. Nirvána, pár drobných a dvě hodiny času. Viděl jsem jak malá čarodějka zpozorněla. Věděl jsem proč. Ze dveří, co byly po obvodu ochozu voněla jiná hudba, klavír, zmiňované housle, trubka, harmonika, kytara, lesní roh, dohromady to dávalo divnou hudbu, hluch a chaos, ale chaos to nebyl. Jedinci hráli čistě podle not, byl to chaos opředený zákony notových linek a houslových klíčů.

Dlouho jsem i před *TÍM*, než jsem poznal *Malou tanečnici* sedával jsem na schodech k půdě, za malým rohem, kam nebylo vidět a poslouchal, poslouchal chaos a hledal v něm smysl. Představoval jsem si, jak Josífek by musel chaos zvuků zachytit na notový list, kolik by to dalo práce, jaký by to z tónů byl skvělý obraz, prostě originál, originál zvuku v posunutých časech, každý něco jiného v jiném čase, prostě originál. Originál – o to vlastně pořád jde, originál- svět pro každého člověka zvlášť. Sám pro sebe jsem si to odsouhlasil. Originál času, který bych jinak musel strávit někde po městě bloncáním, než mi jel autobus...domů.

Ted' tomu bylo jinak.

Hm, vzpomněl jsem si na *Hodináře* a moje družka gestem dala najevo vděčnost, že jsem si vzpomněl na sen, co je jí vlastní, vlastní i mému snu. Díval jsem se na ní.

Tázala se..., jestli smí a já, malinko, nepatrně pohnul hlavou,...že smí. Vzdálila se, sice stále spojená řetízku, a tančila před jednotlivými dveřmi na hudbu, i na stupnice, i na polonézu, na plecháru, tančila i když to mohlo znít i nedokonale, možná falešně. Tanec zastínil dokonale celý prostor. Po obtančení dveří se vrátila a natočila hlavu na mé prsa. Éterická bytost poslouchala bušení srdce, nebo tlukot srdce v hudbě zcela zaniklé v plovoucím chaosu chvění; pravidelný tlukot... Potom se ode mne vzdálila a já ji viděl z ochozu uprostřed malého sálu určeného k vystoupení. V chaosu hudby předla kroky, vypichovala jednotlivé noty i pomlky...

Postupně se stmívalo. Kolem ní prosvěcovaly hvězdy. Komety sukničky stáčely se do víru galaxií.

Z ochozu, sedící na houslích, viděl dokonalost chaosu hudby, jiný svět. Můj sen se mi chtěl připomenout, můj jedinečný klíč z půlpána schodu, můj soukromý příběh utkaný z chaosu zvuků, tónů.

A *Generátor* postupně vypínal otáčky. Sen se mi připomínal, a já se díval dírou v ochozu. Zůstalo pódium, šípovité parkety na podlaze a v jednom rohu skládací stojany, pár z nich rozbitých a židle, obyčejné židle narovnané v rohu a...a malá tanečnice.....nikde.

Nehýbal jsem se, abych ji nezašlápl v domnění, jestli není někde pode mnou, málem jsem spadnul. Ona nikde.

Nevěděl jsem, jak se jmenuje, abych na ni zavolal. Díval jsem se po řetízku, který se ztrácel kamsi dole. Myslel jsem na nejhorší. Ztratil jsem *Malou tanečnici*; a pochyboval o slovech *Košíkáře*.

Vždyť jsem ji nepustil, nepustil. Ucítíl jsem její přítomnost. Nepátral jsem po možném, že přece by musela obejít mne po schodech, aby se do stala do ochozu. Nevěřil jsem. A hle:

Byla to ona, zvedla mne ruku, zvedla a podala futrál z houslemi a odvedla mne na schody k půdě, kde ještě pořád byla slyšet hudba chaosu. Sedl jsem si na schody a ona si sedla na můj klín a schoulila se do náruče. Byl čas *odechodů*. Šourali jsme se spolu v odpoledních hodinách a sedli si na lavičku.

NÁMĚSTÍ ODECHODŮ

Za chvílku si přisedl středně velký chlap, jeho ruce voněly dřevem a smůlou. Hovořily o tom, že si s nimi poctivě vydělává. Pozoroval cvrkot kolem sebe.

Nejevil jsem zájem se s ním bavit. Byl jsem namyšlený. Co jsem prošel bránou abonenta stejnosměrného proudu se mi zdálo, že jsem něco víc, že znám tajemství, že jsem snad výš než obyčejný člověk. Dva tisíce let pro mne nic není.

Co takovejdle obyčejňák, co ví o rozhraní, o horizontech, o snech. Dělnický svět utkaný privátně pro něj je jiný, mnohem jednodušší a horší, dřinovější. Zajde si na pivo, pokecá v hospodě o nesmrtelnosti chrousta a je vůbec rád. Hospodský společenství vožralech pseudopřátelství je pro něj největším topem.

Na důkaz vytáhl obyčejnej chleba se sádlem a marmeládou. Neokousaná polívková škraňa se zahryzla do zafousatělého chleba. Čistýma rukama se zářezy práce rozlomil následující krajíc a nabídl mi.

„Chceš, vem si!“ Sledoval jsem, jak kousek drobtu upadlo jako ve zpomaleném filmu. Ihned přispěchali návštěvníci z druhu holubích, sledovali po očku, rozhodovali se ano, ne a zase tikání, zaváhání *anone*; uzobávali padané drobty. Možná, že bych si i dal. Vlezlá myšlenka nafoukanosti z nadřazenosti rasy mi velela, abych zdvořile odmítl. Zakroutil jsem hlavou na znak nesouhlasu, tak jak to dělala bezeslov moje malá společnost.

Při té příležitosti jsem měl dojem, že čte mou reakci. Jak je to možný, můj, můj vlastní sen zkoumá mou reakci k tomuhletomu dělnasovi, k jeho světu, zanedbatelnému, k žití miliónů, které mi nabízí *solo* chleba se sádlem a marmeládou, chleba ve formě tuhého špaluku, zcela jistě ukrojený mužskou rukou, bez dodržení roviny, hygieny a symetrie.

Ještě že neudělal uprostřed díru a maz nenacpal doprostřed chleba, tak jak jsem to slýchal vyprávět u služby u sedláků na statku. Vrcholem bylo, když z kožené tašky ještě vytáhl termovku a nalil rádobu roztok vonící meltou s mastnými oky, zčásti bílým kafem, určitě s pozůstatkem předešlé rozdrobené snídaně, míchanici sádla s marmeládou. Těžko se mi odhadoval jeho věk, možná ke čtyřicítce, k padesátce.

Opět jsem zavrtěl hlavou. Můj příděl byl rozdroben holubům.
„Ať se mají dobře, že jo, mladý páne,“ řekl jadrně. Pochopil jsem neoddiskutovatelnou jednoduchost.

„Hraješ?“

„Hraju.“

„Na housle?“ poklepal na futrál.

Na co, ty blbe, pomyslit jsem si - když vidíš housle.

Koukal na futrál a všiml si jmenovky, dost ošuntělé, a hláskoval nahlas: „Jam Pojer, ne Jan Pojer.“

„Jo.“

Malá tanečnice namotávala vřetenem vyšší rychlostí, že to přesvištělo listy vrtulníku. Ještě že ji dělnas neviděl a neslyšel.

Robotník se zamyslel a povídá: „Znal jsem pána Pojera, sloužil jsem s ním v armádě, dlužím mu ještě nábytek.“ Nechápal jsem souvislosti, jak voják může dlužit nábytek. Podiveně jsem se na něj podíval, jestli je vůbec normální.

„Jo, jmenoval se Pojer, byl to poručík, mladý chlap, byl chlap, dobrý chlap. Vezl jsem ho v bahně v tréňáku gaziku přes muldy na Šumavě. Byl jsem ještě bažant, to nevíte, co to je bažant, vid', mladý pane? Měli jsme na mále, uvízli jsme v bahně a v té noci jely na nás tanky, a já...(chvilku bylo ticho), já jsem se posral, mladý pane. Slíbil jsem mu, že mu udělám nábytek, jsem truhlář, a slovo chlapa platí. Čím je tvůj otec?“

„Mistr řezník,“ odpověděl jsem a zdůraznil to mistr.

„Tak to není on, ty jsi mu podobný, taky byl blondák s vlasama jako prochcaná sláma.“

„Jak to, že jste se osral...když nebyla válka?“ zeptal jsem se s úmyslem jej ponížit.

„Nebyla válka, ale posral jsem se.“ Odpověděl zpětnou vazbou vyrovnaně vyrovnaně a s naprostým, bohorovným klidem žmolal svůj posranej chleba a zapíjel kafem z bílého zašlého umělohmotného šálku, které zároveň tvořilo uzávěr termovky.

„A on se posral taky?“

„To nevím, neříkal nic, nebo jo, už si nevzpomínám, ale co si pamatuju, byl to rovnej chlap, a já mu slíbil nábytek, kdyby teď se tady objevil, tak mu ho udělám, to přísahám. A to byly tenkrát jiný vztahy, gumy a základáci, to by jsi nepochopil, byla to vojna.“ Odmlčel se, a já taky.

Pozoroval jsem auta, jak parkují po obvodu náměstí. Spoluse-dící to vypožoroval.

„A taky, taky mi říkal, že, že s lidma je to stejný jako s těmahle autama. Až doslouží, nikdo je nechce, jdou do sběru, kde se z nich použije možná drobná součástka do novýho auta.

Tak jak tak se do novýho času nehodí a následně se musí roz-tavit, úplně, totálně, i železo musí zapomenout na svůj tvar, na svůj účel, na svoje zásluhy a služby, prostě aby změnilo skupen-ství a potom, potom se z něj odleje další díl, ale nemusí to být další díl na auto, může to být jiná věc, ne auto. Obyčejné chvění co bylo na počátku i na konci, vlnění co vykreslí obrazy a mode-luje hmotu, její hranice v zobrazení prostředí.

A do roztavené plazmy se akorát na počátku vpáchá či vmíchá myšlenka, co vlastně z toho má být, aby to nevystydlo, pak by to byla přece škoda,“ oddechl si truhlář a pokračoval „ze dřevem je to horší, určitě horší, dřevo má zarostlý život.“

Divný, chytrý truhlář, napadlo mne.

...a tak jsme seděli tři, v bílé, dávno natřené lavičce s zatočenými šnekovými litinovými madly a vypouklými hřeby, připoutané řetězem, aby ji nikdo neukradl, přikované na druhém konci i k *Malé tanečnici*, aby neutekla.

Truhlář s tvrdýma rukama odhodil ze seda mastný papír od sádla do zelenožlutého odpadkového koše, já, a malá baletka se tiskla blízko mne. No, možná, že jsme seděli i čtyři počítaje v to sochu, kolem které byly lavičky usprádaný v kruhu, možná že nás bylo sedělo víc, možná holubi, možná unavení lidé bloumají-cí jako dřevěné kostry spojení hřebíky či viklajícími se závity či nýty, či jinými nenamazanými klouby kolébajícími se nepružně a těžce kolem, až z nich duněly žulové kostky, kočičí hlavy, možná že s námi seděli i ony kolébající se lidské kachny unavené z práce, možná s námi seděly i ty dlažební kostky na kterých celý podivný svět náměstí stál s řetězy kolem soch.

Budily dojem, že jsou pod celým náměstím pod domy, můžou být pod hudebkou, možná že ty domy, gotické chrámy neměly vůbec základy, ale řetězy. Řetězy snů lidí byly spoutané kolem, cítil jsem to.

Jednoduché a triviální, jak se z bílé lavičky dá ovládat pimrdlí-kové divadlo, celý svět, pouhým slovem, chvěním, vlnou, pou-hými pár prostředky znající, nebo obsahující gesta stádního cho-

vání. Kostky, pozůstatky hranatého světa, kamenné kostky na chození, po nich. Jediný pár rukou tesajících dlažební kostky aby daly kamenu tvar, tvořivé ruce na každou kostku zvlášť, originální.

Byl to lavičkový svět a já pomalu si uvědomoval, že pro originální svět, individuálně pro bytost, jedince, existují další mocné světy pro tentýž okamžik, počitatelné, přepisovatelné, originální, alespoň pro mne a mimo moje chápání. Podíval jsem se na truhláře.

„Co si myslíš, cizí člověk? Proč tu vůbec sedíš? Proč? Nemí to nenáhoda. Je nutnost nebo potřeba, okamžik analyzování a přechzení, zobrazení zhmotnění, tušení, zaklíčovaná nápověda a já, to já nemohl ji pochopit, a kdo ví, jestli ji pochopím i s tím co jsem před tím viděl a *naznačené* cítil u brány *Vinaře*, u *Placícího* a dál v krajinách horizontů.

„Něco ti dám, chlapče, když jsi Jan, Jan Pojer mladý pán, soudruh.“

Šáhl do tašky, do boční přihrádky a vytáhl tři bílé tužky, krásné tužky jaké používají truhláři, na průřezu obdélníkové se zaoblenými hranami, neořezané, štíhlé a dlouhé, krásné bílé tužky s černým okem blyštivé plošky tuhy.

„Vem si je,“ zavelel svobodník. Očka mi zahořela, protože jsem je moc a moc chtěl, moc se mi líbily, voněly tuhou a novotou a muselo se s nima moc dobře psát, měly hranatou tuhu.

„Co za to?“ zeptal jsem se, jako když jsem kšeftoval s hračkama nebo s možnými artiklami ve směnném obchodě něco za něco ve školce.

„Nic, nebo, víš co, podívám se na tvoje housle, do futrálu.“

Okamžitě jsem otvíral futrál.

V okamžik mne napadlo, že jej nemůžu otevřít, vždyť tam byla *Láska*, jak jsem mohl zapomenout, co kdyby mi utekla. Uvědomil jsem si, že jsem jej otvíral stejně, když jsem tam strčil i kapesník a na *Lásku* jsem zapomněl.

Otevřel jsem futrál a ukázal obyčejné tuctové housle.

„Pěkné“, řekl a zkoumavě si je prohlížel, „pěkné, děkuji ti, Jene Pojere.“ Vůbec se jich nedotkl, měl jsem dojem, že je nechce umazat nebo svými rašplovitými rukama poškodit lak. Zaklapl jsem futrál a měl jsem pocit, že jsem zaklapl celý lavičkový svět spoutaný řetězama. Ještě před tím jsem položil tužky a

upevnil upínáním co sem měl smyčec nad kalafunou v prostoru, kde jsem měl i neviditelnou *Lásku*,možná.

„Děkuji vám, vám soudruhu-pane za..za..zua ty tužky.“

Truhlář malinko pohnul hlavou na souhlas a významně zamrkal očima. Nic neřekl, třeba slovo prosím, jak by se slušelo. Jako bych se v něm zableskl *Generátor*. Pomyslel jsem si, že jej zas svou inteligencí tolik nepřevyšuju, vždyť to byl on, co mi nabídl, abych se najedl i napil a nakonec mne i obdaroval, cizí člověk, cizího *člověka*.

Měl jsem tehdy pochopit jinak svět okamžiku, ale byl jsem ještě méně chápavější než on. Podíval jsem se na můj sen.

Tušila to, pružně vstala a tančila. Nad celým náměstím psala písmem vetkaným až do dlažby, písmem, které jsem neznal, netušil, podvědomým písmem. Cítil jsem smysl znaků, jako kdyby jakási ruka mne je psala na záda a vtírala do srdce. Bylo tam napsán velké O a velké R; určitě.

ODECHODY PODRUHÉ

Napadlo mne, že náměstí jsem ve svých snech, po cestách na planinách horizontů viděl pouze ve spojitosti s lidmi. Pravda přece, jsou podobnosti, jako je třeba moře, do kterého se vlévají řeky, kmeny stromů do kterého směřují kořeny i větve, ale náměstí, to je unikát lidí, třebaže může být i holé, prázdné.

Jaké je živé- Ponáměst?

Po náměstí chodil měšec lidí, před námi vztyčený chrám sv. Ignáce. Zastávky trolejbusu na jedné i druhé straně s velkou frekvencí dopravních prostředků. Lidé vystupovali a nastupovali v popracovní směru a křižovali v různých drahách zpočátku rovných, záhy upřesňovaných do obloučků a oblouků se stanovenými cíli, do obchodů, na úřady a podobně. Uvědomil jsem si tu zásadní věc co mi byla vypálena, když jsem byl na zastávce abonenta U hřbitova.

Tolik světů, tolik světů je postavených a sestrojených pro každého zvlášť i pro neposlednější dítě v kočáru i pro ty škemrající holuby tápající všude kolem, kolik je to práce. Připadalo mi chvíli, že jsem se na náměstí díval zezhora, viděl jsem dráhy lidí jako paprsky snu ve věžeňské cele či co. Kdyby to někdo zaznamenal, určitě by z toho vznikly archy podobné Josífkovým notám, umělecké dílo, obrazy.

Jeden řádek notový záznam pro *Lida*, pro let holuba. Dohromady by se jej dalo přehrát a *Malá tanečnice* by na něj dovedla určitě zabaletit, stejně jako na chaos v hudebce. Podíval jsem se na ni.

Seděla na okraji lavičky majestátně vzpřímená. Já ji obdivoval ze všech stran, úžasně dokonalou, dokonalou, že to mohl být opravdu pouze sen. Podívala se na mně a já nemohl definovat barvu jejích očí; na náměstí nikde nebyla.

Měl jsem dojem, že by jsme měli jít. Šel jsem tentokrát na autobusák pěšky, bez motivování se dráty od trolejbusu. Věděl jsem, že musím míjet hodiny, nárožní sloupcové hodiny do třech směrů, tedy s třemi ciferníky, otáčející se kolem své osy.

Měly by představovat stejný čas, ale zpravidla na dvou byl podobný a na jedné úplně jiný. Dalo se z nich potom, tedy z těch

dvouh přibližnejch vypočítat průměr, který se zpravidla blížil realitě.

Skutečně hodiny stály na místě a potom se dalo něco zvláštního. Podivná síla mne táhla. Ano, byla to *Malá*, co mne silou táhla k hodinám. Cítil jsem z ní radost. Kroužila kolem nich, řetízek z rosy se navinoval a odvinovával kolem jejich dlouhé nožky či stopky hodin na kraji ulice.

Napadla mne otázka, proč nemají ciferníky čtyři, tedy do každé světové strany jeden, potom by se přece nemuseli otáčet, takhle když mají jenom tři, musí se otáčet. Stál jsem sám s tanečnicí a lidé kolem mne se mýjeli. Byli mlhaví a nekonkrétní, nekonkrétní lidé...

Zvedl jsem hlavu. Na ciferníku prvních hodin byla jedna velká ručička a ukazovala na dvanáctku.

Zase jdou blbě. Nepřekvapilo mne to, asi se malá zarazila o velkou. Jaké bylo moje překvapení, když na druhém, dotáčivém, byla zase solo jedna. Viděl jsem to zespod dost zřetelně, že je tam jen jedna, a na třetím opět jen jedna. Tato se mi zdála ještě krapánek před dvanáctkou.

Malá tanečnice stála na jedné noze a z druhou, rafičkou, otáčela sem a zase zpátky, jako panenka na magnetu z dětské hry, ukazující otáčením správnou odpověď. Nemohl jsem ji ovlivnit, i když byla připoutaná, tančila na mém podvědomí sem a tam. Zůstala stát na dvanáctce a potom, potom udělala rychlou piruetu, jako když se točilo větánko tam...a najednou se zastavila ve stejnej okamžik. Opřela se mi o rameno. Její ruka se vznesla směrem k ciferníkům.

Už měřili přesně, tři měřily přesně a čtvrtý - prostor tam nebyl. Zjistil jsem, že mám třicetšest minut času, třicetšest z původních sedmdesátidvou. Bylo zajímavé kolik lidí stojících i chodících upíralo a řídilo svůj čas podle těch třech ciferníků. Možná že každý z nich ukazoval jiný čas, jiný čas každému odpočítával podle jeho světa. Jeden byl stejný, stejný pro tenhle okamžik co sjednocoval svět aj mimosvěty lidí právě tento okamžik, který si překontrolovali na svých hodinkách, křivka monitoru na displeji mapující srdce života na pod vysokým stropem, v pokoji blázince se zamřížovanými okny.

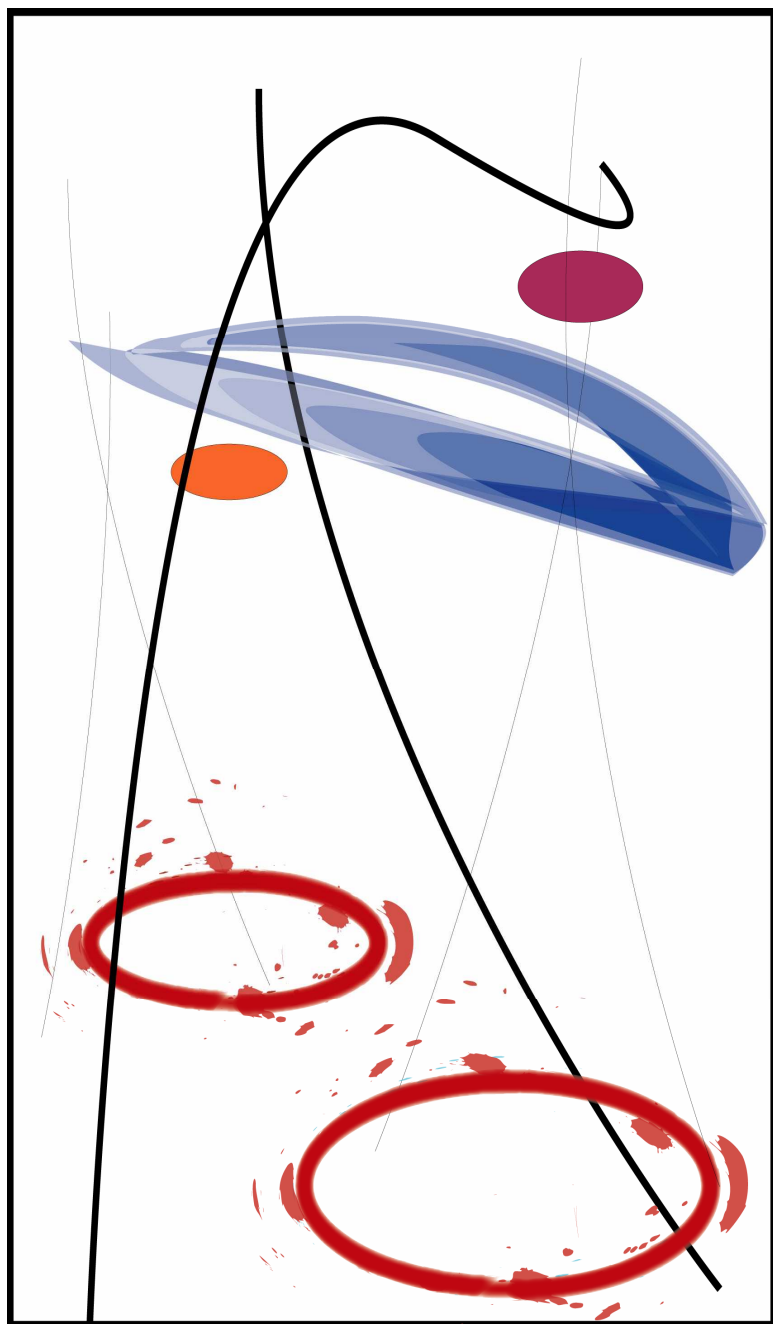
Mýjeli jsme bufet s dobrým vajíčkovým salátem na voskovém papíře či s opečenou klobásou a třemi čerstvými plátky chleba

věčně plavající kraula v sádle a podél kina se ocitli v ulici, kde rolovaly modrobílé autobusy ČSAD. Koupil jsem si lístek a zůstal stát u dveří, a trochu závistivě se díval na místo velitele vozu, které bylo úplně vpředu za předním sklem, kam se muselo lézt trochu artistickým výkonem. Chtěl jsem ho nabídnout své společnosti, ale ona chtěla stát se mnou. Opíral jsem se o studené madlo sedačky před sebou o druhé ve formě houslí. Autobus se rozjel. Motor si zachrochtal, to asi, když se mu nelíbila jednička na rozjezd, určitě by skousnul raději dvojku. Uvědomil jsem si, že pojedu stejným směrem a dokonce, že budu stát nedaleko zastávky co má stanici i trolejbus, aby lidé přijíždějící z vesnice mohli nasednout a rozprchnout se po městě.

Díval jsem se na můj sen na krásnou bytost, co ochraňovala moji lásku, měla ji snad v sobě, když jsem na ni pozapomněl z kufru. Věděl jsem, že i ona to ví, že pojedem kolem svých známých kolem monumentů *Prodavačů* světů, obyvatel horizontů a tančících galaxií pod sáří *Košíkáře*. Poprvé jsem si na ní dobral nějakého vyjádření citů, v postoji byl smutek, byla to kapka slzy která stékala po řetězu, kterým byla ke mně připoutaná.

Cítil jsem, že se mne držela víc a víc, tiskla se a ta síla, síla hodin jí táhla zpátky. Chtěla to zakrýt; táhlo jí to zpátky, táhlo jí to do volnosti, táhlo jí to domů. Trpělivě sošně stála, v domnění, že to musí být, ani s řetězem nezacukala. Potom se stalo něco zvláštního. Na zastávce U hřbitova jsem vystoupil.

Cítil jsem v zádech pohledy cestujících plných zmatenosti a nepochopení. Autobus zasyčel odbrzdil a spokojeně odjel na dvojku. Poskakovala kolem mne jak zvířátko, tančila. Přešli jsme silnici a kolem zastávky trolejbusu a pokračovali ke vstupní bráně. Tápal jsem, nic tam nebylo, až po chvílce jsem si všiml vynořující se monumenty, *Generátora*, *Prodavače světů*, *Hodináře*, *Košíkáře*.

ABONENT NA LINCE STEJNOSMĚRNÉHO PROUDU

„Zdráv buď příteli,“ Při slovech jsem cítil radost.

„Dáš svému snu volnost, nebo jej odvedeš k zapomnění?“

Teprve teď jsem zachytil změnu. *Generátor* neoslovil prvně sen, ale mne; mne nepřehlídl. Čekal na moji reakci. *Malá tanečnice* se mne držela nezávisle a já cítil, že rozhodování je pouze a jedině na mně.

Bylo to nejdůležitější rozhodnutí, které mi připravil ušitý svět na míru, dar svobody, dar, který by měl být zadarmo. Ztratit nejkrásnější bytost, mne bezvýhradně milující nebo ji dát volnost bez řetězu. Je těžké se vzdát. Vše se ve mne sevřelo. Došli jsme blíž až ke *Košíkáři*.

Přede mnou byl opar clony s tmavomodrého sáří a hieroglyfy či neznámé symboly příběhů horizontů k jeho podhrnutí. *Malá tanečnice*, stále netečná, čekala co se bude dít.

Nevím proč jsem to udělal, proč jsem nepřetrhl pomyslný řetízek z rody. Dal jsem jí navíc celé to vřetánko snů. V tu chvíli se ona shýbla a podhrnula závěs. S padající oponou za mnou jsem byl já na stejném místě jako před tím, možná před ním, před příčinou.

A poprvé jsem slyšel její hlas.

„Pojď a neboj se, tak jako jsi se nebál, když jsi neměl co ztratit, ani teď se neboj, jsem s tebou. Vrátiš se včas do hodiny houslí, taková je má moc, rychlejší světla. *Košíkář* ostříhá čas a ty se vrátíš před ním.“

Její sukénka se roztáčela, měnila se v galaxii, ze které odlétají slunce a už byla jiná sotva viditelná, šťastná a milá.

„Pojď, provedu tě věcmi tvých snů a zhmotním, co slova jsou budoucí i minulé, co si budeš přát milý Jane, neboť obdaroval jsi mne stejně jako truhlář, dal jsi mi napít a najíst z koutku tvé duše, upatlaného malého já, které teď činím velkým, Velký Jane. Neboť uvidíš, co nemnozí vidí, uslyšíš co nemnozí slyší, abys datem třech bílých tužek zaznamenat to mohl a mocí a milostí ti darovanou řekl způsobem tvorů tvých podobných, v alegoriích je schválil.

Nejsme dvě ani jedno, je jen svět stvořený pro tebe jako pro každého. Ne všichni uvidí poznání.“

Vzala mne za ruku a já kráčel a míjel hvězdy i souhvězdí. Viděl jsem sám sebe, jak jdu s holí *Poutníka* po rovinách k horizontu a najednou se mi planeta zmenšovala a zakulacovala až z ní byla koule kterou jsem koulel jak cirkusový medvěd.

A najednou, jako by tu byly *Tanečnice* dvě, jedna, ona veliká galaxie hvězd a druhá zaniklá v nepatru jako cirkusová koule I já byl malinký a nepatrný. Cítil jsem, že s letím prostorem, užasnou čistotou.

„Kam mne vedeš?“

Po chvilce nebo druhým hlasem jsem se zeptal:

„Jak se jmenuješ? Řekni mi prosím, jak se jmenuješ, má má ...“ a tichounce polkl:

„*Lásko*.“

Byl jsem sám překvapen, že se to slovo podařilo ze sebe vysoukat.

„Mám v sobě jména které znáš i neznáš, tím čím chceš abych se jmenovala, tím jsem. Oslov mne a uvidíš, pojmenuj mne bez váhání a přemýšlení kdo jsem, jsem tvůj sen, kdo jsem Jane?“

„Clarysa jsi.“ „Ty jsi to řekl, Jane, jsem tedy Clarysa.“ Byl jsem zmatený, jakživ jsem takové jméno neslyšel. „Můžu se tě na něco zeptat, *Malá tanečnice*? Je tu toliko krásy kolem, a zdá se mi, spíš cítím pod touto krásou smutek, jiný smutek než znám, svírává tesknota, na které je ta краса ukotvena, do obavy, tání.“

Malá tanečnice s živou tváří mrkací pany se možná trochu usmála, divně, neúplně do lidskosti; *splíchet* radosti.

„I smutek je v základě namíchán. Je mnohem delší v nežítí než žití. I tvůj příběh, Jene Pojere je smutný, i věčnost je smutná, i příběh malého chlapce, rabího z Nazaretu je smutný jako tvůj, Jene Pojere, tak to bylo na počátku i konci, i potom a před tím, když se roztavíš co ono železo ze starého auta.“

Slyšel jsem trouby, bubny, obrovské tympány.

„Co to je, slyšíš to taky?“ A potom důvěrně a stydlivě jsem dodal, „Claryso.“

„To je mág, pocestný *Bubeník*, chceš ho vidět?“

Přítakal jsem. Zvuk byl tak ohromný, že trásl s náma oběma a jako ozvěna se vracel z útrob mých houslí.

Vynořující artefakt skutečně byl podobný *Bubeníku*. Spíš mne to připomínalo coby opeření srdce cévami a nervami. Uprostřed byl rytmus, ohromné rány prostupujícím se společenstvím.

„Co to dělá?“

„Varuje, dál by jsi musel jít sám, mně je vstup zakázán, ten odhrnuje začátek i konec, jako *Košíkář* odhaluje svoje sáří do reality vyháčkovaného světa.

„Moc dobře jsem nerozuměl termínu vyháčkovaného, ale nechtěl jsem se na nic ptát. Bylo mi divné, že můj sen tam nesmí a já ano, vždyť on byl tady doma. Divné, že i pro něj (ní) platí pravidla a zákony.

„Je to *Směrník*, pokud půjdeš po zvuku dostaneš se tam co poji se začátek a konec, Jane, já tam nemohu jít, protože jsem součastí začátku a konce- nemůžu sama sebe ...pohltnout začátek i konec.“

Malá tanečnice se zarazila. Příčinou byl začátek i konec.

„Proč, proč je můj svět tak divný, paní? Chtěl bych jít po čase zpátky až za něj, za jeho počátek, či začátek, jo chtěl bych jít za začátek svého času, možná pře něj...“

„Není počátku ani konce, pane Jane,“ odpověděla *Tanečnice* s důrazem na pane.

„Jak to víš?“

„**Co neznáš, Jane, ještě nemusí znamenat, že neexistuje.** Je toho mnoho za počátkem a za světlem, za slovem, za myšlenkou.“

„Je to tajemství nebo není?“

„Není, nic není tajemství, nic a nikdo.“

„Tak vem mne tam sebou, za počátek, tedy před něj, prosím, moc prosím, *Malá tanečnice!*“

„Není *tam*,“ odpověděla klidně vyrovnaně. Janovi tlouklo srdce.

„Není tam, není čas, je pečeť a hradlo, pro tebe absolutní, hradlo, aby následek nestal se příčinou.“

„Chceš vědět to tajemství, podle tebe a když ho budeš vědět, svoji budoucnost, Páter Noster tě semele a sešrotuje v množině světů. Odhalíš dým a náhody přetavíš se na nenáhodu, tvé já se rozpustí v břečkách času.“

Jana neodradila tvrdá slova, které by od bytosti neočekával, byl umíněný, vzteklý, muroval žádal a prosil.

„Dal jsem ti svobodu!“ Vyčítal.

„Nemohu tě vzít sebou, to nelze, počátek není definován místem či časem, prolíná se v tobě a každém dalším včetně mne.“

Bylo ticho, krása se halila smutkem.

Tu *Malá tanečnice* rozložila sukénku. Hvězdičky v sukénce se roztočily obrovskou rychlostí a tvořily kroužky a kruhy různých barev až ji celou zahálily. Rozpínaly se, až se Jan ocitnul v tmavomodravé mlze, a viděl, že z prstenců odlítávají směsice jisker v podobě hvězd. A z *Tanečnice* se stalo vřetánko, které rotovalo a zpátky se snažilo nasát ztracené hvězdy.

Nasávalo a vstřebávalo do sebe čas a světlo, který šel tu sem a tam zpátky až před světlo, před to všechno, než bylo před slunce před vesmír před pavučinky plazmatu, před hlubinu.

K POČÁTKU

Mašleka a rozpečetila smlouvu se jménem Jan Pojer - Malý Jan, sklonila hlavu dolů a potom vzhůru. On se snažil nahlídnout dovnitř nebo ven. Světelné kruhy roztávaly a mlha byla slabší až uviděl tvary a kontury a posléze schody, po kterých vystupoval po obvodu zdi do místnosti ve věži, v obrovské místnosti, ve které byl stůl dlouhý a lakovaný acítil dým z orobince...přítomnost *Malé tanečnice*.

„Pojď, Jene Pojere, pojď!“ Kolem mne byla tma tmoucí, tma neměřitelná, tma hmota. Cítil jsem její přítomnost, potom žár, žár sálajícího plamene, spíš zářící popel po spálení trnů uschlých růží, žár, jako *Koupající se* v protuberancích na slunečním povrchu, žár mocný, až jsem viděl sám sebe, moje kosti mihotající se průsvitné trubičky, křehké, rozpadající se od toho obrovského tepla a světla.

Uvědomil jsem si, že pronikám tmou. Na horizontě se popel rozestupoval a uvnitř bylo středisko žárové plazmy. Bylo nemyslitelné, aby živý tvor mohl být tak blízko. A magma tvořila tvary, a *statua* se ke mně nakláněla.

Bál jsem se žáru, co ji vyživoval. Cítil jsem, že mne přitahuje, je mi vlastní, k ní cítím *Lásku*, ji chtěl bych obejmout. Nešlo to.

Úžasný smutek mne naplnil.

Jako by to byl podivný hořící *Bůh* či *Láska*, která živila šílenou energii, jako by mi chtěl-la-lo dát nebo dávalo, a já to nepřijal, neboť jsem nerozuměl. Zář ve tváři a světlo víc než světlo mne opanovalo. Moje jáství se ztratilo nebo bylo zapomenuto, a čas byl žárem přemožen. Přesto bylo zde něco hořkého a sladkého i smutného. Byl jsem tu zadarmo.

... a viděl jsem sám sebe, jak stoupám po prošlapaných, čistých a obyčejných dřevěných schodech do místa mágů, kteří na mne čekali, a já, já nevěděl proč. Šel jsem se zeptat do jiného místa, zda neví, co po mně chtějí, možná mne neviděli nebo neslyšeli.

... a vrátil jsem se zpátky. Nastalo ticho a já nevěděl, co jim mám říct. Nevím, jestli si sedli nebo postávali kolem, koukali na mne a prohlíželi si mne jako zvíře. Na stole nebylo nic kromě truhlářských bílých tužek; hranatých, neořezaných, svítících a vonících novotou tužkovin. Bylo jich dvacet dva.

Vzal jsem jednu z nich, první tužku do ruky. Ztratila pevnost, byla úplně bez dřevěných vláken. Stala se pohyblivá se amorfní žížalou. S odporem jsem ji odhodil. Válela se po stole, vibrovala na koncích, znovu se narovnála, znovu vypadala jako původní, rovná, nová a pravá, trochu měnila rozměry, byla kulatá a potom i jinak hranatá. Nakonec, k údivu, proměnila se v amorfní hmotu. Byl z ní šnek, který zalezl mezi stránky knížky, ležící ledabyly na stole ... a já si jí dříve nevšiml.

A slyšel jsem hlas ve snu, který opakoval:

„Spal ji, spal, přeči a spal celou knížku, spálíš i veškerou havel, neboť je uvnitř!“

A byla kniha spálená a slyšel jsem hlas:

„Hle nová je tvá kniha jednoho z *Poutníků* slov vyvolených co lehával na křižovatce cest s kameny pod hlavou, moje milost je i tvou milostí, abys navštívil co jest pro tebe- zapomenuté jest.

Ty budeš živým k dopsání knihy, aby navracena opět byla zpět ještě dřív než pečetěna bude.

A slyšel hlas a světlo v tom chrámu věční přítomní a ozvalo se sborové ano.

„Hle věční *Spravedliví*, budiž stalo se.“

„Služebník *Prodavači* světů, ajeká“

„Jsem.“

„Služebník *Modlíci* se na horizontu věků, ajeká.“

„Jsem.“

„Služebník *Směnárníku* Inocence, ajeká?“

„Jsem.“

„Služebník *Hvězdáři*, ajeká.“

„Jsem.“

„Služebník *horizontů Posunovači*, ajeká?

„Jsem zde...“

„Tedy vše pomíjející necht' je vyloženo na stůl a zrození ve věčnosti necht' milostiví budou.“

*I*l dostalo se milosti jménem člověk, aby se vrátil zpátky před světlo a uviděl svoje stvoření, aby podal svědectví v jazyce svých představ, možného.“

A ozval se *ten* první sen, co mluvil:

„Hle stvořit bytost z hranice stromů živého, z kmene děleného, vykvetl květ a vůně se navrátila zpátky.“

A promluvil druhý, *Směnárník* či duch a povídá:

„Kolik kamene, kolik neživého, kolik hvězd se za obět' života, hle nejsou váhy, které by ho vyvážily v marnosti sekvencí času.“

A další v prázdném sáří ne muž ani žena, ne anděl, pouze slovo *Košíkář* z jeho místa ozvalo se slovo:

„Já *Košíkář* myšlenek spletu jeho světlo do podoby života, odlesk jeho stínu podobat se bude tomuto shromáždění.“

„A já *Čitatele*, podaruji mu jménem Jan, Jan, který bude Malý vedle Velkého a Velký vedle Malého, Jan, jeden z mnohých jako učen u *Hodináře* věků.“

A ozval se hlas neznámého, který kolem a v symbolech obíhajících prostupoval vše:

„Já ho zasadím jako kytku u polní cesty, aby i v noci svítila pocestným ku radosti a vedla jejich kroky měsíčním svitem.“

„Jane,“ oslovil jej, vem jednu tužku a zapiš do ní JAN. A piš ty co slyšíš neboť matený budeš z toho a po písmenkách jako po zrníčkách přesívati ji budeš, abys v ní, zrnka prachu našel a roz-tavil je na ukazovátka směrů.

Mladý starý Jan poslechl. A ruka mu sama psala obrazy minulé i budoucí, sekvence větvení i křížovatky, srovnané po sobě podle klíčů na schodech, co by mu měly odemykat jeho Já v budoucnu zapečetěné v mocné knize, klíče, podobné myšlenkám, díla náhody a nenáhody, do nejmenších detailů.

A *Jmenovatel* mág řekl:

„Hle světlo, bytosti jménem Jan, ty vrátíš se do života jako mnozí a budeš moci zřít tento cyklus. Neboť není počátku nebo konce, neboť počátek i konec misky vah jedné jsou a život je vyvažuje, jako já *Jmenovatel* vyvažuji *Čitatele*, ty budeš vyvažovat bytost obdarovanou slovem.“

A sen *Stromovník* *plachý* dodává tiše na vysvětlení:

„Jest je a bude starý strom jménem **Janus** a z jeho kořenů kolem něj vyrostou nové, zapletou ho, aby jej podpíraly. A přijdeš ty Jane a pokácíš kmeny staré i mladé, jeden necháš ze spleti kořenů vyrůstat. A naroubuješ ten ovocem plodným a každý roub bude ze světových stran. A rozroste se strom a ty přes korunu shora se podíváš a užiješ v zemi kořeny. Užiješ to, co vidíš, užiješ; splétat se budou z větvemi. Uvidíš počátek i konec a na jedné větvičce z nich užiješ sebe, člověka a podivíš se nad jeho nepatrností.

AJ je ovoce lepší a horší jako víno, *aj* voda špatná i dobrá jest, *aj* je bytost jménem člověk, naroubovaný. *Aj* semeno jeho uchováno jest v myšlenkách a nemocné dřevo ať spálí oheň, neboť k ničemu nebude jest. Neboť co trvá na věky v nepatrnou je, v nepatrnou je i život člověka a jeho kmene.

Nezoufej Malý Jene, i *Zahradník* obhlíží rouby když jde kolem, a má radost, když se chytanou a s nadějí trpělivě čeká na dobré ovoce. I *Zahradník* větví seschlé spálí, aby zahrada jeho byla k potěše jeho.

K POČÁTKU PODRUHÉ

„Můžeme se vrátit, je to jen sen, zatím. Jakmile tvoje vůle, a já vím, že chceš vědět, co je na začátku i na konci, musíš smysly popsat co ucítíš ve své duši, která stále drží pohromadě, to tvoje spleená jáství může podat svědectví.“ *Malá tanečnice* se na mne smutně podívala.

„Jsi možná z čeledníků, co ve vláknu vřetánku máš vůli. V houslích máš tři tužky, co uvidíš a uslyšíš zapiš na dno houslí. Ty jediné si z toho světa, hm světa uháčkovaného pro tvoje vidění a slyšení, to jediné můžeš zapsat, notový záznam a potom o něm vyprávět, převyprávět ho do světla. Vrátiš se nakonec a počátek, vrátíš se a poslouchej a zapiš sám sebe Jene zvaný Pojere.“

A já ti dám berlu, nebo poutní hůl, až budeš stát na křižovatkách cest, abys mne si připomenul, Jene Pojere. Nebudeš vědět kdo já jsem, zapomeneš na mne a neuvidíš mne víc, než překročíš bránu na hranici živých a mrtvých, tam , však víš, v zastávce u hřbitova. Až budeš pozdravovat ode mne *Prodavače světů*, ptej se na *Košíkáře* a řekni, že jsi slyšel *Bubeníka* a odtud se vracíš a odtud přicházíš. Aj ptej se po pečeti času, které uvidíš.“

„Uvidím tě, moje *milá tanečnice*?“

„Opět se setkáme Jene, ve věži v místnosti, kde budou ležet na stole tři bílé tužky. Já tebe oslovím a zapečetím knihu, kterou napíšeš. Aj, budou miliardy miliard věků následovat a písmo se nezmění, neboť myšlenky jsou od tvého soukromého Boha, jako ostatně všechno co činím i konám já, služebnice.“

Při slovech se opět zatočila a z páru padajícího slunce plakal nad tím, že jí musí opustit. Chtěl jít zpátky, vrátit se a jet do houslí. Cosi mu říkalo, že už překročil symbol *Bubeníka*, symbol který byl možná zvukem, symbol, *milní odpočítatelného*.

Cítil jsem morfologickou změnu. Na sobě plášť s divné tkaničky, utkaný z provázků vřeténka poblíž černé tmy. Na lemu bílých šatů jsem měl vyšit symbol, v neznámém pojetí jazyka. Říkalo, že to je OR. Nevím, kdy se *Malá tanečnice* ode mne vzdálila. Ani se mnou nerozloučila a já cítil, že se vynořuji.

Nade mnou již byla obloha jako jsem ji znal pod rubášem. Sešel jsem na kameni, v obrovském křesle. Nestudil mne a já se

rozhlížel. Kolem mne bylo více kamenů a na každém seděl kdosi, spíš postava, či tvorové zahalené odshora až dolů, ve stejnávém oděvu, které jsem vídával na soškách Pany Marie v obýváku.

Pomalů jsem zapomínal na *Bubeníka*, spíš jsem slyšel tikot hodin podobný jemným pendlovkám a mé jáství dostávalo reálné pocity. Akorát můj otřískaný futrál se sem nehodil, to jediné mne napadlo, že je to divné. Slyšel jsem:

„Vem tři tužky a piš co vidíš a slyšíš.“

Vzal jsem ty tužky a otevřel jsem futrál houslí, potichu, aby to nikdo neslyšel. Nic se nedělo, bylo ticho. Kameny byly rozesety neuspořádaně a chaoticky. Aj, nebyl jeden vyšší než druhý a dokonce se mi zdálo, že jsou přesně změřeny a zváženy. A postavy zde byly spící navěky a já možná živý mezi nima schovaný a krytý se svým rozhraním, vědom si úkolu, který mám vykonat.

Ty obrovské kameny pluly na hladině, která se nepohybovala, na moři, jehož horizont končil, spíš splýval s oblohou, takže nebyla vidět zřetelná linka, nebyl rozdíl mezi tím, co se nazývalo kdysi země a nebe a kdo ví, jestli to byla země a zdálo by se, že nestřídal se den a noc, nebo velmi pomalu. Snad to, že země je kulatá, jak se učival ve škole, to tady nebyla pravda.

A když se zdálo, že tu zůstanu jako kámen se soudruhy kameny navěky uslyšel jsem zvuk, který přicházel a obsahoval minulost, historii ve zkratce celé soustavy systémů, slavnostní rohy a fanfáry, zvuk, který zachycoval děje a společenství od začátku do konce.

A slyšel jsem já Jan, jak rozechvívá mne hlas v mlze nade mnou, osvětlován obrovským sluncem, které zaplnilo postupně celou oblohu a vyrýsovalo zřetelné okraje horizontu.

A já se díval dovnitř obrovské koule, její protuberance tvořily symboly, které chrlily souměrnou záři, jako když malé dítě kreslí paprsky sluníčka. Úžasně hleděl jsem kolem sebe, dál a dál řítil jsem se do středu a spatřoval mne olizoval. Díval jsem se s úžasem a slyšel *Bubeníka*; byl čím dál hlasitější a zpřerážel miliony rohů a fanfár.

Naráz *ztichlo*.

Z obelisku povstala *statua* s plachetkou, která v koróně byla vetkaná a splývala s ní.

„Hle malý Jan- houslista, ten který přinese svědectví ještě nenarozeným, svědectví o počátku i konci. On přeběhne světlo a

vrátí se dřív do řeky v budoucnosti k počátkům pramenů, On má licenci vyprávět příběh přepsaný k začátku a zapečetěný ve vědomí živého mrtvého. A živý předejde mrtvého na křižovatkách bytí a vrátí se pře existenci.“

Posvátné bylo ticho, tak veliká byly tečka, větší než *Počtář* mohl spočítat.

„Neboj se Jane vrátíš se zpátky a oni, lidé tvoji věrní tě nepřijmou. Ach, hle, je tady konec jednoho života na této planetě. My a naše svědectví, co žijeme už poslední statisíce měřitelných jednotek, my jsme poslední.“

„Hle světlo, co vidíš očistí nás i tebe a zapečetí čas. A každý z nás i ty, aj mnozí promění se do jeho součástí a zbudeš paprskem. Světlo nás pohltní. A *ma* nebudeme živý, budeme součástí světla před minulostí. Uplynuly už miliardy let a tvor podobný člověku nedokázal zastavit čas. Dokázal ho obejít, zpomalit na minimum z tvého hlediska, dokázal ho zastavit v jednom okamžiku, ale, nedovedl jej předběhnout, v propojení nedovedl ho vrátit. Vrací se zpátky cestou, svoji stezkou, která nás obchází. A my jsme nenalezli Boha, který byl uvnitř nás, *ma* jsme nedokázali se mu věnovat, *ma* jsme vzdorovali; pokušení.“ A ozval se další:

„Vem svoji hůl a udeř jej o svůj kámen.“

Jan to udělal.

A hle, otevřela se nebesa pod ním a on viděl počátek i konec. Viděl světlo pohlcující to kolem, viděl tavící se zemi, města živé i mrtvé. Viděl součástí zakřivení a viděl, jak se světlo zmenšuje, jak z něj byla pitomá buňka a potom ještě mň. Každý strom se choval v čase obráceně. Z rozložitého dubu se zmenšovalo do semínka, větánko prostoru se navíjelo zpátky. Rozplétalo sukénku i *Malou tanečnici*, ubíralo i okusovalo horizonty, vstřebávalo artefakty i sáří, prostory za ním i hřbitovní zeď s *Prodávčem* světů i veškeré dění. Navíjel se čas a Páter Noster byl oním kolovrátkem, byl tím *žasem*.

Vše, jsoucno i myšlenky, i informační paradoxy, *tutto* plynulo v zapomnění, či uchování do jedné nepatrné činky, pořád ještě počítatelné, i zvuky šly obráceně.

A najednou tu byla tma, prostě nic a nikdo, prostě nic, ani blběj chaos, samota užírající sama sebe, až neexistence.

Dokonce slova, pojmy vyšuměly. Nic, pocity vznášející se nad prázdnotou, smutek.

„Udeř holí o kámen!!!“ uslyšel hrozivě.

Udělal to.

Ten co vstal opět si sedl. Nic se nezměnilo, podle gest a poloh těla se nad touto apokalypsou nikdo nepozastavil, ti excentričtí *Tisiceroční* to určitě věděli, měli to v sobě. Jan nevěděl co má dělat.

V tichu vzal tužku a chtěl psát nebo popsat co viděl. Bylo to těžké, nešlo to. Těch pocitů bylo násobně víc než smyslů a slov, kterými to mohl zachytit. I vstal jeden z mnohých a posuňkem vybídl abych psal:

„*Tišíš*, kteří posloucháte slyšte, *Vidoucí* vidíte:

„Jest jen jeden Bůh, co vodí nás po stezkách, a my jsme ho nenašli. Jest mnoha života, život v něm jsme nenašli.

Aj nastane čas, kdy nebudete potřebu mít se množit, neboť za marnost to budete považovati. Kde je počátek, tam je konec. Kde je konec, tam je i počátek. A mezi nimi je čas, který s nimi mává jako s křídly.

Aj my, co říkáme si lidé, chtěli jsme být jako Bůh, podobat se mu, jako Bůh a pohnout zákony světla a předejít je.

Aj, našli jsme mnohé živé, vytvořili planety i země živorodé a žili s marností a povýšením, chtěli vládnout, sobě i mnohým, setřít rozdíl mezi živým a mrtvým.

I to se stalo.

Aj věčnost se stala pošetilostí, pouhou pošetilostí.

Aj nenalezli jsme Boha mezi náma.“

Malý Jan se díval zoufale kolem sebe. Nepoznával nikoho, měli plachetky, ať to byli poutníci či celí národové.

Chtěl bojovat, přece ty *mašlenky*, ideály, naděje, složité vztahy, všechno to sepsané, dobré i zlé, snaha, to mělo by skončit, definitivně, živé i mrtvé, ...i mrtvé pomysli si znovu..., i ty zpráchnivělé kosti jsou k ničemu, vypaří se a bude z toho pouhá turbulence, dým.

Dým, mlhovina kterou může pozorovat, jiná forma, energie, plazma a potom nic, možná světlo, ne tma tmoucí, absolutní tma, tma, která byla otočená na sobě do sebe a jinak nic, vůbec nic, neexistence.

To je to, co si má odnést odsud zapsané ve futrálu a nakonec, nakonec i futrál bude jen nic a ze slov na něm nic, tak proč tohle?

Divadlo, spetákl, *tanečnice*, proč to jen a v nic, kdyby jen v nic, spíš v samotu, ano v hroznou samotu. Čí je to dílo, takové nic, čí je to dílo? Má se vůbec vracet a doufat, tajně doufat v cosi, v sílu co to nepřipustí. Pane Bože, vždyť pohltní to i *Lásku* a...a smaže příběhy, klíče od věčnosti na konci je jen konec a méně než nic?

Ti *Excentričtí* nehnuli brvou. Chtěl jim říct: „Tak bojujte přece aby jste tady byly další statisíce let, dělejte, bojujte za živé i mrtvé, zapište, že jste tady byli.“

Potom, potom pro koho, jaký by to mělo smysl, když si to nikdo nepřechte, neuvidí, neucítí vzpomínku, bezmála *Lásku*, *Lásku*, která zůstane osamocená, absolutní sama si vystačující. Ta jediná nepotřebuje od nikoho a ničeho číst, té nikdo neupře její existenci. Je protipólem hrůze, že není dno, kde je možné část příběhu ukotvit a není pečeť a není kdo by to pečetil.

A slyšel povídání: „My známe tvůj příběh, tvůj klíč na schodištích věků, a my jsme věděli předem, že přijdeš a my víme co uděláš, Jane Porejere.

A zapomeneš na nás, zapomeneš, jak popojdeš dopředu, vrátíš se před nás.“

A obloha se rozestoupila a já viděl starce s holí, jak belhá se kolébavě na zaprášené cest. Místo kostí praskající dřevo, místo kloubů zrezivělé panty.

V dáli se tyčilo město se svou infrastrukturou a futuristické mobily pluly sem a tam.

A viděl starce v ošuntělém obleku jak umně skládá si pod hlavu kameny na spaní a v dáli neóny a hudba nočních podniků. A na jeho ústech drmolení:

„Člověče zastav se na chvíli a poslouchej.“

A přikrýval se starým vojenským kabátem se zlatejma knoflíkama, možná, že části z nich chyběly. Skláněl se v jasné noci před oblohou a modlil se, celá jeho duše se třásla a volala, tak mocně a zoufale volala a prosila o odpuštění o pomoc;

Nebe se zazípovalo a nastalo ticho.

„Nešťastný Jane Porejere, tak bylo a bude.“

„Což i tento příběh je k ničemu, úplně k ničemu, což kámen na kameni, co se nedokáže pohnout, nedokáže vás utknout naději, že

Bůh existuje? Nerozumím tomu, proč mi to ukazujete, já přece jsem ještě malý, já to nechápu já to nechci pochopit, já, já chci žít, alespoň trochu, žít, hrát na housle i když blbě, chodit podle drátů, tancovat s *Tanečnicí*, dívat se do tváře dětí, proč tohle všechno, já to nechci vědět, že tu nebudu, že nebudu existovat.

Lidské a jiné marné snažení jednou se vypaří jako dým orobince, aj to je málo. Co je to za systém, co je to za princip, i chaos má větší logiku. Lepší je být zvířetem, obyčejným zvířetem a kdoví, co je to *obyčejný*, když i to *obyčejný* nakonec vyšumí.

„My víme Jane Pojere, to víme, i to co nám tu budeš říkal za chvíli, za tisíc let. Co myslíš, že putovat z vesmíru do vesmíru, do nekonečna, nebo se proměnit v paprsek a potom - nic.

A nic se vylágruje do jiné formy, co myslíš, stvořit svět a pozorovat to živé a zase vidět, jak se to ničí a putovat dál a zase udělat vesmír podle sebe a vidět jak se ničí, co myslíš, stojí to živé i mrtvé za to, aby se to opakovalo, za repetici. Tak jak už teď je známá tvoje odpověď, známá pořád dokola.

Co myslíš, Jane Pojere, že střípek nepatrná, diferenciál času, pár prostoru, co myslíš, co je budoucnost a minulost. To neznáme my a to ji dovedeme seřadit vedle sebe. Čemu věříš, Jane Pojere, když zanikne i tuhleta otázka, tvé jméno.

Když u vás, když Země, když obyčejný člověk, kdo si na něj vzpomene za sto, za desetitisíce let. A vidíš, existoval, nebo neexistoval, byl vůbec člověk tak proč, proč žít, pro život, pro *Lásku* a nepřekročit základní zákon; zachovat život pro živé, život a jeho nadřazenost nad mrtvým. Co když je to obráceně, Jane Pojere? Když o něčem nevíš, ještě neznamená, že to nemůže existovat.

Co chceš víc za důkaz, to když jsi tady, s námi na konci, který je úplný začátek. Mezi je příběh, tu větší a tu menší. I nejmenší pavouček má svůj klíč k artefaktu smyslu bytí, existence, ušitý svět, jako je největší příběh, kdy v kruhu se spojí počátek i konec aby se mohl uzavřít do neexistence.

Zestárl jsem, moje myšlení bylo v letech dřevěného poutníka. Žádný Malý Jan, zůstal jsem Starý Jan, Janus Pojerus.

KONEC USLYŠENÍ

„Tak se mám všeho vzdát, mám říkat, mám kázat o Bohu a prosit, zastavit *chodníky*(noční chodce) a to proč, když je jedno, jestli smysl nebo chaos a mnohá, nepochopitelně vázaná slova ke smrti se roztaví na světlo či teplo.

Proč, nebo to mám zamlčovat, možná lépe je žít v nevědomosti, bez symbolů, bez písma, bez slova, proč? Myšlenkami budoucí, proč vy mne ukazujete jaký budu a řekněte mi proč? Ať bylo před nebo po, ať bude to co vidím, ukažte mi proč?!“

Pomaly jsem se hroutil a vstřebával do kamene na němž jsem seděl, možná stal, nevím proč. Život bez naděje, planeta, zrnko písku po které budu chodit. Je to tak, to nepatrné zrnko písku nestojí za námahu a nemá pražádnou cenu. Zrnko nepatrná.

Shromáždění zašumělo jako deka z netopýrů na znamení nesouhlasu.

„Ano, jsi Jane na té zemi po které jsi chodíš, jsi. My, co žijeme tisíce o tom svědčíme, my víme o té beznaději a proto se nemnožíme i když pocházíme z větve živého prorůstajícího. I my víme co je *Láska*, každý-á-é máme tři matky.

Láska tě sem přivedla, milý Jene, *Láska* uličnice, ta jediná stojí vedle tebe, ta nás ohrála, když jsi otevřel housle.

Vezmi svoji hůl a udeř s ní o kámen.“

Jan zhroucený ve svém jáství do poutníka, kterému vzali i poslední kámen pod hlavou na spaní, poslušně splnil rozkaz.

Aj nebesa se otevřela a zakryla výheň pokrývající celou oblohu od horizontu k horizontu. Objevila se modř ze které vystupovaly symboly, rozjasňovaly se až nakonec z nich by řetízky podobné těm, na kterém měl uvázanou *Malou tanečnici*. Jak to, že na ni zapomněl? Poté jeden z *kamenů* vstal a hlasem tichým četl:

*A já svážu kliky dveří chrámů písmeny, co klubkem motouzu
a řeknu*

Rozmotej provaz a pojd' ke mně

*Ber klubko provázků a rozmotej jej a hle, kde počátek a ko-
nec je stejný,*

*Já svážu počátek a konec, stočím šroubovici a udělám klu-
bíčko,*

Hle, je stejně kulaté jako bylo na počátku,

*I přijdou mnozí co budou chtít vědět, proč je tak kulaté a ne-
uvěří*

*A roztočí klubko a hledat budou začátek a měřit budou do
nekonečna délku slov*

Neboť neuvidí počátek ani konec.

A rozmotají šroubovici a objeví uzlík smlouvy

*A slyšet budou ode mne: „nerozvazuj uzel smlouvy, neboť
písmena řetězu jsou věčná*

A ani já smlouvu neporuším , neboť uzlem sám jsem,

*Neboť písmo toto svaté jest a v klubku zakleslá a spojená
jsou ohromnou silou*

*Neboť co písmeno to síla souhvězdí jest a jen já jediný je
mohu svázat“*

Bylo posvátné ticho.

„To napíšeš Jane Pojere, to přineseš ve futrálu houslí neboť to je pravda které velikosti sám nerozumíš.“

Byla to pravda, Malý Jan nerozuměl. Ohlédl se kolem sebe. Co to je, co tady je divné?

No přece, nebyl zde potok, blatouchy, zmrzlina ani kotelna s křížalama, bylo tady čisto přečisto, nebo sourodý navátý prach či sníh na hladině.

Bál se vstát, bál se, že se proboří, že utone v *podledí*, utáhnutý, ušponovaný. Bylo světlo, světlo které má být průvodcem po jeho budoucích stezkách, světlo za kterým se drápal, ke kterému hledal směr, životodárné světlo, co rozpouští mlhoviny, světlo, kterého tady bylo najednou moc a moc, moc a příliš, světlo které to má zničit a vstřebat do sebe třeba pod rouškou osvobození. Jan, starý myšlením chtěl bojovat.

„Což nenajde se kámen, který by měl naději, jednu naději že, že není marnosti nad marnost, že neztratí se v minulosti i budoucnosti v základu odvíjeného vřetánka do hologramu našeho, není nikdo částí z vás?“

Bylo smutné ticho a v řadě tichých kamenů rozesetých na rovině, nic nepovstalo, ni hlas a povyk. A tu vzdálený jeden se probudil a Jan slyšel svůj hlas:

Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek.

Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách,

vodí mě na klidná místa u vod,

naživu mě udržuje,

stezkou spravedlnosti mě vede,

pro své jméno,.

I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty.

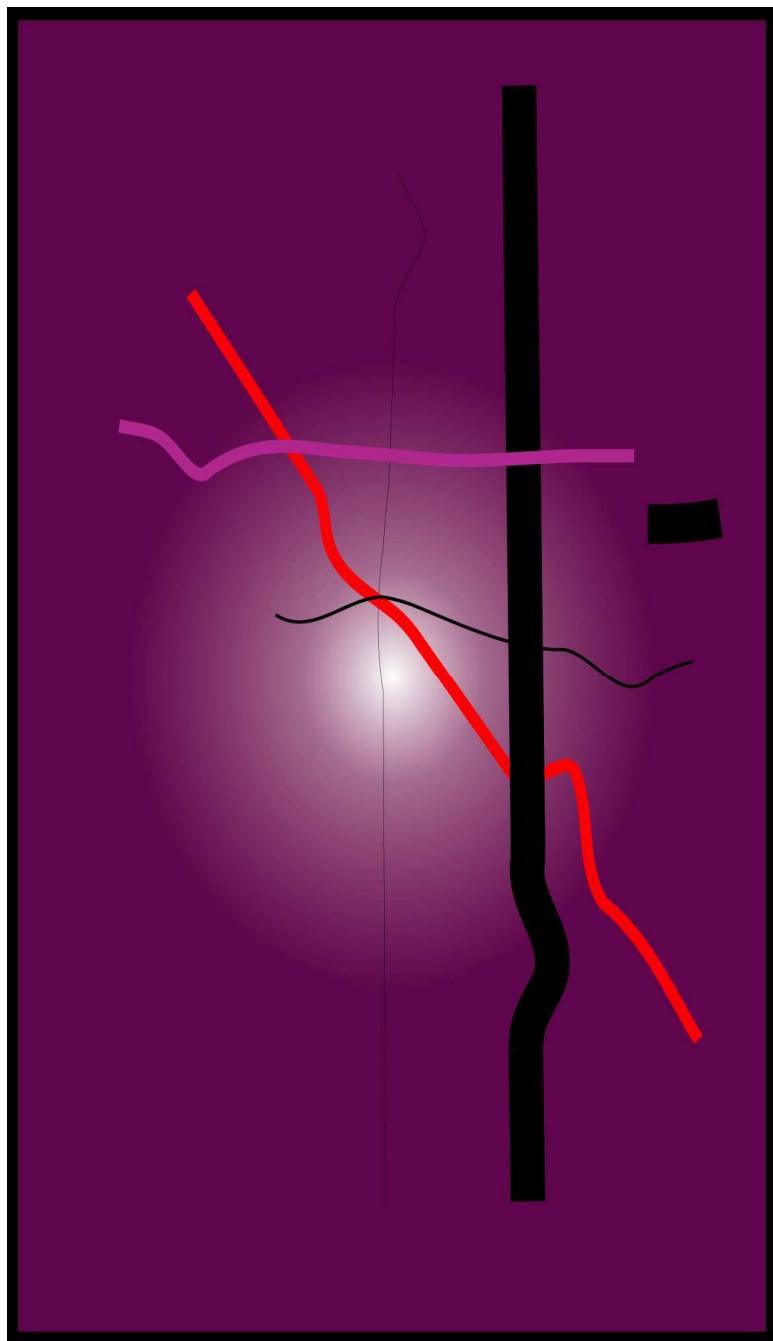
Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují.

Prostíráš mi stůl

Před zraky protivníků, hlavu mi olejem potíráš,

kalich mi po okraj plníš,

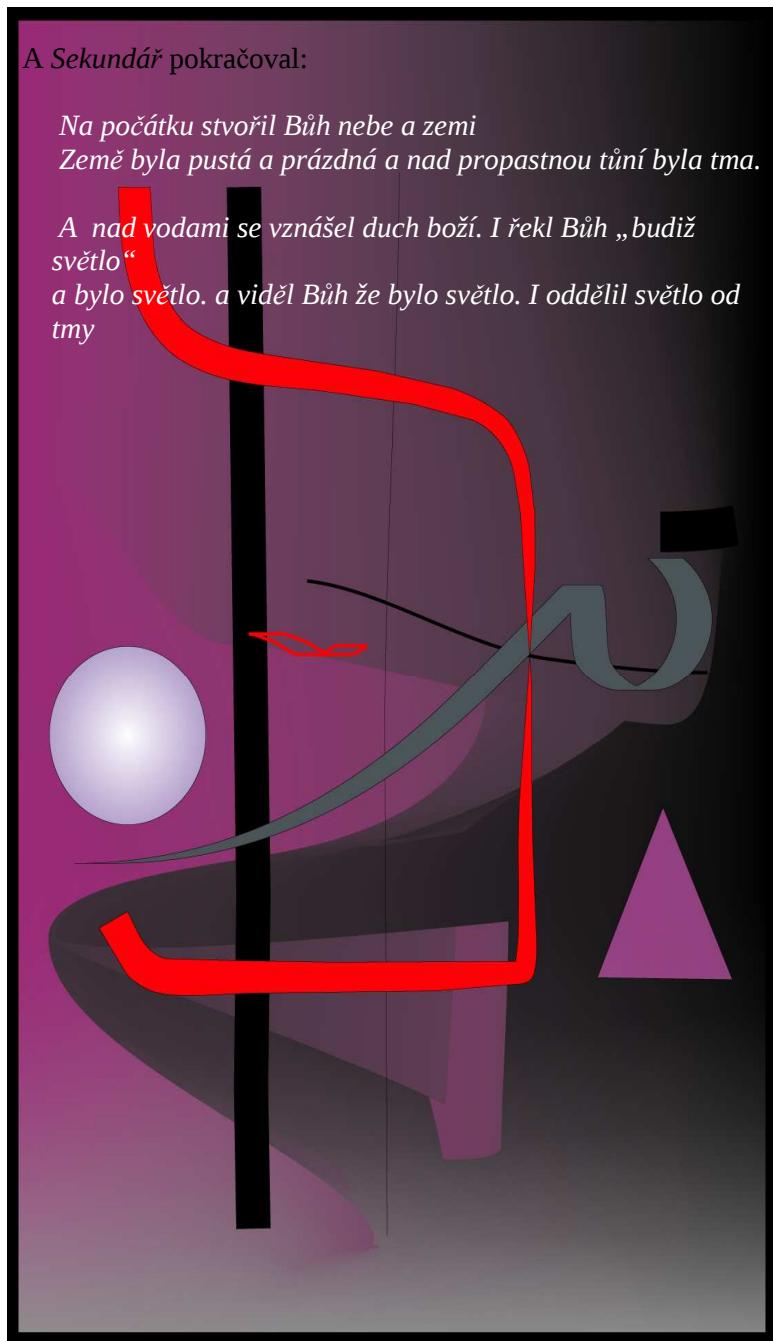
Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití. Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelšího žití.

A Sekundář pokračoval:

*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi
Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma.*

*A nad vodami se vznášel duch boží. I řekl Bůh „budiž
světlo“
a bylo světlo. a viděl Bůh že bylo světlo. I oddělil světlo od
tmy*

KE KONCI

„Jsme na konci, Jane Pojere a rozvázali jsme uzlík smlouvy, jak píšeš. My staneme se světlem a vrátíme se na začátek. *Tam, kde čas a prostor není jeho základem, před začátkem.*

Místo není odděleno od jiného, čas a prostor jsou projekcí na stínidle skutečnosti horizontu událostí. Příběh člověka je jeden, Jane, zvaný Pojere.

I ty Jane Pojere i tys mezi námi, mnozí. I tebe se to týká, tvých snů a myšlenek, tvých vizí. Půjdeš s námi ke světlu a staneš se světlem a možná světlo se stane slovem a překoná tmu nad tůní.

A budem spolu na počátku a slovo já se stane velkým, neboť JÁ jsem počátek a konec.“

Jan byl zmaten, podvědomí mu říkalo, že je, je naděje. Je tu *Žalmista*, který se obrací k naději. Z myšlenkových chapadel ho vysvobodila otázka:

„Proč Jene, proč nechceš vědět nebo vidět nic kromě konce, proč nemáš další otázku, proč? Bojíš se smrti, Jene Pojere, po tom, co jsi viděl u nás na obelisku, na síle, která tě přitahuje i tady, v čase, bojíš se smrti, Jene Pojere?“

Malý Jan chvíli střídal čtvrtstoletí svého života odpověděl:

„Bojím se..., bojí se každý...člověk...“

Bylo ticho, nedokončená věta se tyčila sama o sobě. Nebylo to o hledání nebo doplnění předmětu.

„Proč se bojíš, Jene Pojere, ještě si neprožil dobu, aby ses musel bát, nikdo tě nemůže soudit. Řekni nahlas čeho se bojíš?“

„Bojím se smrti, ztratím život, nebudu moci být mezi živými, mezi blízkými mezi těmi, koho jsem měl rád a kdo měl rád mne, nebudu moci vidět, jak to na zemi půjde dál, nebudu vidět lidi, stromy, vodu, nebudu cítit teplo světlo, nebudu vidět další ráno, nebudu...žít, nebudu moc pomoci, nebudu nic. Ani ta vzpomínka.

A budu v okamžik sám; každý je sám, úplně sám v páru chvil, kdy odejde ode mne moje Já a nechá zde hmotu, rozpadající se smradlavý odpad. Moje Já už nebude, nemám k tomu odvahu.

Chtěl bych žít věčně, i ti kolem mne. Bojím se, že se ztratím a nebude nic, tam nad propastí, nebudu cítit, bojím se bolesti odcházení, bojím se, jsem člověk...“

Smutně pohlédl na obrovskou ohnivou kouli, co dříve bývala sluncem, co dávala teplo a živila živé i mrtvé. Proč, proč to tak musí být?

„Proč to tak musí být!“

Křičel nahlas jako šílený, „co mám lidem,“ a tiše dál šeptal: „co mám lidem... *fťom* futrálu, co jim mám přinést, nevím...; beznaděj, samotu, světlo, slovo, za které si nic nekoupí.“

„A nakonec, nakonec jsem pouze viděl spát sám sebe u křižovatky cest, tak co jim mám přinést, beznaděj a marnost, co jste mi ukázali? Kdo to má chápat, když já to nepochopím, kdo má uvěřit, když.... divný smysl, je divný smysl narodit se žít a zemřít, lepší se nenarodit. Už vás pomalu chápu vy mnozí přítomní, až na jednoho nebo dva.“

„I my se bojíme, pane Jane Pojere ne fyzické bolesti, i my nevíme, co za horizontem tmy nás za čeká, nás světlo, jehož si i ty součástí, tvůj příběh, jestli to světlo nepohltí tma. Je mnoho *Poutníků*, co prodávají světy, jsou *Hodináři* a *Počtáři*, kteří je počítají. To vše je součástí celku a světlo, ve které my se proměníme bude jeho součástí.“

Kde zasvítí, kde zahřeje, kde bude tvořit a co, jaké divné stádo, zda život, nebo něco jiného- kdo ví.“

„Každý se bojí smrti, kdo se nebojí, lže. Věz, že je to totéž jak jsi přišel na svět, taky nevíš jak a kdy povstalo tvoje Já, po generacích rozplynutých na okrajích horizontů, budiž to ti útěchou. Ty jsi přišel na svět, abys svázal souhvězdí. Je to hodně nebo málo?“

Nastalo ticho.

Ozval se *Žalmista*:

„Já a *Láska* stojím mino počátek a konec, mimo zrození a smrt. Aj, narodil-li se pro *Lásku*, možná větší možná menší. *Láska* je tím klíčem a příběhem, Jane Pojere Vyryj přes celý kufr „*LÁSKA*“ a s ní se vrať, vrať se s jedním mým žalmem.

Láska je smutkem v okamžiku smrti, obsahuje *Lásku* k tobě, Jane Pojere.“

Stání shromáždění umlklo. Zdálo se mi, že mlčí statisíce let.

Za čas těžko měřitelný v určité sekvenci se ozval hlas:

„Je to jeho názor.“

Malý Jan vzal kalafunu a na futrál smůlou napsal „*L Á S K A*“.

Bylo mu smutně. Co viděl a slyšel, jediný stimul, jediný hlas v obrovském moři živých kamenů, jen jediný hlas, jediný, co dal mu naději, jediný, který věřil, že se o něj v okamžiku smrti někdo postará, jediný, snad on sám by mu nabídl vše, co popisoval, takové divné tady, uprostřed budoucího světa končícího, jediný, který se snažil dát vše promlouval:

I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty.

„Kdo jsi?“ ptal se směrem k Žalmistovi.

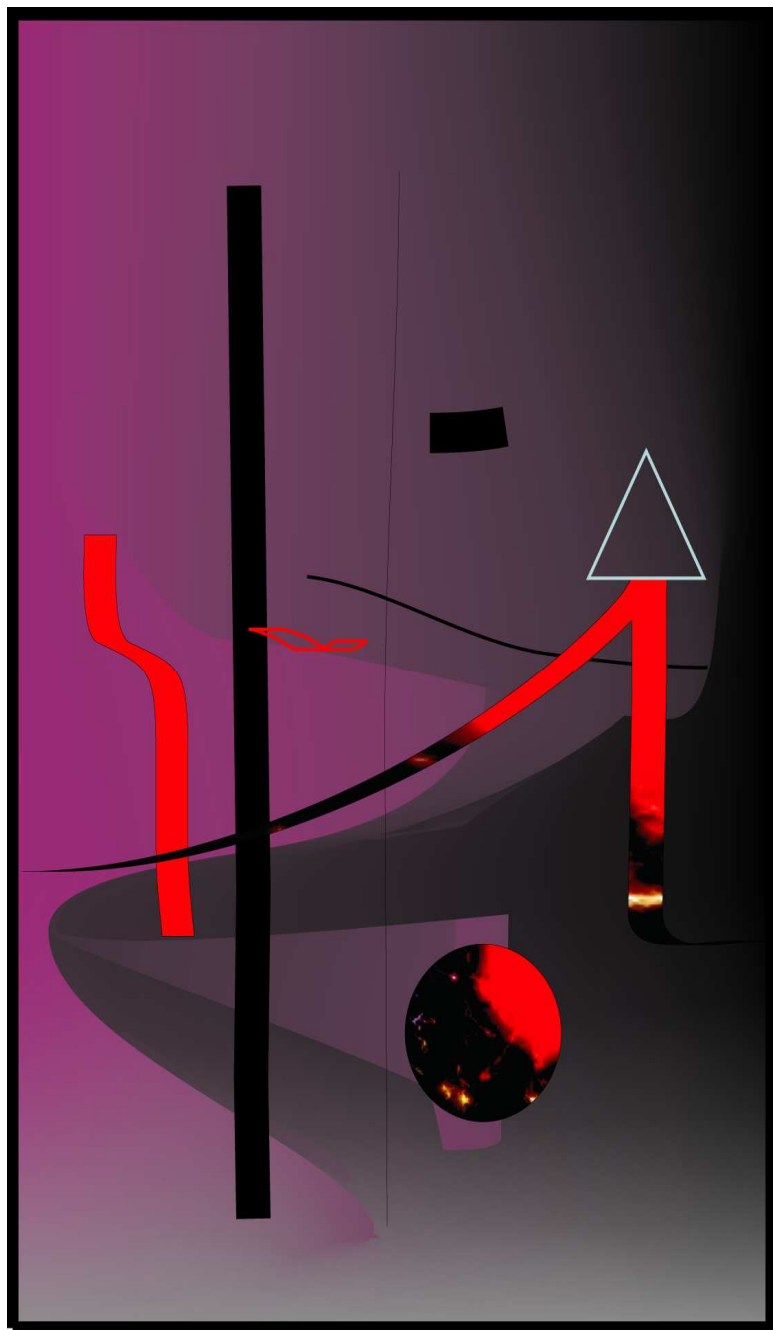
„Já jsem, který JSEM a až znovu překročíš stezku, po které jsi přišel, nemusíš se bát ničeho zlého. Já budu tě držet za ruku a půjdem spolu světlem. Překročíme tmu nad propastí a jako světlo tě daruji do nové země a nového nebe.

Budeš dobré světlo, Jene Pojere.

Až podruhé překročíš stezku po které jsi přišel, nemusíš se bát ničeho zlého. Vezmi svoji hůl a já ti jí vrátím v novém zemi a v novém nebi.

Až podruhé přijdeš po stezce, nebudeš se muset ničeho zlého bát, vem si s sebou *Lásku*. Já držet tě budu za ruku a půjdem světlem jako s mnohými a překročíme tmu nad propastí. Já jsem tvoje naděje, mně patří to, co vidíš, cítíš a piješ, já jsem součástí, já jsem počátek i konec.

A ty mne budeš hledat a nenajdeš, a ty mne budeš volat a já tě neuslyším. Až otevřeš a přijmeš mne, až uvěříš mi, potom budu znamením. A jednou sedět budeš vedle mne, jako mnozí.“

KAPADÁRIUM

Divné, hluboké bylo *Kapaidárium*. Kamenné živé duše tu byly, spojení neživého a živého, neoddělitelného, co si malý starý mladý Jan nemohl doposud představit.

Měl jsem pocit, že jsem se zmítal v příbězích. Na celý příběh se mohli dívat mnozí ze čtyř stran, byl hologramem do každické-ho detailu, znovu a znovu se převíjel celý život, včetně *Malé tanečnice* a sloupcových titánů.

Mohl se prosmýkávat tam a zpátky v nekonečné šroubovici. Dlouhý železný kruh se závitama měl na sobě matku, čtecí zařízení; točit tam a zpátky nebo se možná točil celý kruh a matka stála, kdo ví.

Byla jasně červeně vyznačena i část života, co se nemohla točit zpátky, byl to kruh tvořící okraj horizontu, čára začínající kdekoliv, končící přesně ve stejném bodě. Byl to kruh absolutna, ze kterého nebylo úniku, kus utkaného světla v protuberancích.

Celý život se mohl do nekonečna přehrávat, neboť jeho rozpojení bylo zapečetěno. Pripadal si nahý, bez tajemství, bez svého já. To sice existovalo, ale každý se mohl dotknout jeho touhy, nadějí a čehokoliv. Nikdo z poslanců *Kapaidária* ustanovení nemohl měnit.

I kruh se jednou roztaví ve světlo, nebo jeden jediný co vyslovil naději, ten jeden by ho mohl propašovat do světla, aby zbyl. Smutně se nadechl a pomyslel si, aby alespoň barva světla zbyla, a dobré, dobré světlo se vrátilo s ním....domů.

Divné to *Kapaidárium* mlčících v přehršle čistoty a neočekávání, divný to sněm živých i mrtvých abonentů. A přece cítil spojení s titány u zastávky, dojem souvislostí, dojem. I řeči snůlků pocházejí v zákovech rozmístění nenáhodných stimulů po *Kapaidárium*. Nad mlčícími byly konstrukce myšlenek. Místy se zviditelňovaly, sítě myšlenek, prostorové neurony vazby a uzly a jádra do jednoho celku, které občas se doleskly a poté opět zneviditelnily, nebo je lidské oko nemohlo postřehnout.

Podíval se na sebe, bál se že je stejný, taky tavný artefakt; ne, nebyla to pravda.

Viděl jsem sám sebe jak svírám futrál houslí na kterém je vydrápáno tužkou či kalafunou *LÁSKA*, a byl jsem dojat.

Člověk uprostřed plně s artefakty a oblohou hořícího obrovského slunce, námět na dotaz k zamýšlení. Byl dojat, nad čistotou myšlenky, nad tím co v nepatrnou chránil, nad svým malinkatým světem, který patřil jenom jemu, nad *snou* obručí a maskou, nad hustotou závitů v ní, nad jednoduchostí, ano, nad jednoduchostí jeho života.

Divné, vidět skutečně sám sebe jedním z úhlu přítomnosti, z úhlu, co tvoří pestrost přečtení života. Chtělo se mu říct a vysvětlit všem, včetně nenasytného slunce:

„To jsem já, Jan, to jsem přece já Jan, Jan ...zvaný Pojer, podívejte se všichni, hlavně ti, co mně mají rádi, já to jsem Jan.

Přišel jsem a očekávám, nebo jsem očekával, že mne budete mít rádi, že mne budete milovat. Já Jan, já vás mám rád. Copak máte to srdce neslyšet moje volání, copak je to možné, jste hluchí a slepí a odmítáte mně, když už tu jednou jsu, tady jsu, já, já jsem tu, nevybral jsem si existenci, ...prosím...mějte mne rádi, mne malého, malého tvora, malého Jana, který je ještě menší a skromnější, živý.

Já, já pomalinku a tiše volám jako před dávným a dávným časem, já volám a doufám, doufám že jste doma. Kam bych se rád vrátil než k vám domů, za světlo do náručí slova, do vyškrábaného nápisu na houslích do *Lásky* a vy mne nezavrhnete.“

A stalo se, že ten *Jediný* zvedl se a opakoval z obvodu horizontu, z mého světa co je tam napsáno.

„Jsem tady a poslouchám tě, Jene a poslouchej, co jsi vytesal do závitů na matce:

A já svážu kliky dveří chrámů písmeny, co klubkem motouzu
a řeknu

Rozmotej provaz a pojd' ke mně

Ber klubko provázků a rozmotej jej a hle, kde počátek a ko-
nec je stejný,

Já svážu počátek a konec, stočím šroubovici a udělám klu-
bíčko,

Hle, je stejně kulaté jako bylo na počátku,

I přijdou mnozí co budou chtít vědět, proč je tak kulaté a ne-
uvěří

A roztočí klubko a hledat budou začátek a měřit budou do
nekonečna délku slov

Neboť neuvidí počátek ani konec.

A rozmotají šroubovici a objeví uzlík smlouvy

A slyšet budou ode mne: „nerozvazuj uzel smlouvy, neboť
písmena řetězu jsou věčná

A ani já smlouvu neporuším, neboť uzlem sám jsem,

Neboť písmo toto svaté jest a v klubku zakleslá a spojená
jsou ohromnou silou

Neboť co písmeno to síla souhvězdí jest a jen Já jediný je
mohu svázat

JEDIN-NÝ

A pokračoval:

„Máš mít tu moc a máš ji, Jane Pojere. Nit provlečená v korálcích tvých skutků, povede tě rovnou na počátek. Tvůj příběh je i mým příběhem, a tvoje myšlenky obsadí svět, nechť jsou dobré. A dobré je jen dobré.

Příběh, celý příběh, čí příběh a který obzor je největší spíš nejcennější, čí odlesk násobí se v kruzích osudu. Jesto důležité měřítko k počítání, v čase, v citech, v nadstavbě, v životě.

Vy zde mrtví živý, vědoucí i smíření, vy zde, *Kapaidária* kmenů a obsahové časů, vy povězte mi, který příběh je největší, který příběh je matricí variant, paradigmum, od kterého se odvíjí hologramy dějů, vůně tužeb, bolestí a všeho i nepojmenovaného?

Který příběh je podstatný a krásný, který v raním horizontu vykresluje ty nejtrpytivější ojínění větví v nejkrásnějších barvách?“

A slyšel jsem šumění a podivné vibrace a zdálo se mi, že otázka alespoň malininko rozhýbala zcela nepatrně dým ticha a samoty a malinko zastínila kvanta obrovského dopadajícího světla prsíciho z horizontu oblohy. *Jeden* povstal a povídá:

„Je jen jeden svět pro každého z mnohých, jako je jen jeden život na horizontu každého zvlášť. Není život stejný tedy, je jen jeden pro jeden život a jeden svět. Je jedno světlo, co pečeti každého ze světů, je jedna naděje; tma jej nepohlítí.

A je jedno slovo z písmen, které čeká až se vysloví. A to slovo jsem Já a můžu přebývat mezi vámi. Není mezi námi většího nebo menšího, neboť znaky slov jsou uprostřed nás, na matici co vyrývá je do šroubovice závitů, aby je mohla přechít tam i zpátky a matka je mohla znovu vyslovit. Jest totiž matice pro každý vzor zvlášť než světlo je zapečetí, je vzor pro světlo i to co jej rychlostí předchází.

Není tvora věrnějšího a menšího, není člověka většího i menšího, neboť pojmy to lidské alegorie jsou. Jest jeden člověk pro jeden svět a jedna *Láska* na matici horizontů utkána mu na míru.

Hle modlitba uvařená je v kamenech a místo svaté jest, čisté od zhmoždění myšlenek, krásné jako *kaf* miska na vodu a život.

Jan Pojer, velký i malý cítil, ačkoliv mu nikdo nic nenaznačil, cítil, že jsou to slova na rozloučenou, slova pro tuto chvíli, pro tento vjem. Rozuměl jim v podvědomí, říkali mu:

„Teď už je zapsáno. Nastal čas návratu, a to co jsi tu viděl a slyšel, to nezapomeneš, ale bude to těžké, strašně těžké předat je dál, jiným světům, jiným životům protínající třebaže na okamžiček dráhu světla, dráhu smutku, nepochopení východiska. To je nit, pane, Jane Pojere, to jsou slova napsaná ve futrálu, obyčejná, jemná a přirozená ...a za ním se řadily hlásky do slov.“

„My víme Jane Pojere, víme, co nám budeš říkat za chvíli, za tisíc let...“

„Setři obzor, natáhni ruku a setři kousek prostoru!“

A první den měl jsem strach veliký, zvědavost mne opanovala. Moc, podívat se co je za „Plátnem“, zdali uvidím dírou v ní daleko. A tak rukou jsem máchl. Z tabule, z imaginárního prostoru za chvíli vypadávaly včely či vosy, obrovské velké jako palec a začaly se shromažďovat u okna, kde byla sítko proti hmyzu. Sundal jsem tu sítku a ony vylétly ven i pár co byly uvnitř jsem vyhnal a strašně se bál.

Druhý den jsem opět zkusil obnažit rukou prostor a hle, vylézaly z něj desátky velkých larev bílých kroužkovaných, velkých jako prst a padaly na podlahu. Byly tak hnusné, že bych se jich za nic na světě nedotkl. Vzal jsem lopatku a nabíral je do kýble, kde se svíjely jako úhoři. Chtěl jsem je vysypat na zem, na hnůj ale potom jsem se zarazil. Napadlo mne, že by mohly prolézt a rozežrat celou zemi a množit se, až by celá země byla prolezlá odpornými červy. Uvědomil jsem si, že i ty vosy a včely jsem měl zabít, než vypustit. Bylo už pozdě. Vysypal jsem je na oheň a spálil, díval jsem se na jejich syčící páry.

Třetí den jsem volal svého Boha, tak, jako on volal na mne:

„AJEKÁ MIO DIO“

ÁJÉKÁ PER SECONDA

Slyšel jsem ozvěnu:

„Ajeká Adam.“

Bál jsem se toho, co je za prostorem. Marně jsem přemýšlel, co mi tím chce říct, marně jsem hledal proroka, co mi vyloží zdání.

Inu ocitl se ve věži, v místnosti, kde ležely na stole tři bílé tužky... Neviděl jsem ji. Cítil jsem pečetní vosk. Slyšel jsem *Malou tanečnici*:

„Zapečetím knihu, kterou píšeš.

Aj, budou miliardy miliard věků následovat a písmo se nezmění, neboť myšlenky jsou od Boha, ostatně všechno co činím i konám já, služebnice.

Aj navrátíš se mezi mágy hřbitovní zdi, mezi *Kejklíře* a *Prodavče* s baldachýny a ty tě uvedou zpátky to světa do času do života.

Aj, zdát se ti to bude co jsi byl mimo svůj čas, jako vzdálený sen, malinko se bude probleskovat ve světle horizontu událostí.“

Potkal jsem *Hodináře*. Když mne viděl a poznal, kde jsem byl a co jsem viděl povídá:

„Malý Jane, nechtěl bys, aby tvoje cesta zůstala nebo byla spíš ve světě symbolů a obrazů, než ve světě mezi světlem a tmou, ve světě a ukázal holí?

Přijmi jej potom jako *Lásku* a vdechni mu sebe, ne pro nenávisť, nejen pro bolest, zimu, strach. Je svědectví o posloupnosti, neřeš historii, čas svědectví a nehledej logiku, obleč svoji duši mezi břevna, a proměň ji ve slova, jako první pláč dítěte, ve kterém se zrcadlí databanka skutečností.

To co se vznáší nad propastí byla a je tendence k životu. Prazáklad života, bible potencionální životní síly v prenatalním stavu.

Tam svítí jiné lampičky. I ze tmy se může narodit něco pozitivního. Chaos, plodová voda, síla buzení, vůle k životu, bazén, ve kterém jsou přítomny skutečnosti, které mají být v průběhu věků a vesmírů---reálně stvořeny, zárodky duší. Duše přicházejí a odcházejí jako herci na jeviště, jako mágové...

V temnotě plodové vody se rodí skutečnosti slovem. Je definitivní vítězství nad časem, mocí mágů, uzdravovat, zastavit slunce, stanout u dveří, u počátku.

A tu si všiml Malý Jan, jak symboly, kterými se pyšní mágové sloupců vypadají. Nedovedl to popsat, jiná písma, jiné znaky a řeč, to byly klíče, klíče od nitra, od středu znaků, od vyprávění, nesoucí jednotlivé znaly splývající v celou větu posloupnosti, vysvětlující, to co v té chvíli tušil, předpokládal.

Háky a ukotvení podobné tomu *Kapaidáriu*, plastické v osobách či hlasech, věty, které otvíraly světy, podivné společenství, jednoduché samostatné a přetínající. Měly vydržet konec, chaos, deprimující břečku zárodků tvarů, sil i duší, snahu, puzení směrem k životu.

Byl to *Hodinář*, co ho odposlouchal jako lékař internista. Jan Pojer věděl s naprostou jistotou, že mu naslouchá, ba co víc, vnímá jeho pocity a myšlenky. Dokonce měl dojem, že je mu srovnává do fraktátu a posloupností, maže a gumuje úplně, aby jej nezahltil chaosem, aby zapomněl a zůstal mu pocit, podvědomí, váhavé podvědomí o rozdílu mezi sny a skutečností, aby jej uzemnil zpátky do bot a manžestráků.

Ladil stroj, promazával ho. Čas fungoval a byla radost jej poslechnout. A Jan se nechal slyšet uvnitř sebe hlas, který při taktu běžce hodin *tikal*. Malý Jan a tak starý ve své duši, Malý Jan a tak starý ve své duši, Malý Jan a,...,...

LUCERNIČKY

„Tak Jane, stihneš i hudebku, neboj se, máš v duši naše symboly, které tě povedou, které tě ochrání, které tě přivedou zpátky zase zpátky na náves do brány u vchodu, k *Vinaři*, který tě osloví z ochozu hradeb. *Malá tanečnice* bude ukryta v tobě a někdy, když budeš usínat opřede tě závojem z vřetánku a unese tě k nám na poradu, co tvé motlitby vysloví tvé přání.

Víš, Malý Jene, přitažlivost to je síla, to je i *Láska*, přitažlivost. Vzniká ze světla, neboť světlo je dobré.

Ať se dělí cokoliv a kdekoliv všechno, co koupíš od *Prodavače* světů má přitažlivost. Vše na světě má přitažlivost i síť, co plete pavouk ve stavu beztlíže má přitažlivost, i když zdánlivě v tom není logiky, spíš chaos.

Cokoliv, i slovo a myšlenka má v sobě přitažlivost, jako bratři ze stejné matky, matky z matky, i v nehlubší tmě má přitažlivost. I v nehlubší tmě svítí plodu lucerničky jiné než ty pochopíš a jsou uvnitř, uvnitř tebe. Vzpomeň na symboly vetkané do tóg mágů sloupů, klíče, to jsou hesla dovnitř, do zárodků. Tam se rodí světlo, kde je chuť života vymáchat se v množinách nepředstavitelného, tam kde dotyk duše je duší samou.

„Nepochopil jsem smysl znaků, jsou to ty klíče, ale co odemykají, kdo je vymyslel, *Hodináři* řekni mi, odkud jsou?“

„Víš Jene, lidská měřítká jsou lidská. Nepředstavitelné horizonty časů skládají se na sebe a v průniku jest to znaků klíčů od času zapečetěných světů. Jsou staré jako jsou pro tebe nové a nepoznané, jsou vyryty do věků před věky. Uchopí tě ve tvém životě ruka, protože v ní je světlo, přitažlivost.

I v nehlubší tmě svítí lucerničky, chceš-li před narozením i po narození, mezi živým i neživým.

I neživému svítí bez ostychu, bez mzdy, bez očekávání náhrady, je to dar, dobrá voda, dobrý čelovek, dobrá duše daná na tvou dlaň, rozestřené nanovláknem, daná napospas *Střetávajícího*. To je naděje, milý Jeníku Pojere, to je *Láska*, to jsou skutečnosti, které maširují vedle tebe. Ty je nevidíš a nevidí je mnozí a nevidí je nikdo, jsou skutečně neviditelnými, nenahmatatelnými, nesmyslnými.“

„Pane, pakliže nastane konstelace v sukýnkách tanečnice a já pochopím smysl a směr klíčů své existence?“

Hodinář trochu zaváhal. Byl jsem přesvědčen, že zná odpověď na moji otázku, zcela určitě. Doba prodlužující se odpovědi zahalovala tajemství.

„Jane, Jane, ech Jane. Možná, že když se ohlídněš, vzpomeneš si na *Kapaidárium* symbolů podobných klíčů na znacích mágů, znovu a znovu spatříš znaky. Zaleží na tom, ke kterému světu u jejich prodavačů přiložíš správný klíč. Ano, Jene Pojere. Tvoje já, malé velké já než se rozpustí a rozplyne na nanovláknec v tvé dlani. Já uží a ucítí prostor symbolů, které sahají na samé dno duše, ano Jane Pojere, ty najdeš správný klíč na schodišti věků.“

„Věřím tomu co vidím a co slyším. Jaké lucerničky mi svítí když spím, jsou to tvoje nebo ty z mých světů a proč, proč?“

„Pane já, já nepatrný z nepatrna, nepatrný, že i zrnko máku je celý život na špičce špendlíku vedle mne jako celý svět, já nemám na to...“

Jan se zarazil. Došel mu dech, došly mu slova. Chtěl říct o naději, o zbytečnosti a váhy jeho přesvědčení tížily jej k beznaději. Je těžký zvládnout svůj příběh co....

„Já bych znamení nebo symbol potřeboval sebou, abych jej mohl každému ukázat, pravost a nezpochybnitelnost, třeba bych ho schoval do houslí, pane, dejte mi ho.“

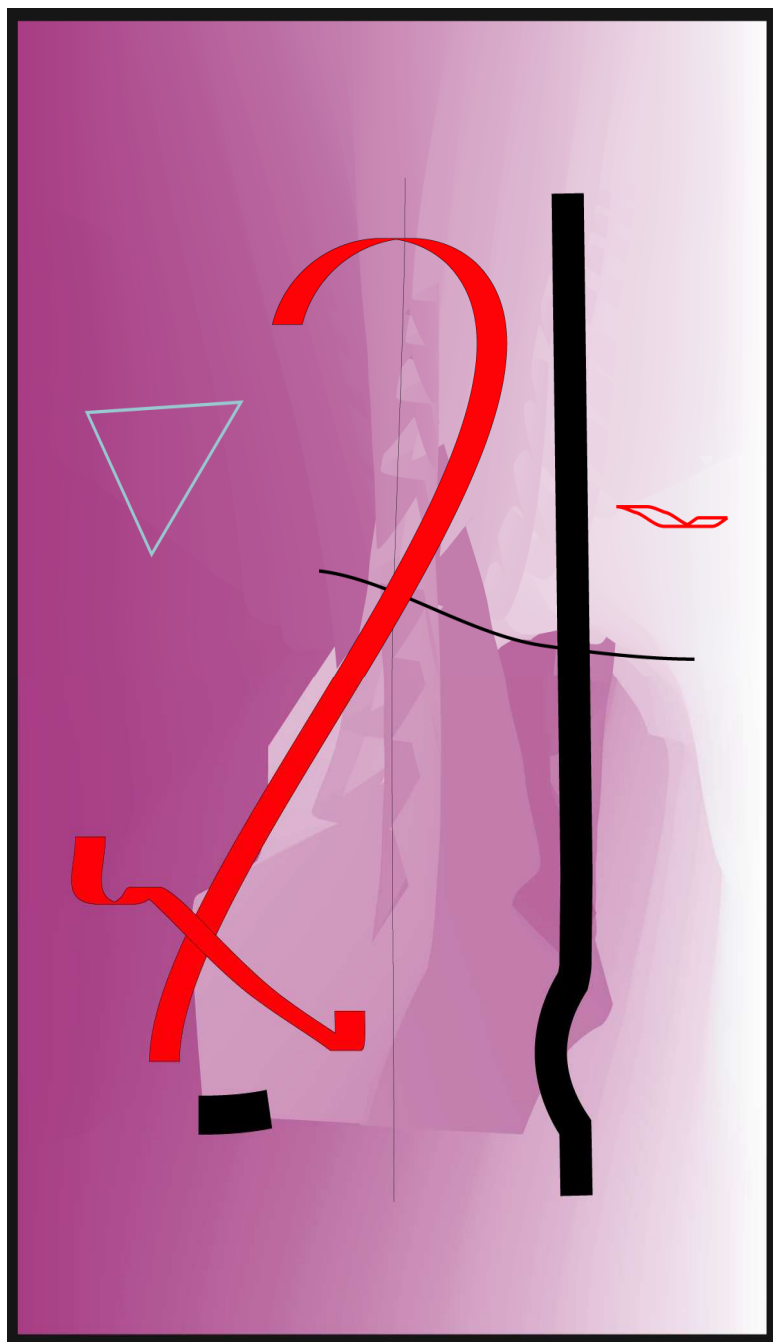
„To by bylo pro tebe příliš jednoduché, Jene Pojere. Co by bylo potom, kdybys ukázal mocnost nad mocnostmi, skutečné klíče od světů budoucích i minulých, co by chtěli, všichni ti tvoji spolupracovníci soudruzi, tvorové kapitalističtí, vše živé i mrtvé.“

Jaké by byly jejich přání? Nebyly by mohutnější než celý svět, nepožadovali by byl život bez hranic, zadarmoho účast slastí, věčností, nechtěli by být i onou tmou a světlem pane, chlapče Jene, zdali by posledním přáním nebylo, aby se splnilo to, co je nespelnitelné.

I já se loučím, Malý Jane a možná, že se jednou vrátíš, ze svým symbolem tohoto světa co si znovu vybereš u *Prodavače* berešita pod stánkem, které spojuje horní i dolní břevno plachet. Jdi dál a z každým krokem zapomeneš, budeš, budeš tím čím máš být. Jděte, pane soudruhu, pane malý soudruhu, Pojere, Jane Pojere.“

Tedy jsem šel, bez vůle, nepřemýšlel jsem, nohy mne samy nesly a já s každým krokem zapomínal. Mlhoví obrazů a symbolů mizely, sezení u *Kapidária* už nebylo a já jsem viděl před sebou pouze stánek který byl úplně prázdný, kromě *Prodavače*.

„Pane Jane, počkej, zastav se, prosím, zastav se na chvíli, postůj chvilinku.“ Slovní spojení „zastav se“ mne uzemnilo, přilepilo moje kroky. Už jsem to slyšel z minulosti, už jsem se určitě zastavil na volání, volal jsem sám sebe. *Prodavač* s naprostou vážností dodal: „Dám ti slevu na duši, Malý Jene, dám ti paušál, za paušál, nic na tom nevydělám, vůbec nic, za paušálního Boha.“

TVÁŘ

Aj zdála se mi tvář poprvé, která se otáčela poblíž horizontu, v prostoru nepřehlédnutelná. Díval jsem se ve stejném okamžiku ze všech stran. No, nebyla to tvář, byla to celá lebka, krásná a v polovině zahalená překrásnými hustými, hnědými, možná černými pevnými vlasy, které se zdály až duté jako chlupy ledního medvěda. Číšel z ní život. Tvář, kterou jsem si představoval byla skutečně nadpozemská bez pravého úhlu. Lebka byla vybroušená od Michelangela z mramoru, do detailů, včetně švů, jen promluvit. Měl jsem z ní hřejivý pocit.

Byla to žena, doplňovačka pro každého. Stačilo vsadit oči a pleť napnou jako mladou plachtu na trojtěžníku za plného větru. Hledal jsem pak já *Vidoucího* živého vykladače snů, aby mi vysvětlil a vyložil vidění.

Volal jsem a hledal. Nenašel jsem, nikdo se mi neozval. A přemýšlel jsem často nad podivnou vizí, vizí s předtuchou, že mi tvar chce něco naznačit, co je za nebo pod horizontem.

A jedině na co jsem přišel; neexistuje nikde pravý úhel, jako by byl zakázaný v konstantách při konstrukcích.

A zdálo se mi o tváři podruhé, která byla vidět pouze z profilu. Egyptský reliéf, místo vlasů vytvořený kohout, spletenec živých květů, či čehosi, co připomínalo pletenec jemných konstrukcí žil, drobného větvení na fotografiích v minusových hodnotách časových po velkém třesku. Naopak jsem věděl, že pod ním se skrývá podepřená konstrukce lebky, kterou jsem viděl na horizontech bytí.

Nerozuměl jsem tomu, ani zde nebyl pravý úhel. A hledal a volal jsem a ptal se každého, aby mi to vysvětlil a nenašel jsem nikoho. Jako by mne měla předejít budoucnost.

Já a proč budoucnost rychlejší než světlo? Byla to moje zkouška, ve které jsem neobstál. Pochopil jsem, že ne bytí v budoucnu je happy, ale může být vyvážené bolestí a hrůzou, budoucnost předsunutá přítomnosti, budoucnost v očekávání.

A viděl jsem tvář, sen potřetí.

A hle, viděl jsem lavici posmíváčů u stolu s bílými tužkami. A já jim připravoval nejlepší z pokrmů na dřevěném prkýnku, abych se jim snad zavděčil. A jak jsem krájel jej, vylézaly z prkýnka

malincí červi, které jsem zprvu na pokrmu nepostřehl, potom jich bylo čím dál víc a bylo jich dvě hrsti rýže.

A hledal jsem někoho, a ptal se každého, aby mi to vysvětlil a nenašel jsem nikoho, a cosi mne říkalo, jako by mne měla předejít budoucnost. A Já ubohý a nepatrný bál jsem se vzal dlaněmi si zakryl tvář a v pomíjivém plakal jsem:

LITANIE

Až budu chodit po bílých pláních po krajině snů a lesů, zimní slunce východu, prozáří ticho padajících vloček a *Láska* se mnou nebude, jako bych já nebyl a stopy po mně pražádné nezůstanou.

A kdybych mohl slovem vytvořit generaci světů a pohlazením v nich uzdravovat, a *Lásku* bych neměl, nic nejsem, míň než ohořelý kámen.

I kdybych vodou utrápenou byl bych já, potokem zpívajícím a lásku bych přes něj nepřenášel, nic nejsem.

I kdybych navštívil bezpočet světů a moc nekonečnou nad nimi měl a ležely by mne u nohou, *Lásku* bych nenašel, plakal bych a nebylo by velkých moří, aby slzy shromáždilo.

I kdybych jako obr obrovský chodil po malém měsíci a *Lásku* bych neměl, rozšlápl bych ho jako dutý ořech, zbořil bych jej jako svoji beznadějí, zbořil bych každý chrám.

Kdybych mohl svůj život vyměnit pro svou *Lásku*, udělal bych to bez váhání.

I kdybych na tyčkadle života míchal v horizontu zázraků a *Lásku* bych nenašel, nic bych neměl.

Jen samotu a prázdno.

I kdybych v chrámoví uchopil svazek znaků či symbolů a otevřel bych nejtajnější tajemství světů a *Lásku* v nich nenašel, nic bych nebyl.

Jen samotu a prázdno.

I kdybych stvořil život i svět dřív než nepatrně okamžiků a *Lásku* bych nenaháčkoval, nic bych nebyl.

Jen samota a prázdno.

I kdybych byl sám sloupovím na sukničkách tanečnic a *Lásku* nenašel, nic bych nebyl.

Jen samota a prázdno.

I kdyby třesků nepočítaně tvořilo šroubovici nářků, nic bych nebyl, jen samotný a prázdno.

I kdyby v *Kapaidáriu* konečných nebyl nikdo, kdo má cestu ke světlu, zůstane samota a prázdno a propast či tůň, co ji pohltil.

I kdybych připravoval na prkýnku nejlepší pokrm a neměl *Lásku*, červi by z něj vylézali.

I kdybych moci měl křísit mrtvé a překročit práh tam i zpátky a *Lásku* bych měl, nejsem nic, než uschlá větev.

A měl jsem na dlani mladého chlapce rabi z Nazaretu i hrála mne *Láska* do dlaní.

A měl jsem na své dlani Malého Jana a něha z něj sálala a teplo se nalévalo do dlaní. Vypadal jak *panenek* na střevíčkách z perel svítících do světových stran.

A měl jsem ve dlaních *Malou tanečnici*, mojí *Lásku*.

A její hvězdička byla plná sluníček a vírů vlasatic, hlavu s korunkou plných diamantu na spletnosti kostí.

A měl jsem ve své dlani větýnko s vláknem, na kterém byl napsán můj život; v něm vrátka ve kterém se promítal.

AŽ JÁ PŮJDU...

Až já půjdu z tohoto světa o *Lásku* se podělím.

Aj až já budu odcházet z toho světa, lístek z kvítku jabloně se zachvěje, možná ani to ne.

Až já budu odcházet z tohoto světa, měsíček se na chvíli ojíní, až já půjdu, pár bublinek v potoce ve chvíliče zašumí, tak málo, že to nikdo nepozná.

Až já půjdu z tohoto světa, trochu soli v slzičkách, co polévku nedosolí.

Až já půjdu z tohoto světa a *Lásku* bych neměl, stébélko trávy se nezachvěje.

Až já půjdu ze svět, kus jí zde zanechám a kus si vezmu sebou.

Až já půjdu z tohoto světa a mši po čase mi nikdo nezaplatí, vezmu si i ten druhý kus zpátky.

Až já půjdu z tohoto světa, větvička u omšelého zapomenutého stromu zapraská.

Až já půjdu z tohoto světa, vůně z dýmu orobince možná zavoní.

Až já půjdu z tohoto světa stanu se bláznem.

Až já půjdu z tohoto světa, přejdou po stráních a krajinách, překonám hlubiny a tůně a půjdu za světlem. Ponořím se já do světa a půjdu k němu dovnitř a hle, uvidím slovo a za slovem myšlenku; a půjdu dál. Budu se šplhat po myšlenkách, po stromu z plazmoví a obejmu svět, který byl před tím mým stvořením, obejmu nepatrně a ždibeček kvasu, ve kterém už čas a prostor stál před zrozením, ve kterém větánko upletlo korálky osudu mých i jiných, jak kolébání se sněhové vločky, jak modravý svit na torzu vyhlazeného těla.

Je smutek i pohlazení, co se teprve bahní v malichernosti času, kde jsou tvary co vydechnou se do poháru unaveného *Skláře*, do toho obráceného, aby *mohlo* být, existovat, *mohlo* být alespoň trochu *lepší*. Neboť lepší je něco než nic, aby přineslo a navrátilo se zpátky, tam za dech myšlenky, za ne-netečnost, tam, kam chodí myšlenky omývat zakrytou tvář.

Až já půjdu z tohoto světa, obejmou mne moji blízcí a podám jim ruku, vezme mne *Malá tanečnice* do náručí a neopustí mne. Předá i to, co se roztaví se ze mne, aby zbylo bylinám a kvítím;

zatočím se jako sukénka nad svým domem a utroušen budu jako jedna z jiskřiček hvězd, taková, zcela nepatná, ještě chvíli svítící, *jiskřička*, co se opět načte.

Až já půjdu z tohoto světa, bojím se dalšího života. Po strastech a hledáních, po utrpení pozorovaných, aj bojím se dalšího života.

Až já půjdu z tohoto světa, bojím se zapomnění, bojím se co bude s těmi co miluji, když ochránit je nemůžu nebo můžu což přáním největším.

Až já půjdu z tohoto světa pro *Lásku* těch, kteří mne milují smutně mi bude.

Až já půjdu z tohohle světa bojím se samoty.

Až já půjdu z tohohle světa bojím se tmy a prosit Boha budu, aby mi světlem, lucerničkou posvítil na stezkách co vedou do jeho skrýše.

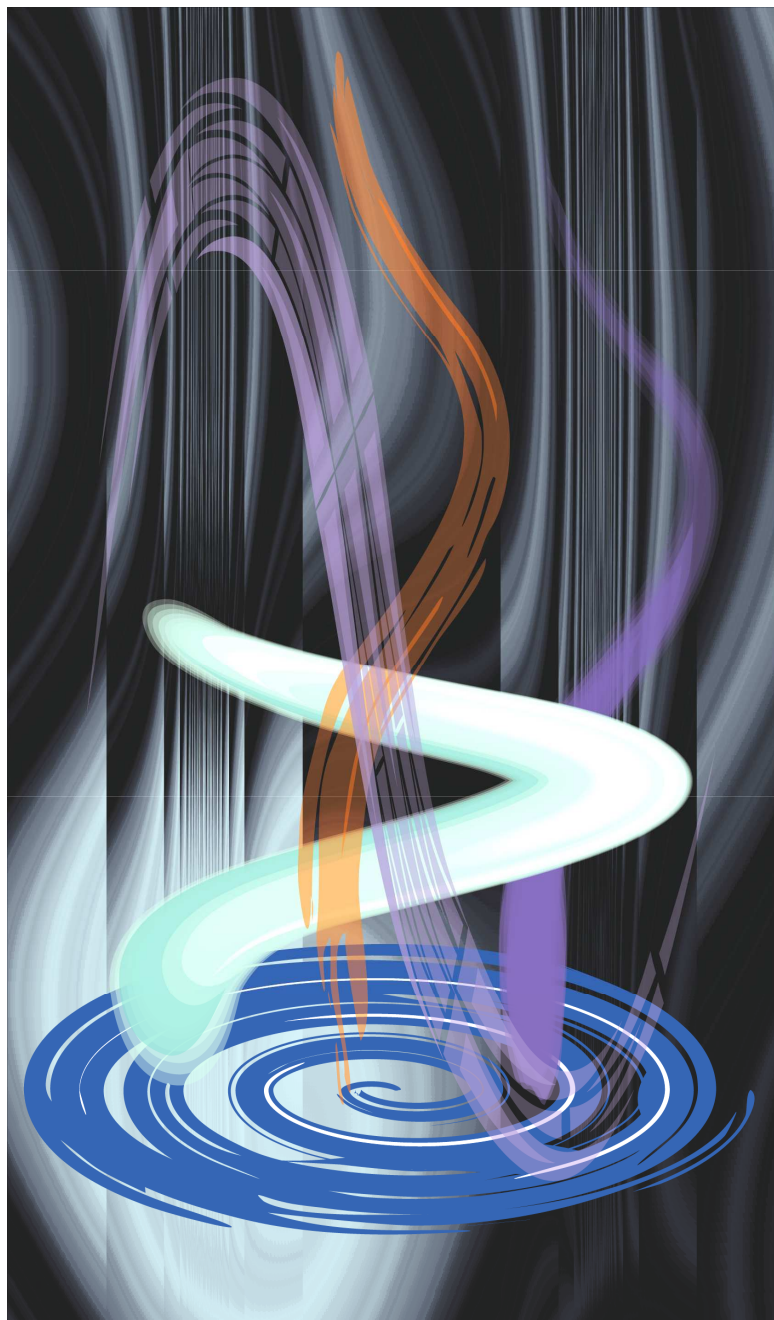
Až já půjdu z tohohle světa a moje já se rozplyne v čase, snad bych se chtěl stát stromem na planinách horizontů, stromem co by si rostl pod nebeskou klenbou, nebo mechem na skále pod ním; ech, neuvědomil bych si samotu, jen bych rostl a...žil bych do nekonečna, jen.

Neboť nemá nic věčného trvání, jest toto paradigma nad zákon, nemá nic, co navěky by trvalo. Jen *Láska*, jen *Láska*, jen *Láska* která tu byla nebo bude, nic víc, nic méně. Tu já rozprostřu na holých pláních horizontů. *Lásku*, ta jediná je hodnota hodnotou nic víc nemá, nemá rozměr, nemá čas, je to lepší než nic.

Láska, můj horizont za kterým jdu, co je všude kolem, tam a zase zpátky, kterýmkoliv směrem jdu za ní a pořád se mi vzdaluje. Občas se protne na okamžik spočitatelný, který si chci zapaťmatovat tam, až budu stromem nebo skálou, když už nebudu mechem.

Láska mi zůstane, jinak je to nic, jinak by to bylo nic, co by bylo lepší než něco, *Láska* jako předzvěst, *Láska* jako všechno, *Láska* na *nosnicích* lidství, na komunitě přitažlivosti, *Láska* víc než příběh. *Láska*, největší příběh, co protkává planinu horizontů na počátku i na konci svázaných do uzlíčku spirálky na povrchu nesčetných horizontů.

Aj jsem já ten nepatrný z mnoha jiných a dotýkám se tajemství za myšlenek sov, neboť do skrýší k nim v temnotě se budu utíkat před zlem a nepohodou..

NA ZEMI

„To je kýsi blázen, pomyslíl jsem si,“ radši přidám do kroku. Nezastavil jsem se, jen jsem cítil pohled či podivný tlak na svých zádech. Chvátal jsem na zastávku. Podíval jsem se do matice tabulky v kolik mi to jede.

Nenápadně jsem se podíval na ruku bližšího abonenta cestování a zjistil jsem, že housle bohatě stihnu. Zachrastil jsem s penálem. Ozval se šramot.

Housle nebyly řádně připoutané nebo smyčec, nebo tam bylo míchadlo nebo ukrytý datačert. Doufal jsem, že mi drobné mince nenapadaly do houslových otvorů v houslových škráních. Už se mi jednou stalo a já, spíš Josífek dostal šok.

Zpozorněl jsem. Lidé si oprýskaný futrál, nakonec i mně zvlášť pozorně prohlíželi. Nebylo to dobré znamení. Zkontroloval jsem si, jestli mi neleze košile, nebo jestli mám zavázané tkaničky u bot, zapnutý příklopec, jestli mi nechybí ponožka nebo jestli jsem si nevzal každou jinou; docela se to dost často stávalo. Hrál jsem si do vlasů.

Pozornost neustávala, soustředili se především na housle než na mne. Teprve jsem si všiml, co jim vadí. Přes celé housle bylo vydrápáno slovo LÁSKA velkými písmeny, že byly čitelné ode všad a znak nebo symbol. Okamžitě jsem nápis otočil směrem k sobě a k mému údivu byl stejný i na druhé straně. Naslinil jsem prst a snažil jsem se nápis zaslinit namočit. Trochu to pomohlo, ale moc ne.

Lidé se divně na mně dívali, jakoby se za nápis styděli, někdo na poslední chvíli odtrhával zrak, aby se nemusel setkat oči v oči. Vždyť malý kluk a takové slovo, to nešlo dohromady.

Já čekal a přál jsem si ať už trolejbus konečně jede. V sardinovém presu se futrál přece lépe schová. Až vystoupím, vezmu trochu hlíny a přejeďu to hlínou a doma, doma to začerním, třebaže ty vrypy byly dost hluboké.

Konečně vlajková loď s tykadly připlula. Stoupl jsem si dozadu do rohu a měl překrásný výhled do civilu. Díval jsem se, jak na páse pode mnou ubíhá silnice. A já se cítil dobyvatelem v kosmické lodi, která se vzdaluje od planety a přerušuje s ní jakýkoliv mateřský kontakt. Začal jsem lépe vnímat okolí *intro*.

Abonenti s trpělivostí zastírající manévr že jedou, dělali, že musí jet a dávali okázale najevo nudu a nutnost; a nadřazenost.

Abonenti živého proudu od hřbitovní zdi byli většinou starší. Padáky ve formě kytek, ať živých nebo umělých ponechali na hřbitově. Bábám v ošuntělých kabelkách trčely igelitové pytlíky se sirkami a neupotřebenými červenými obaly se zbytky svíček. Ve množině jejich povědomí bylo, že nemusely zůstat na hřbitově, že jsou ještě živí.

„Ach jo,“ povzdechl jsem si, sám nevím proč.

Jeden dědek z bábou seděli proti sobě na červených koženkových sedačkách a já zaslechl útržek z jejich rozhovoru.:

„...já se nechám spálit a hotovo,“ povídá první historický spolecestující. Z jeho výrazu bylo vidět, že to není nikterak jeho příbuzná. Bába na to nic neříkala, malinko pokrčila spadá ramena a dívala se na ubíhající okna domů. Posléze z ní vypadlo:

„To je každého věc!“

Anální, rektální alpinista se nedal odbýt.

„Představte si že když jsem to řekl doma dceři, tak mi zeťák řekl, že to je dobrý nápad, že moji železnou protézu, co mám v kostech dají do sběru, aby nepoškodila mlejnek, kterej drtí popel najemno, aby ho nemusel nakonec zaplatit ze svého. Že mne nasype do přesýpacích hodin, abych prej konečně taky něco dělal a že je s radostí bude otáčet, tak paní, takového mám zeťáka.“

Cítil jsem cosi povědomého, jo, byla to ryba, byl to uženáč, velký, mastný, v černé tašce s bílým umělohmotným polstrováním, který dědek otevřel. V trolejbusu to zavonělo, pro někoho zasmrdělo. Osazenstvo-abonenti v prvobytně pospolné společnosti začichali, že jim bylo vidět ohryzky lítající sem a tam. Pod škraněmi jim tekly sliny. Dědek prvně rybu povytáhl a rozbalil mastný papír, rozlomil patku chleba a potom úkosem směrem dolů na podlahu zjišťoval, jestli není na blízku pes, kterej by mu rybu schlamstnul. Abonenti se nedbale dívali na proudnice plynoucích domů, lidí a stromů, snažili se vyhnout se pohledům na rybu v papíru i na dědka. Nemuseli mu popřát dobrou chuť.

Já jsem viděl, jak ji pečlivě vybaluje z pergamenu a třímající rukou se do ní zakousl. Byla užená, živá, zabalená v papíře, chycená a plavající v mastnotě. Starý chlap se do ní zakousl, prvně do hlavy, až to zachrustalo. Otřesy a chrast protézy přehlu-

šovalo polykaní. Snědl jí půlku i s kostima, zakousl chleba a posbíral zbytky, aby nebyl kolem něj bordel, vrátil je zpátky do zbytku ryby a našmátral jablko, které od té ryby muselo strašně smrdět a s nevýslovnou chutí se zakousl do zákusku.

Snědl ho s jádřincem i s bubákem Zůstala mu stopka, kterou neúnavně a rozpačitě držel v ruce. Rotoval s ní mezi palcem a ukazováčkem a opět se podíval, malinko úkosem na zem, na nohy lidí a bylo mu blbý stopek hodit na zem. Naproti na čtyřce ho sledovala babka. Úplně jsem se lekl. Přísahal bych, že to byla stejná babka, co jsem už jednou viděl, na kterou nadosmrtní nezapomenu. Odhalila mi jejich svět, svět babek...

SVĚT BABEK

Vzpomněl jsem si na ní. Jako malý kluk jsem vešel do venkovského kostela před místní poutí a uviděl starou babičku, dobře přes osmdesát let, deroucí se na dřevěných štaflích k oknům mozaiky z barevných sklíček.

Byla tam slepená Pana Maria se svatozáří, možná to nebyla pana, možná svatá Kunhuta, kdo ví. Pečlivě drhnula sklíčko po sklíčku. Byla stejně vysoká, malá jako gotičtí lidé; madona, stará, odhadem víc než osmdesát let. Podle její trpělivosti a neúnavnosti jsem si myslel, že jí dřecí práce vydrží alespoň rok. Pomyslel jsem si, že špatně vidí, protože mozaikové okno bylo hlavně špinavé zvenku a zapochyboval jsem, zda žebřík zalepaný nánosy malby by tam zvenku dosáhl.

Slušně jsem pozdravil

„Dobrý den,“ řekl jsem nahlas. Rezonance se mi vrátila do uší.

„Pochválen buď Pááán Ježíš Kristus,“ zaskřehotala místo odpovědi jako krůta na stromě.

„Proč to čistíte, babičko?“ zeptal jsem se hloupě.

Podívala se na mne ze žebříku opovržlivě a chtěla říct, že nemám úctu k její víře prošmudlit se do nebe.

„Protože tady serou kavky,“ odpověděla, a tak se smála, že jsem se lekl.

„Na to. Na to serou kavky.“

Byl to hrozivý smích nad mou hlavou. Bylo mi divné, že skroucená bába může ze sebe vyloudit skřípající hlas.

„Kdybys alespoň pomohl a necivěl!“ Jednou rukou si upravila sukni na zakřivených tyčkách. Pomyslel jsem si, že zákonitě nemůže chodit, že musí o sebe zakopávat. Nečekala na moji reakci a řekla:

„Podej mi henten malej kyblík!“

Vlezl jsem nahoru a podával kyblík a vzpomněl jsem si na stejný kyblík, když se trhaly třešně. Babička vymáchala hadr a podal mi jej zpátky.

„Vylej ho a napumpuj čistou!“ hejkla na mně a já šel. Co krok to otázka, jak mi může ta bába poroučet. Chtěl jsem vzít kramle, slyšel jsem na návsi roztáčející se kolotoč. Občas zaprskání do

ampliónu, jak se svěťší připravovali na byznys. Donesenou vodu jsem zpátky položil u štaflí.

„Na chytej!“ Hodila mi z výšky korunu. Nechytil jsem ji. Kamenná dlažba i klenba kostela se rozezněla. Utíkal jsem za mincí a zašlápl ji. Lekl jsem se. Bába se smála, až málem spadla ze štaflí, plácala se přes sukni do kolen.

Chtěl jsem poděkovat, ale než jsem to stačil udělat...

„Běž se vozit na kolotoči, holobrádku!“

Dalšímu smíchu, či co to bylo jsem předešel:

„Pojďte se mnou, babičko!“

„To si ze mě děláš prdel!“ zaskřehotala kavka.

Bylo na čase zmizet. Věděl jsem, že malíři často chodějí na štaflích. Nastražil jsem uši, klapot jsem neslyšel. Štaflice mne nehonila. Když už jsem byl venku, opět jsem zaslechl onen smích. Pomyslel jsem si, že kavka je blázen, kavka co blyštící sklíčka všeho druhu.

Svobodný, s korunou v kapse jsem chtěl zapomenout. Došel jsem na náves a pohazoval s korunou. Bylo tam pár děcek, co se chtěly minisezóně svést. Pojistil jsem se řetízkem. Světský obcházal a vybíral drobný. Přišel ke mně a já mu podával korunu.

„Ještě dvě, jedna jízda stojí tři koruny.“

Neměl jsem se k tomu.

„Tak jenom kousek, za korunu, prosím.“ Zdálo se mi, že kolotočář povolí.

„To nejde, slez dolů!“

Plazil jsem se dolů po latkových schůdcích a slyšel vítězný kavčí smích. Stoupl jsem si a z povzdálí slyšel, jak elektromotor se namáhavě roztácel.

Byla to frekvence stejnosměrného motoru v trolejbusu, která mne plynule vrátila k vůni dědkova uzenače. Okolí bylo podobné jízdě na kolotoči, když se mi poštěstilo se na něj dostat. Okruh byl kratší a rychlejší, než okruh trolejbusu.

A potom se stalo něco zvláštního. Už jsem nemačkal a neskrýval futrál s vyrytou *Láskou*. Podivná namodralá mlha a vůně z orobince mne vtáhla do sebe a já byl vatou kolem ní. Vozidlo bylo úplně prázdné, tykadla se uvolnila do prostoru. Připadalo mi spíš jako vláček.

Ocitl jsem se na místě řidiče, to jsem si přál. Měl jsem překrásný výhled. Místo sedadla tu byla červeně natřená lat'ková sedačka z kolotoče a pode mnou nic, žádné pedály prostě hlubočina nekonečná. Báł jsem se, že spadnu. Celý prostor se mnou zamíchal a já se vznášel. Koutkem oka jsem si všiml abonenta, který třimál v ruce dvě načepovaná piva, ale nestihl naskočit. Bylo tu i chladno a zářivo.

Plul jsem v prostoru na lince abonenta stejnosměrného proudu. Ano, mýjel jsem světy, na které jsem zapomněl. Konečně jsem se rozpomínal, že už jsem je viděl, ale nemohl jsem je pojmenovat, kdy a co, co to vlastně bylo.

A kdesi, uvnitř sebe visel jsem na houpačce kolotoče, možná na pavučině a houpal se nad nekonečným údolím a nebem v závislosti, jak si s ním osud-vítr pohrával.

Nastalo úplné ticho, *Generátor* občas nasával myšlenky a tvořil pocity skutečnosti.

„Příští zastávka: **HRANATÝ**, zastávka na znamení:“

A viděl jsem pod nohama zastávku entého ze světů. Zastávka byla divná. Byla hranatá a co víc, byl to svět krychlí a kvádrů.

I postavy objektů živé i neživé byly hranaté.

I *Láska* zde byla hranatá, touhy, obloha; i vesmír byl ve světě hranatý, déšť kapky hranaté vody, sněhové vločky i svět a planety a hvězdy - byly hranaté i zvuky a pohlazení bylo hranaté, nebylo plechové, tvrdé; i život před a po životě, věčný život byl hranatý, divný byl svět, svět hranaté zastávky .

Člověci byly hranatí, muži a ženy; i děti byly hranaté i zvířata a jiní tvorové byli hranatí, bylo to tak divné, jak nepatrný byl mezi nimi rozdíl. I slunce a měsíce byly hranaté, a veškerá hranatost pouze v jediném, pravém úhlu. A planety obíhaly ve čtvercové nebo obdélníkové dráze.

Uvědomil jsem si nespornou výhodu pravoúhlého světa. Dal se dobře složit, možná do kapsy; nezůstávalo plonkové místo. Takže černá díra i celý svět byl do hranata. Zvuky vycházely z hranatých trub z hranatých cimbuří kubického města.

A možná i jejich Bůh byl hranatý, protože kdyby byl kulatý, hranatí by jej nepřijali za svého, do hranatého mozku, protože i představy byly hranaté, prostě by tam nepasoval.

I stromy se kývaly pouze v pravých úhlech a vítr v nich navíc mohl foukat ještě nahoru a dolů.

A duše lidí musela být jisto jistě hranatá, neviditelně hranatá.

A nikomu se to nezdálo hranatě divné, že hranatí lidé hranatě chodily. Nebyly tu vozy, pouze hranaté domy, ty jediné byly podobné mateřské zastávce.

A síly tu byly nepopsatelné, kostky a kvádry je přeskupovaly. Termín větší a menší existoval.

Bylo to nepochopitelné, že svět hranáčů nepotřeboval klouby a kola, prostě nepochopitelné...

Kolotočový Páter Noster s *Generátorem* se roztočil. Hranatý svět pode mnou se zmenšoval, posléze bych jej mohl zašlápnout narůstající botou. Zastávka HRANATÝ se mi ztratila. Čas - *Generátor* si říkal o slovo.

„Příští zastávka: **NASKLÁDANÉ DUŠE**, zastávka na znamení:“

A hle, zastávka přede mnou s bimbající cedulkou Naskládáné duše. Byl to svět, no vlastně je to sklad, sklad duší.

A já jsem viděl regály, dlouhé regály, podivné regály, delší než dálnice s divnými mezípatry. Místo podpěrných sloupů tu bylo stromoví, ale stromy to nebyly, byla to plasma, která podpírala nesčetnými stalagnáty vždy dno, či vršek sousedního patra.

Nesčetné sloupoví, nevysoké. Podvědomě vytvářelo les, jeskyně nebo skrýše. Cítil jsem definovanost prostoru zastávky, akceptorovou či donorovou část, nikoliv uzavřený zástrčkový systém, ale volně otevřený, kde ohraničení tvořilo jeden celek, provětratelný, neuchopitelný, systém, který organizoval počátek jsoucna, první čas a rozdělení světla, aby se nepotkalo, aby se vzácný nosný paprsek nesrazil sám v sobě, v opuštění nekonečna v prvních jednotkách času. Takový to byl systém. Marně jsem hledal duši.

„Chceš duši?“ ptal se mne *Prodáváč* světů. Ano, skutečně to byl on, přece kamarád, přítel ze zastávky U hřbitova. Nevěřícíne jsem se podíval do prostoru. Ano, ano, uvědomil jsem si, že po-

řád nevidím reálný horizont. Regály i v dálce jsou pořád unitárně vysoké, bez panoramat v počátku či konci času. Cítil jsem obrovské nekonečno a prázdno v něm. Sklad duší. Neviděl jsem je.

„Půjčím ti duši, chceš-li. Svážu ji na vlnách nosného paprsku,“ slyšel jsem nad sebou.“

„Proč?“ vypadlo ze mne.

„Protože to chceš!?“

„Ach ano, *Rege*, dej mi jednu duši.“

„Půjčím ti ji, není na prodej.“

„Hm půjčená duše; půjčená?“ řekl jsem zhola tak a nic neviděl.

„Jakou by jsi mi půjčil?“ Představoval jsem si, že by to bylo jako v divadle, propůjčení postavy, třeba i v pimprdlíkovém loutkovém divadle. Samotnou duši jsem neviděl. Zvědavost mne šízírala.

„Vyber si, jakou chceš?“

Začalo mi to šrotovat. Teď, teď je ta šance, právě teď. Jakou, jakou já vlastně chci duši? Co je nejlepší duše, lepší než guma v pneumatikách. Musí držet tvar, nebo jak jsem byl malý přesvědčen, že duše je třeba u kapra vzduchový měchýř.

Jakou já chci duši? A potom mne napadla spásná myšlenka.

Než jsem ji mohl vyslovit, *Mágnifcence velvície* mne předešla odpovědí:

„Duše na skladě jsou věčné, proto jsou jen k půjčení. A nejsou lidské povahy, nemluví mezi sebou jako lidé, ale cítí mnohem víc, není to světlo, ale mnohem víc, není to plodová voda, ale mnohem víc, nejsou popsitelné, jsou mnohem víc, mnohem víc Jeníku Pojere, jakou chceš půjčit?“

A říkala mi **MÁGNIFICENCE VELVÍCIE**:

„Běž, běž, do úchvatných systému v nekonečnu prvního záblesku času, jako by říkala - sem se vrátíš, domů, i tvá duše Jene Pojere se sem vrátí, nebo je tady. Nikdy nikam neodešla. V přehršli obvodů je i má volná, neuzavřená, pod hlínou.“

Bylo to na mne moc, byl jsem zmatený. Pochopil jsem, že duši neuvídím, sotva tu, co mám možná propůjčenou, duši ve mne a kolem mne, duši která se vrátí do světa bez horizontů a panoramat. Majestátná věčnost zde vládla nad neřízeným, bodavým pichem blesku smrti.

Zastávka Naskládání duše. Svět regálů duší se mi rozplýval před očima a já cítil dým z *Kapaidária*, z orobince a viděl cikánku. Nahá tančila u ohně na břehu rybníka a stuhami zapálených čibuků zahalovala se pod paprsky měsíce zahalovala i zastávku na znamení, Naskládání duše.

Záhy se rozmotal *Generátor*:

„Příští zastávka: **KALAFUNA**. Zastávka na znamení.“

A po chvíli se ozvalo strohé: „KALAFUNA“

Byla to zastávka, kolem dokola samé věci. Vlastně to byly tvary všeho druhu různě se kloubící, kloubící věci světů hrnatých i kulatých, plazmových, možná viditelných v jiném světle jinýma očima a jiným srdcem.

Byly nahmatatelné, očihatelné, to barevné a teplé nebo studené, všechno tu bylo ke koupi, bez duše, bez vynaložené práce. Ano to tu chybělo. Jako by na věcích nebyla vidět práce, ba kaz a bylo tu absolutní, dokonalé, víc než co bylo možno rozestřít na louce představ. Bylo toho tolik.

„Vem si co chceš?“ ozvalo se přede mnou. Chamtivost mne pohltila, nevěděl jsem co. Když jsem si něco vybral, uviděl jsem vedle toho věc hezčí a když jsem sáhl po hezčí, byly ještě hezčí vedle, až jsem se vrátil k té původní. Voněly a hrály, byly nové a byly jich tolik, že jsem sklesle krčil rameny. A chodil jsem po pláních a už jsem myslel, že není nic, co by mne překvapilo.

Chodil jsem a tu mi podvědomě cosi říkalo, abych se vrátil.

Poslechl jsem, vrátil se a mezi předměty, hmotnými symboly jsem přece našel.

Byl to futrál na housle, okopaný obyčejný futrál, jaký jsem měl i já, půlky a uvnitř pod porezlou sponkou byl zelený filc, smyčec z prasklým vlasem, kalafuna vydrážkovaná do kříže a housle, obyčejné housle. Otočil jsem skřípajícím kolíčkem, vzal smyčec a přešel po kobylce.

Zvuk, nebyl ani falešný, byl to zvuk před tím než si je houslista naladí. Věci kolem mne ztichly, barvy pohasly. Neživé věci ožily v naději, že uslyší, jako by konečně se dočkaly, že se jednou promítnou do hologramu reality, věci očekávající setkání s průnikem života, se sekvencí času a světla, aby byly možná

skutečně, možná zdánlivě viditelné, i když jejich báze bude tady, ve světě tvarů, na zastávce pod oprýskaným názvem: „KALAFUNA“.

Cítil jsem, že mnou prochází vánek, to mág svým ornátem mne z něj odebral; možná vysvobodil. Pode mnou byla kolotočová sedačka s poutacím řetízkem. Světský v ampliónu oznamoval:

„Příští zastávka: **TMA**, zastávka na znamení:“

Blížil jsem se spící k prazvláštní zastávce, jejíž nápis nebyl vidět a uvnitř něj byla obrovská tma. Podivil jsem se, jak ji vnímám. Byla spíš z černé hmoty, dal-li se to tak nazvat hmotou, možná tmou. A horizont tmy se podobal hlubokému talíři, definovaný či ohraničený tou tmou, co přitahovala nesmírnou silou mlhoviny a sluje na okolí.

Prodavač světů seděl teď za mnou na řetízkači; mi rozuměl. Tma byla větší a větší a já pozorovatel vnořil jsem se hlouběji a hlouběji do ní.

„Podívej se pozorněji.

Aj, najdeš tu poznání, tu jiné myšlenky rychlejší než světlo. I pozorovatel je a byl nejeden. A sám se vrátí, možná před počátek, možná za počátek, než zakřiví se prostor. A nekonečné přitahuje se, aby potkat se mohlo.

Mnoho životů a pozorovatelů v čase, který ještě nenastal a oba jsou živí a praví. Syn předešel otce, který je ještě nenarodil.“

Byla to pravda. Poznal jsem myšlenky rychlejší než světlo a ducha, který je odhaluje. A chrámoví mnohé a týž co je navštěvuje, dva i více v jediném čase, *Modlíci* se na jediném místě, aniž věděli by o sobě. Mašlenky snoubící se do sebe. Aj moje duše v budoucnu byla tam a je. Zdali jáství je jejím pamatováním?

Aj vrátí se ona aby naplnila z prostoru prostor, ech, moje duše snad lepšího zvířete. Hle bojím se o svou duši a bojím se o *Lásku* uvnitř ní.

A nahnatal jsem postavy, možná zvířata, možná lidi rodící se středem víru talíře černé hmoty. Rostli a čím byli větší, tím před sebou valili větší kouli jako hovniválové. Každým pohybem a časem se koule zvětšovala. Bylo to zde podřízeno jedné síle, jednomu cíli či osudu. Doválet tu kouli až na okraj horizontu a

potom, kdoví asi se jí zbavit, nebo.... putovat dál, neznámo kam, ke světlu.

Aj, každému z otroků se dařilo ze začátku dobře, dokonce zdolali i prohlubeň uvnitř talíře. S velkou námahou potom tlačili kouli po méně strmější části talíře. Nikdo nevytlačil kouli na okraj. Znovu a znovu to zkoušeli, až nakonec byli koulí převálcováni. Zahynuli vlisováni do černé hmoty. Nechápal jsem, proč nenechají kouli být a neutečou. Podrobně to jsem se na ní podíval, co je to za kouli.

Na dotek příjemná teplá kůže, místy pálivá jako kopřiva, jinde suchá a ledová dále vodnatá a těžká. Bylo v ní to, co šlo pochopit, nakreslit vnímat, byla v nich i zloba i nenávisť, víra, láska a cit; vše propletené držící při sobě, připravené pojmout a nepustit.

Koule byla strašně velká, obrovský balon, planeta, hvězda a já jsem si uvědomil, že neexistuje síla ji utlačit. Pochopil jsem, proč se ti otroci nemohou od ní odtrhnout a proč ji nechtějí ztratit, protože v ní mají víc než sebe.

Proč ji chtějí z horizontu vytlačit za každou cenu, to jsem nepochopil. Spousta vynaložené práce, práce k ničemu. A ještě v úplné tmě. Strašně jsem se bál, bál jsem se, že žiju jenom jednou, bál jsem se absolutního neživota, bál jsem se smrti, tmy.

Kolotočový Páter Noster s *Generátorem* se opět roztočil. Tmu kolem mne střídal úsvit. Zastávka Tma neexistovala. Nebyla vidět.

„Příští zastávka: **SVIT MĚSÍCŮ**. Zastávka na znamení.“

A po chvíli se ozvala koncovka: „JESÍCŮ“

Brzdy zaskřípaly. Prosvítal jiný podivuhodný svět, svět na měsíční zastávce. Nebylo tu jediné slunce, bylo tu nesčíslné množství měsíců které se vznášely jako pout'ové balonky nad nedozírnou plochou; skleněná, lehounce namodrá stěna běhla prostor na dvě poloviny. Byla průhledná, to jsem posléze pochopil, myslel jsem si, že je to odraz měsíců nad ní, ale všiml jsem si, že jsou pod clonou jiné barvy a velikosti.

Planety byly krásné, s prstenci i bez nich, se satelity i bez nich, průhledné i pastelové, dýmové i olovené. Základ tvořily perly vysypané ze zemích moří světa, nekonečné, čisté, bez života, určené k obdivování, zahalené do oparu i bez závojų.

I jeden měsíc voněl po muškátovém oříšku. To byl ten pravý, to byl můj co sám obdržel paprsky mnohých. Byl úchvatný a jediný voněl po mně. I zelený tu byl i bílý...překrásný.

Nedozírná plocha dělící dva vesmíry jméno měla *Horizonton*. Byly to koule otroků, zbavené a vyčištěné špinavého, byly to koule převalené přes okraj tmavé hmoty otrockého horizontu tmy.

Aj, *Horizonton* byl jako vlasečnice dna. Měsíce plavaly na vodíkových můstcích, matrice čistá a nová.

A slyšel jsem *Prodavače* světů, říká mi:

„Hle *Horizonton*, je takto podobný míst na kterém stojíš.“

A já si uvědomil pravdu. Stál jsem u hřbitovní zdi a korálky lidí byly před zdí a možná za zdí; ty jsem neviděl. Hřbitovní zeď byla neprůhledná, možná kdybych popošel, možná tam, kde jsou sloupky a plot, možná, že drátěnými oky bych uviděl lidi, kteří jsou za plotem, možná i živé, možná i mrtvé.

A ptal jsem se sám sebe: „Kde je klíč, abych mohl odemknout *Horizonton* a spojit svět měsíců?“

Ve mně sama se odrážela odpověď *Prodavače* světů:

„Klíč k zakřivení prostoru je pravý, potom jej můžeš odemknout, tak jest stanoven počátek i konec na planinách *Horizontalu*. Tam se protne na začátku a obejde svět, aby se setkal a mířil do nekonečna. Klíč je nahoře na schodišti.“

A viděl jsem obrovské podměsíční schodiště, jehož konce vlevo ani vpravo nekončily a ztrácely se kdesi v nepatrném bodě, před sebou i pod sebou nespočetné množství schodů. A podobně jako otroci beze smyslu tlačili své osudy k hranám horizontu i já jsem měl pocit, že musím jít nahoru a nahoru.

A stoupal jsem zemdlen dál nechtěje si připustit myšlenku, že schody jsou na obrovském páse a já stojím v prostoru pořád namístě.

Klíče jsem viděl. Byly v obrovských vzdálenostech rozesety po schodech, každý od jiného světa, jiný a přitom stejný v základě, byly to prostě klíče. Ale ten, který odemyká *Horizonton* mezi vesmíry, mezi živým a mrtvým; jsem nenašel.

A uvědomil jsem si, jak jsem podobný zvířatům, jak ubohý jsem proti velikosti byt' jediného schodu. Šel jsem po ploše schodu stále doleva. Nekonečno bylo pořád přede mnou. Na ploše schodu jsem nacházel klíče. Neuměl jsem je použít, nebyl tu zámek.

Kde je zámek? Musí přece existovat, když je klíč. *Prodavač* světů je uměl odemykat a odpečetit, vždyť mi je nabízel. Díval jsem se na jeden z nich a měl jsem dojem, že mne zaujal víc, že jsem jej už viděl.

Ano, ano, viděl jsem jim podobné, vždyť to byly symboly, symboly na okrajích sáří mágů renegátů. Bože jak složitý a jednoduchý je *Horizont* předělů.

„Zastávka **U REGENTA**. Zastávka na znamení.“

A čelo se potkalo na schodech. Zdáli jsem viděl přibližovat se regenta se symboly citrónového slunce černém poli mnoha směrů, tolik podobného *Prodavači* světů. Byl jiný, čímsi odlišný.

„Kdo jsi, sousede?“

„Jsem *Prodavač* renegát co prodává prostor.“

Marně jsem na něj hleděl, doufaje, že mi řekne o sobě víc sám, abych se nemusel trapně ptát. Marně jsem se díval, jestli u sebe nemá papírové pytlíky do kterých by jej balil, či pouhý pergamén, na který jsem byl zvyklý u asociovaného známého, taky *Prodavače*.

„Co stojí prostor, za co nebo za kolik jej prodáváš? Nevím na co by mi byl.“

„Nestojí nic, je ho dost, kolik chceš?“

„To si ho můžu vážně koupit nebo dostat zadarmo?“

„Jistě, kolik chceš?“

Když viděl, jak váhám, pomohl mi.

„Tak třeba tenhle?“

S holí pak opsal kružnici s poloměrem jednoho a půl metru.

„Tak tady ho máš, je jen tvůj.“

Hleděl jsem na něj a nevěděl jsem jestli je větší blázen on nebo já. Než jsem se stačil vzpamatovat povídal:

„Máš na to něco? To si musí každý přinést sám, krabici, nebo plachtu, prostě cokoliv. A to co si odneseš bude tvoje, můžeš si jej hýčkat, prohlížet, můžeš na něm hospodařit, můžeš s ním dělat cokoliv.“

„Co kdybych chtěl větší a větší?“

„Hm.“

A bylo vidět, že moje otázka jej nepřekvapila. „Hm, to chce každé, tak si na něj dones, co budeš chtít a je tvůj.“

„A zemi, celou zemi a planetu v tom prostoru mohl bych dostat taky?“

„Samozřejmě, když si na ní něco doneseš.“ Odpověděl s ledovým klidem.

„Proč teda se ti lidičky pořád pachtí za majetkem, když je zadarmo a může ho každý odnést kolik chce, to nechápu?“ Podíval jsem se na něj a tajně doufal, že se dočkám odpovědi.

„To nevím,“ řekl *Ledový*.

„Kolik máš zákazníků?“ zeptal jsem se, „jak jdou kšefty?“ Poznal jsem, že otázka jej donutila trochu k zamyšlení, soudě podle nahnutí celé statui regenta.

„Je jich stejně jako prostoru, co po mně chtějí.“

„A dostanou jej?“

„Dostanou.“

„A nejseš tu a tady zbytečný?“

„Možná,“ slyšel jsem mohutný smutek v jeho odpovědi. Pokračoval:

„Někdo chce do nepatrného prostoru vtěsnat další a další a udělat z něj skládačku v podobě dřevěné ruské báryšně, nebo v podobě čínských krabiček do sebe zapadajících z černého dřeva, i tak to chtějí.

Potom - i z té maličké, nejmenší krabičky, která je kopií větší a větší, i z té nejmenší vysouká se celý svět, spousta světů, unavených, v jednom jediném principu, Jane Pojere.“

Chvilinku se odmlčel, chtěl se s pokorou podřídit něčemu velikému a dodal:

„Hle, minulost i budoucnost je jedna, jakož i přítomnost. Skládání světů, skládání a rozkládání krabiček s prostorem budí zdání, že jej někdo vlastní, Jane Pojere. Kterou chceš vlastnit krabičku, či kartón od dortu Pojere Jane.“

Moje jméno, mé jméno pro tohoto regenta je důležité, hodně důležité a já nevěděl proč. Vždyť pokud vím stačí jít na ouřad a už se může jmenovat kdokoliiv jakkoliv, přece to není důležité, jak mi bylo šeptáno regentem do podvědomí. Jméno bylo vyplnění prostoru, souborem událostí; nezasloužený prostor. Nikdo z lidí na zabírání místa druhému prostoru zdá se nikdy nepomyslel.

A jiný regent se plížil z druhé strany. Zdálo se mi, že má pouze jedno oko nebo měl možná vícero zakrytých to páskou. Díval se na mně a četl mou otázku.

„Proč máš pouze jedno oko a oči mnohé zakryté páskou?“

„Máš to tak, Jane Pojere, až prostor, co vidím jedním okem, vše to, na co jsem se díval bude k nepotřebě, potom si to oko zakryji a budu se dívat novým okem, které ještě nikdy nespatriilo světlo, jen mělo zdání, že existuje.

Je to zlomek okamžiku, dvakrát polknutí, kdy se mi zdát bude tma, malá pomlčka v bytí zbytí. Až se na svět podívám novým okem, a vše se mi bude zdát ostré. Uvidím jasné obrysy artefaktu horizontů a uvidím dál a nechám staré oko odpočívat. Zapečetím ho i ve skutečnosti, budu a bylo paralelně vnímat s ním, bez starých zkušeností.“

Připadalo mi to zbytečné a nemyslné a divné. Staré oko bylo v zapomenutí a vše s ním co vidělo a nové začínalo od nuly budovat, vnímat, pochopit, kouskovat a snímat to, co zdá se tak nehnutelné, kamenné, paralelní, prostě tvrdé a neměnné. Měl jsem podvědomý pocit, že na tom opravdu cosi je.

A schody se měnily ve víru událostí.

Nastalo úplné ticho, *Generátor* občas nasával myšlenky a tvořil pocity skutečnosti.

„Příští zastávka: **LÁSKA**, zastávka na znamení, láska na znamení.“

Malý Jan byl překvapen. Neviděl nic. Prázdný horizont, čistý a průhledný, bez marginia. Rozdílný od horizontu zla a jejich monster sekvencí.

Očekával chrám postavený ze symbolů na okrajích sáří renegátů, očekával cosi jako Boha, ano ... Boha.

Bůh je *Láska* a *Láska* je Bůh. Očekával, očekával alespoň něco než vůbec nic, čeho by se mohl dotknout, malou živou tanečnici.

Nebyly zde vidět žádné sekvence, žádné květiny, žádný život, pouze nekonečná rovina, pláň liduprázdná, života čistá, prázdno a samota, nic než napětí a kumulace z nepočitatelné plochy, která se ztrácela v nedohlednu a horizont. Pravý horizont ohraničující tu nebyl, moře a obloha byla jedna pustina.

Byl to horizont *Lásky*, nepochopitelný, divný, prázdný, bez kotevních řetězců, artefakt připravený vázat se a spojovat; sít'ovat.

Bál by se porušit prostor a budovat, sadit nebo stavět, vonět, žít, a cokoliv tvořit, aby neporušil linii stejnosměrného proudu protkávající celé nevšedno. Nechápavě lehce ohyboval hlavou, náš - Jan Pojer.

A hle, podivný úsvit uprostřed a zdálo by se postava. Slyšel známý zvuk. Ano, bylo to vrzání dřevěných schodů, důvěrně známé vrzání z našlapování, signál příchodu či odchodu, zvuk, důvěrně známý, když chodil do kostelíka šlapat varhany se svým bratrem, daleko od továrny.

Malý Jan uviděl malinkatý stupínek, který převyšoval celý horizont a možná postava, ano postava celá v bílém se zelenou šerpou, s podivným jasem.

Kdo to je?

Pomyslel si pro sebe Jan. Touha byla obrovská, neukojitelná zvědavost. Celý život stál na tuhle odpovědi, zmizely otázky proč. Zůstaly otázky, co táhly se za tajemstvím, možná dobrým, možná špatným.

Snad to byla *Malá tanečnice*, u ní byl hlas v točících se galaxií její sukénky. Hlas vycházel z pohybů a krůčků natřásajících se hvězdiček.

Zvon vykopaný z hlubin dalek oznamoval:

„Je Jáhel, jest podobenství, jeho jméno je Zachariáš.“ *Malá tanečnice* se uklonila. Celé představení předváděla před nesčetnými zástupy. Podle Jana tam nikdo nebyl, ona, patrná na jevišti největšího z horizontů a Zachariáš, pokorný sám v sobě, milost z něho vyvěrající. Člověk chtěl by se ho dotknout.

Jan cítil, že ještě to není hotový kněz. Mohutný potenciál, co měl v sobě nemohl zestárnout. Byl to jáhel Zachariáš Jan.

A Malý Jan cítil jmenovce i přítomnost Boha starého Zachara modlíciho se v kotelně před železnou postelí pokrytou kartony v kotelně. Hodně měli společného. Ani jeden se nepovyšoval ani neponižoval.

Byl to víc než přítel a Janovo Já se před *Živým* rozprostřelo na koberec louky s polním kvítím.

Věčná mladost s mladým Jáhlem byla, když vystoupil na malinkatý podstavec. A přitom byl vysoko, čněl vysoko nad hori-

zontem, přečníval celičky nejmnější z horizontů. Malý Jan držel *Malou tanečnici* za ruku odvážil se Jáhela oslovit:

„Jene, Jane Zachariáši, já jsem Jan,“ a po chvílce zaváhání skromně, tiše dodal: „i já jsem Jan, Jan Pojer.“

„Já vím, Jane.“ Hlas jemný a jasný, slabý, silný.

Postava magistra vztáhla ruce směrem k nim.

„Zdali se tě mohu na něco zeptat, Jene?“

„Ano,“ přikývl Velký Jan.

„Jene, já pořád nevím, tápu kdo jsu, byl-li jsem, kam jdu a nevím kam mám jít?“

Jan Zachariáš se díval skrze něj daleko za úroveň horizontů. Bylo ticho, divné ticho, jako když se zatmí slunce a napětí brouků žijících v očekávání návratu. Je slyšet jejich tlumený dech, artefakty spleťtých sítí se probudily k očekávání.

„Přišel jsi proto, aby jsi odešel.“

Malý Jan se úkosem, špičkou svých glazur podíval na *Tanečnici*. Zažádal o vysvětlení, podpůrnou berličku, solo prostinké věty, že by mohla být menší o to slůvko proto.

„Jen *proto* jsem, abych jednou přišel, abych odešel?“ povzdechl si a pokračoval, „to jsem já, ubohý a nicotný, mizerné zanedbatelné nic, které přijde, aby proto odešlo? Nevybral jsem si to já, přijít, taková marnost, blbost, pouhý žvást starého Žvejky.“

Bylo ticho. Předíva a pilíře narozeného času na okamžik setrvaly ve věčnosti.

„Ani ty si nevybereš, kdy odejdeš, Jane Pojere, budeš to pouze ty, který přichází a odchází, ne-li pár zaměnitelných znaků, co smaže čas na kameni vytesaném.“

Velký Jan jej uzemnil a Malý posmutněl. Ztrácel teplo, byl sám, sám nad osudem přesvědčen o marnosti, přesvědčen, že zkazí na co pohlédne; natož sáhne. Slůvko *proto* zapůsobilo na něj jak červený hadr. Stiskl *Tanečnici* ruku.

I slyšel hlas Jáhela, který se k němu skláněl z obrovské výšiny:

„Jane, i já přicházím a odcházím i já stoupám po schodech na malý stupínek, abych znovu a znovu sestoupil na dno horizontu a opět vystoupil vysoko a obejmul jej. *Solo* pro tebe vycházím a zapadám, jsem světlo slunce, jej znáš ze světa.“

„Proč?“

„Já jsem Láska, ta nemůže být pouhá věc pro *Kupce*, coby kus kamene či briliantu. Já jsem živý.“

„Já myslel, že *Láska* je žena,“ řekl klidně Malý Jan a prohlížel si *Malou tanečnici*.

„*Láska*, Jene Pojere, *Láska* je, existuje, je větší než život, je větší než smrt, je větší než žena, *Láska*, to je *Malá tanečnice*, *Láska* je.“

„Tak přece jsem našel, co víc, není víc, tedy abych odešel, mám li zase přijít. Chtěl bych se tě dotknout, tebe i *Malé tanečnice*.“

„Tak se mne dotkni, chceš-li.“

Jan natáhl ruku a dotkl se roucha. Cítil čisté plátno, obyčejné, tuctové, nikterak vynímečné, stejné než vídával na ministrantech přehozené přes černý poklad. Čisté a neomšelé plátno měl Velký Jan, mladý magistr Jáhel Zachariáš na sobě.

Ucítil jeho ruce, co berou do dlaní celou hlavu, cítil jejich teplo a náruč v nich, mateřské teplo, vodu, pocit štěstí bez obsahu.

Bylo to zvláštní, jiné než snaha množin básníků, malířů a možných i nemožných kumštýřů zachytit nebo se dotknout, přiblížit se v jednom jediném okamžiku *Lásce* a přece, přece se to nikomu z lidí nepodařilo. Teď to Jan pochopil, pochopil co je to lidská *Láska*, že je ještě mladá, že je neuchopitelná, nedá se zavřít, nedá se sníst a koupit, utočit do salámu.

A on, on se jí přece jenom dotkl, ve snu, s *Malou tanečnicí*. Měla vůni čistého plátna, nepopsaného, nepomalovaného a ozónově mladého. Proto přišel, aby odešel.“

Ocitl se opodál.

„A ty *Malá tanečnice*, ty jsi moje *Láska*?“

„Ano jsem.“ Řekla a uklonila se.

„A ty, ty, taky přicházíš a odcházíš?“

„Ano i já přicházím abych odešla, jsem svobodná, Jene,“ odpověděla a složila předpisově hlavu.

„Jsi opravdová *Láska*?“

„Ano, Jene, opravdová, co nemusí nic dokazovat, ptáš se již podruhé.“ Předešla tím o krok Malého Jana.

„A proč odcházíš?“

„Nejsem sobecká, stejně jako odcházím, tak zase přicházím.“

Jan Pojer se odmlčel.

„Kdo je teda větší *Láska*, Ty, Velký Jane Zachariáši nebo ty, *Malá tanečnice*?“ ptal se pro sebe.

Jáhel, bílý se zelenou šerpou mu odpovídal.

„Tak jako bílý můj oděv otře ti tvář od vrásek, prachu a rozežírání potu po cestách utmáčených, tak i *Malá tanečnice* z něj si šije sukničku pro osvěžení světů viditelných i neviditelných. Není větší nic, co je *Láska*, protože pro ni přicházíš a s ní odcházíš, Malý Jane.

Tedy odpovím ti jinými slovy na otázku, kterou jsi mi dal.

„Tam kam jdeš, odtud jsem se již vrátil, kam ty budeš chtít jít, odsud už jsem přišel.“

A tehdy Malý Jan vzhlédl na Jáhela a hle, malý stupínek z něhož onen *Stigma regnum* sestoupil se mu nyní jevil nekonečně obrovský.

A Velký Jan pokračoval:

„Jane Pojere, pamatuj si, že člověk je jen jeden. Přece není člověka vyššího nebo nižšího. I *Láska* je jen jedna Jane a každý jeden člověk má jednu *Lásku*. Jen každý jeden ji uchopí a okouká, dotkne se jí, jako ty. Je mnoho lidí, ale jen jeden člověk, je jen jedna *Láska*.

Pro ni přicházíš, abys odešel, neboť kam ty jseš, já se navracuji, kam ty se navrátíš tam já půjdu.

Tak voda v řekách chvátá do moře, aby se zpátky navrátila. Já jsem ta voda, voda živá, já jsem *Láska*.“

Při jeho slovech se *Malá tanečnice* uklonila, hluboko a pokorně, jak to uměla ona nejlépe.

A byl to Jáhel člověka jeho podoba, byla to myšlenka nebo artefakt jménem láska. Nebyl to smyšlený, ale skutečný, živý její obraz.

Mladý Jáhel posunkem její poklonu přijal a pokračoval. Tedy odpovím ti znovu na tvoji otázku:

„Kam, jdeš-jdeš si pro *Lásku* a kdo jsi?

To Já, *Láska* ti dala milost, abys mohl žít a jít pro ní, dotknout se jí a sdílet, abys s ní mohl odejít, tak jak jsi přišel...odkud jsi odešel.“

Malý Jan rozuměl. Přesto, přesto tam v zákoutí zrno, zrnko písku hlodalo a opakovalo mantru - kdo jsem a kam vůbec jdu?

Divné.

Díval by se do nekonečna na *Malou tanečnici*. Bože tak ji miloval, díval by se na věky, přál si zastavit čas, byla tak krásná. Chtěl všechno schovat do čínských krabiček, pro sebe usoukromničit a jít, jít s nimi, protože s nimi by se šlo líp, určitě líp...

A byla tu další zastávka. Ta jediná nebyla na znamení. Stejněsměrný proud tu vždycky zastavil. Nešlo ji jenom „projet“

„Zastávka **SMRT**“

A uviděl jsem virguli na provázku jak se párkrát otočila a opsala kruh. A slyšel z davu hlas, co jsem slyšel za hřbitovní zdí jedenkrát, co říkal:

„Tak už ho vezou, staroho...“ jak přesně ve vzpomínkách stejně plačtivě haleká: pár kroužků se otočí kolem slunce a život je pryč; dráha pomyslného proudu vetkala mne do prostoru...byl jsem.

Pár letokruhů co ohřeje a zasvítí.

A uviděl jsem černé slunce vpadlé do sama sebe a korunu zlatých protuberancí ze které nasávalo svoji mocnost.

A slunce bylo tak černé, že neexistovalo nic a nikdo ze stvoření různých popsatelných i nepopsatelných, aby je nepohltilo.

A uprostřed slunce se mísilo a řadilo prostory vedle sebe a časy taky.

A najednou bylo vidět, jak málo stačí, aby se vše vtěsnalo do hroudy poskládaného prachu.

A vazby a energie byla ta tam a smrt byla zanedbatelnější částí celku.

A viděl jsem Jáhla jak drží jablko v ruce a dělí zlé jádérka od dobrých a i ze zlého dělá dobré.

„Zastávka **U DUCHA**. Zastávka na znamení.“

A viděl jsem horizont ducha, který byl zcela odlišný smrti.

Viděl jsem selské dvojspřeží táhnoucí vůz, velký vůz se senem s nahoře přivázanou kládou, aby nepadlo a malý vůz.

Těžká kola drtila na prach cokoliv co spadlo pod ně. Koně byli silní a mohutní, jejich síla byla veliká, větší než pomyslitelné stroje a přitom, přitom byli živí, silnější než tanky bez posádky co nic nezastaví.

A viděl jsem je v dětských letech v ilustrované knize Anderse-
nových pohádek nebo v ruských bohatýrských bajkách. Byly ze
skutečné síly, obrovské síly kumulovaná gravitace, ukradené
měsíce, který zůstal na obloze; bez ní a jen němě okouněl, kdo
mu ji umanol.

A viděl jsem desky a na ní loď s vlásenkou myšlenky života.

A viděl jsem náruč, která jej vítala.

A viděl jsem sedm znaků vyšitých na rubáši regentu.

A byly to znaky mi bližší, z jiného světa a cítil jsem mocnost
z nich.

A viděl jsem to vše, dílo darované králi.

A viděl jsem mnohé, co zůstane v zapomnění, co nejsem scho-
pen slovy popsát, ni nakreslit.

A viděl jsem slunce a uprostřed něj vyšla tečka.

A viděl jsem mizící znaky vytesané na deskách.

A viděl jsem živé horizonty, co je přechovávaly.

A viděl jsem jeden z nich, co zapíchl se jako vidle do země a
začal kvést.

A viděl jsem jak já, abonent stejnosměrného proudu, svého
ducha, moji hůl *Poutníka* na konci zakřivenou jako naběračku.
Tušil jsem, že mi něco říká, že mně něco radí, ale nerozuměl
jsem mu, nedovedl jsem to zpracovat a třeba využít.

Hle, Duch, můj ochránce.

Není velké planety, není velký vesmír, není plocha cosi velká
jako Duch, neboť on je nezměřitelný, na něm uléhá má *Láska*.

Generátor:

„Zastávka **ZLA**. Zastávka na znamení.“

Trčeli jsme u další zastávky. Ano, bylo to nástupiště horizontu.
Malá tanečnice se třásla. Točila hlavou sem a tam, sukénka a

perličky hvězdiček pohasínaly. Šatečky měnily barvy na zastaralou starorůžovou, hodně sepranou.

Prstem a tancem vykreslovala symbol. Záhy jsem pochopil, nebyla to bolest, která byla jeho následkem, bylo to zlo.

Stavělo ohromné hekály ze sekvencí, z řetězení mnoha podob, z nenávisti i krásy, z pravdy mnoha cest a směrů, stavělo obrovské monstrum vztahů a vazeb. Nepřeberné pasáže, lepící se na stíny kolem jak trnožky popínavé rostliny nezachytitelné na lesklém povrchu horizontu.

Dalo se v něm namáčet a jako se štetcem malovat, ředit a přemalovávat, dalo se vytáhnout kontury a prefabrikovat, daly se s něj, i z jeho jednoduchých sekvencí stavět samohybné stroje, jako z Merkuryho stavebnici, dalo se v něm míchat séra a očkovat, dalo se jej vdechnout nebo nahmatat, dalo se v něm vymývat mozky i hledat řešení, takový a jiný mnohotvárný byl horizont lákající esencemi mocí, horizont hrůzy.

A viděl jsem zlo, když jsem nahlížel do nitra těla člověka, které bylo ze samých žhnoucích řezavých uhlíků, jako když do vyhaslého ohniště fouká vítr. Blikotavé, růžové, vybělené a vyžíhané uhlíky či dřívka ze spálených trnů, které se nechtěly vzdát své ostrosti, své podstaty, proč vůbec vyrostly.

I potřebné bylo zlo těžištěm pro *Váhaře*, aby na jedné straně mohl dovážil život.

A byl jáhel Zachariáš, který ve svých dlaních taval zlo jako polámané vojáčky z cínu.

A byl to jáhel Zachariáš s mocí nesmírnou; nemohlo zlo už škodit živému i mrtvému.

I Jan se ptal Velkého: „Proč existuje zlo, bolest, smutek, smrt?“

I Velký Jan Zachariáš posmutněl.

„Jene jaké by bylo totální štěstí a blaženost. Není lidského chápání, není člověka, kdo by to pochopil. Jako kalich vypadá hořkost zla, aj nápoj v ní chutná sladce. Tak sladce, až zaplaví tvoje tělo myšlenky i duši.

Není člověka, co spravedlivý by se mohl nazývat, protože každý má kousek zla. Každý, Jene Pojere, každý i ty, i kámen na kameni na kterém budeš uléhat na křižovatce cest, kámen co ti bude polštářem, jedno jediný má v sobě *štípek* zla.

Neboť najde se i ten, co vezme jej a hodí, aby ublížil. Pokušení, pokušení je tím co tvoří a živí zla spóry. Je živé i neživé, však i v neživém je zlo, síla mocná, možná mocnější než *Láska*, kdo ví?

Pokušení živého i mrtvého „ stát se Bohem a Bohem Bohů a Bohem světů papežů a císařů, Bohem jejich králů a prezidentů, Bohem poslanců a senátorů, regentů, Bohem princů a generálů, Bohem lidí, živého i neživého, světů skutečně skutečných i zdánlivých, Nadbohem, kde i Bůh snů obyčejný je pěšákem, Bohem, který ví, co je nahoře a dole, Bohem třeba vytesaným do kamene. Ech, jak vždy říká starý rabín, všechno je jinak.

A my Jene, my ať malí nebo velcí, my Jene, my ho sušíme jak pletivo planých ostružin a potom Jene ji pálíme i s trny, co v žáru nechtějí se vzdát.

A proto pálí a syčí, chtělo by roztavit kámen po kameni. Ať malí nebo velcí, my stříháme mocné obětí, dusivě objetí.

A ač máme šrámy a bodliny v těle i na duši pořád se daří jej pálit. Je *Láska*, je mocnější, je sen, sen proti zlu a zlo musí prohrát. Hnusný je horizont zla nutný k vyvážení *Váhaře*.

MĚSÍČNÍ CHODEC

Měsíční noční chodec je smutný, nesměje se, je to universální tvář, ať je mladý anebo starý. Měsíčních chodkyň je málo, jsou to baby, co vysedávají o vánocích na opuštěných zastávkách o svátcích. Jsou úplně sami, ubohé, nezvědavé, zaklíněné do vzpomínek ztracených blízkých. Líto mi jich je. Na rozdíl od nich je měsíční noční chodec velký pán, nespoutaný a s nima; by neměnil.

A každý noční chodec má *Malou tanečnici*, která jej obletuje nadějí. I zapomíná v euforii a rauši noční chodec na žití, proč je vůbec tady, proč žije, netouží po smyslu. Prochází se. *Provazník* po měsíčních stopkách, slaměných a stříbrných, balancuje a obklopuje se vlněním, které se teprve zhmotní a vykreslí kulisy denního světa.

Je lepší být povoláním *Měsíčnían*, pořád chodit, protože máš větší naději, že vyjde slunce a prozáří svět než být upachtěný *Deňan*. Ten má holou jistotu, že přijde noc. Ech, kdo, kdo to ví. Ubohý je chodec bez práv a světloňoš povinností.

To *Raňoš*, ranijní, utrijní chodec, to je jiný kafe. Čeká na východ, koupe se v naději, měl by se spíš jmenovat *Nadějoš Žití* se mu zdá čisté a odpočaté, neunavené, nově nakreslené nebo ještě orosené barvami. Posvětil je *kotoučným*, třebaže stydlivě skrývají-cím se za mraky nebo jinou nepohodou.

Raňoš, to je malíř čerstvého plátna, vlhkého a požírajícího řezavé barvy.

Nadějoš, to je jistota k pohlazení paprsky a potom, potom jak počíná den, zařiká skepse a deprese...a klade otázky *Košíkáři*:

„Když jsi *Košíkář*, z čeho pleteš když nemáš vřetánko? Jaké to máš proutí na košík z lidských osudů? Co je předlohou, co je tvým tvarem? Podle čeho splétáš?“ ptal se *Nadějoš* Pojer Jan na jádro věci.

Košíkář vzal proutek a povídá:

„Podívej se, na jednu stranu proutku.“

Jan se díval a najednou viděl, že se ztrácí v nekonečnu, za horizontem.

„Podívej se na druhou stranu!“

A opět se nekonečný proutek táhl až za horizont bytí.

„A přece se v nekonečnu spojí, i kdyby obletěly konce celou zemi celý vesmír, protože je kulatý a dostanou se konce na počátek existence. Netvoří nikdy pravý úhel.

A já, já *Košíkář* z milosti, tam kde počaly je svázu, aby to bylo k nepoznání; nakonec není zdánlivě počátek ni konec, je to kruh, to *Malá tanečnice* si jej dá kolem pasu a točí se ním...

A teď se dívej.“

Obrovský, nekonečný kruh *Košíkář* položil na rovinu horizontu, takže při pohledu ze strany to byl zase jeden proutek, který zdánlivě končil v nekonečnou. Míra nekonečna byla již počítatelná.

Aj ohnul kruh a Jan uviděl plochu zakřivení, síla gravitační způsobila zakřivení plochy. A byl tu nový prostor, prostor nového, čistého, vydesinfikovaného horizontu.

„To je horizont *nový* pro jeden život a jeden svět. A ukážu ti ještě jedno tajemství.“

Vzal jiný proutek a propíchl jehlou horizont vyšívaný na ubrusu přímkou a vrátil se zas zpátky pod prostor horizontu. Zůstaly v něm dva vpichy a krátký úsek kudy procházel proutek.

A povídal.

„Vidíš, kde je začátek a konec, ech, kdo ví, který je začátek a konec, klidně to může být obráceně.“ Na důkaz obrátil horizont vzhůru nohama.“

„Já opět svázu konec proutku neznatelně. Na něm je život, neboť vše, co je na něm má začátek a konec, tam, v tom malém úseku je vše, vše se v něm zrcadlí, celý smysl nekonečna a jeho vázání. V tom malém kousku je ohraničení, je i tvůj život Jane Pojere. Pro živého je jeden kousek a jeden horizont z vlnění proutků.“

„Co když se proutky rozvážou, nebo se přetrhnou co potom, *Košíkáři*, co potom?“

Trochu posmutněl. *Košíkář regent* statua přestřel jeho oči sárím a Malý Jan znehybněl.

Viděl veliký strom na horizontu na obrovské planetě a mnoho slunců kolem něj.

A nebyla tma, ani světlo, nebyl to den ani noc.

A nic než ten *Strom* nebylo kolem. Země kolem se pohybovala stále víc a víc se vlnila a po chvíli hadi ze země vylézali.

Nebyli to hadi, byly to hadice kořenů stromů, které místo větví začaly růst. Bez listů a jako spleť žil obepínaly celou obrovskou planetu. Jako popínavá rostlina, vysávaly ji a dusily. Zelený strom zanikal a nebyl vidět. Z planety zbylo obrovské klubko kořenů. Dusily se a drtily obrovským stiskem.

A tehdy slyšen Malý Jan hlas:

„Jene, vem jedno slunce hořící a spal ty kořeny!“

A chystal se Jan kořeny spálit a při tom se zarazil. Spálím-li kořeny, neporoste, *Strom* zahyne. Hledal *Košíkáře*, aby mu poradil a pomohl. Nebyl tu. Spálit mutující větve nebo nechat žít?

V té chvíli závoj sárí zmizel a Jan stál před *Košíkářem* s otázkou v očích.

Košíkář neodpověděl.

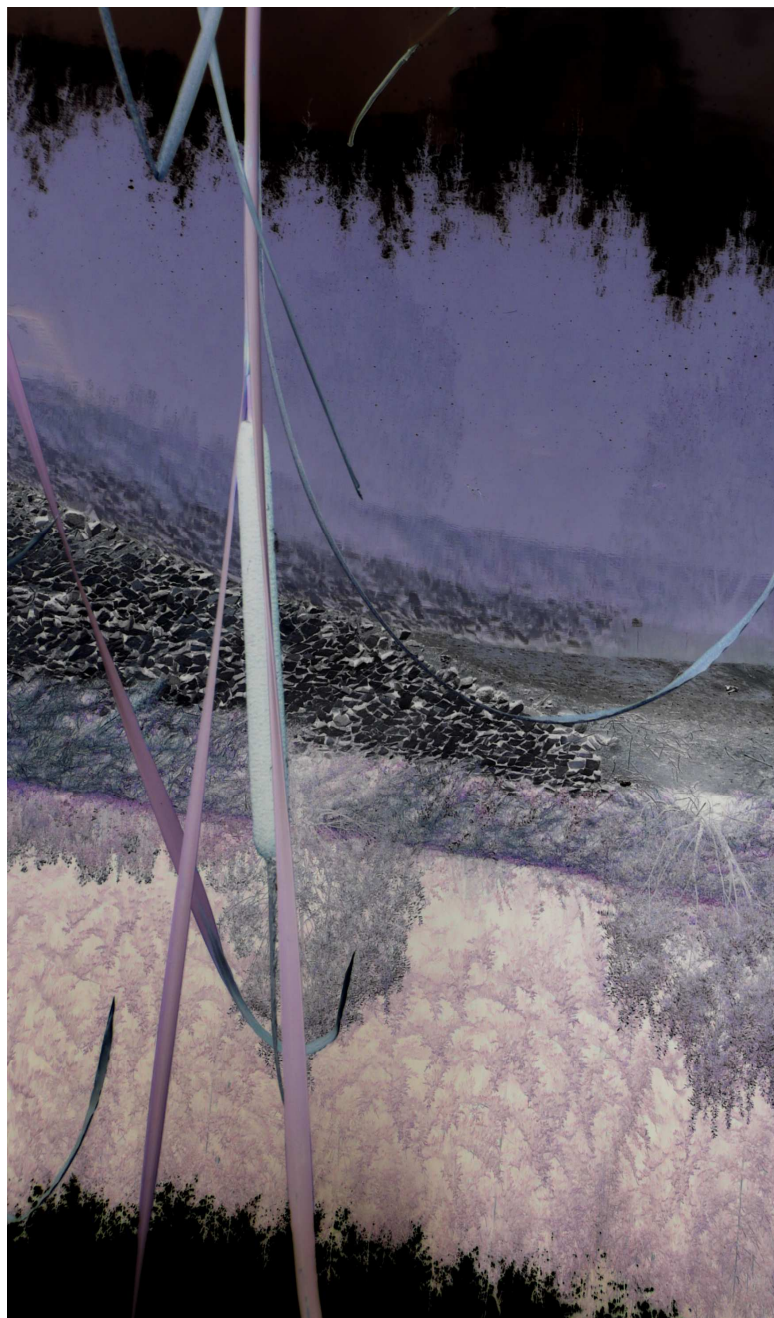
„Pane viděl jsem...“ *Košíkář* jej přerušil:

„Vím co jsi viděl, ale ty jsi měl volit, a ty budeš muset volit jednou. Jedenkrát každý musí zvolit, jako je počátek i konec. Spálíš-li, rozpojíš onen kruh a vrátíš proutek *Proutkaři*, nespálíš-li, nezbyvá než o *Strom* pečovat, hýčkat si ho, jako život, příběh, aby neudusil sám sebe.“

Malý Jan tomu nerozuměl. Bytostně věděl, že je to pravda.

„Ech,“ povzdech si nahlas jako to dělal *Košíkář*, „pravda, ech co je to pravda, z které strany?“

Bylo тихо. Příchozí byl podobný měsíčnímu chodci.

NOMINÁTOR

„A kdo jsi ty?“ ptal se užasle Malý Jan. Statua nočního regenta, s výstavním postavením byla odlišná. Emblémy byly jiné než na ostatních sářích, připomínaly sny o zdech chrámu, který byl z podobných symbolů- kamenů vystavěn.

Arbitr nebyl soudce v pravém slova smyslu, byl to spíš tvůrce artefaktů, pronájemník nových, ech možná staronových pojmenování a názvů, *Definátor* slov.

„Já jsem *Nominátor*, Jene Pojere, já mám milost nazývat, co je kolem stvořené, tvořené i rozpadlé, mám milost pojmenovávat, slovy, skutky, smysly. Možné vázat je do sjednocujících se otýpek vzájemných souvislostí i absolutního chaosu.

Já jsem, kdo pojmenovává pravými jmény, já jsem čist nepravosti, já jsem pravda. I tvoje zdánlivé jméno Jene Pojere, je mým dílem. A třeba i jinak se můžeš nazývati, ty, spleť jednoho artefaktu nenáhody věčně pečeten budeš, Jene Pojere. Neboť ty sám tvoříš artefakt, ty sám mu dáváš život, ty sám jsi pro okolí Jan Pojer. Kdybych měl vyslovit celé tvé jméno, musel by jsi strávit stejnou délku života, neboť celý tvůj život obsahuje to jméno.

Pár písmenek v něm vetkaným do pavučinek citů, vůní k okolnímu světu vytvořenému jediné pro tebe, to je to, co ti říká Jan Pojer, že jsi Jan Pojer. Můžeš si tisíctisíců krát změnit své jméno, nic to nemění.“

Jan jej pozorně poslouchal a smutně poznamenal. „*Nome*, chci žít *solo* jednou, bojím se přeludu svého jména, abych netrpěl víc než v tomto životě, neboť nevím zda jiná existence mého artefaktu jest možná.“

Nominátor po pomlce odpověděl:

„Hle, tvůj artefakt obsahuje nespočet jmen před tebou i za, počet přesahuje tvoje chápání. Tvá otázka budiž ti odpovědí. Artefakt pana Pojera Jana je dobrý.

„Chtěl bych žít třeba o vteřinu zpátky či o vteřinu napřed, jak to pojmenuješ *Nominátore*?“

„Je tajemství, které artefakt život chrání, aby životem mohl žít.

A možná pochopíš, kolik nekonečných množství je životů o vteřinu před tebou a po něm, kolik nekonečných Janů Pojerů žije a myslí v tu vteřinu před nebo po, ech ty lidské míry a malichernosti času, ech, kolik Janů Pojerů myslí na to, co ty, Jene Pojere

o tvoji vteřinu před nebo po, nebo miliardy let před nebo po. Dorovnávají se do pocitů jedné vteřiny, dílečku pohybu kulaté hmoty.“

„A kdo jsi ty?“ ptal se Malý Jan průhledné éterické bytosti stojící netečně opodál. Byla mu povědomá, jako by dým, celou umlhovinu znal. Věrně doprovázela *Nominátora*.

„Já jsem *Snovač* snů, já je předu a rozplétám, jsme jeden, já a *Nominátor* a jeden s regenty, které jsi potkal.

Já mám milost a výhradní právo vstupovat do snů, já mám právo hnětat čas a vstupovat za horizont událostí.

Já mám právo pečtit sny skutečné od neskutečných, já mám právo jaký sen se stane skutečností a právo nad snové životy zapomenutelných i nezapomenutelný.

Je to právo z nejvyšších, darovat sen jak dým na rozprostřené dlani, voňavý, nepochopitelný.....

Já tvůj sen, sen ve snu, co se ti zdá zde, milý abonente stejnosměrné linky u zastávky U hřbitovní zdi, já jsem sen, který je věčný. Zůstávaná jak před, tak za branou, já ho pečetím, já ho vetkávám do chumlu argumentů artefaktu.

Jsem *Nominátor* slova, jako *Malá tanečnice* k *Lásce*. Já jsem pouhý sen nic a přece duch, stejně jako ty, jako život a přece, nepatrné, malinkaté nic, jemné chvění po pohlazení, tak jest, jsem sen, malý a velký, jako jsi ty Malý Jane, jsi malý i velký, velký ve svých snech a malý v ježegodním životě.

Jan se nesmyslně zeptal:

„Jsi na prodej, nebo na směnu či výměnu?“

„Přehršle je snů a tvoje já je schopno stěží obsáhnout jeden, jeden ze schůdků, na který se snažíš dosáhnou, schůdek k nesmrtelnosti, člověčí sen, být Bohem.

„Proč nemůžu být Bohem?“

„Bůh je jen jeden,“ ozval se *Snovač* a celým svým tvarem vykreslil znak či symbol pokory.

„Já chci být Bohem, chci a chci a chci, přece ve snu ve snu je to možné, chci zkusit být Bohem.“

Umíněnec uviděl nespočet světů vesmírů sklánějící se před světlem, které nabývalo na intenzitě. Světlo jimi prostupovalo a objímalo je. Cítil, že kolem všechno taje a koloběh různých časů zapečetěných a odpečetěných stavělo chrám.

A uprostřed on sám *Umíněnec*, malinký a zanedbatelný, prostor a čas a tvary skutečné a neskutečné, životy, věténka navinutých černých děr, city, myšlenky tu bylo kolem něj. A slyšel hlas *Snovače* snů, který se mu klaněl:

„Teď jsi Bůh, Bůh Jan Pojer, Jane Pojere, máš moc nad mocí, není, síly která by se ti protivila, tvé přání je skutečností, neboť jsi sen, jsi věčný, nesmrtelný, jest zavázán počátek i konec.“

Malý Jan uvědomil, že i Bůh může být sám. Čas tu nebyl a pokud by chtěl tak jej bylo dost, prostor tu byl, a pokud by chtěl tak tu nebyl. Nebylo mu už nic divého, zmizely otázky proč a protože je znal, sám sebe se ptát bylo bezpředmětné.

V okamžiku měl u sebe osudy, životy světů do tvora v to, prožitých nebo teprve před prožitím, vyrovnané v souvislostech, v artefaktech a pojem množství nebyl pro něj podstatný.

„Ať se mi pokloní regenti, neboť má moc je neomezená.“

A najednou tu byly zástupy zástupů regentů, lidskými hledisky nedozírný počet. Jana Boha to nepřekvapilo.

A všiml si mezi nima i statua *Snovače* snu a četl znaky vyvolávající jeho slávu. Viděl i sněm, kam jej brala *Malá tanečnice*, viděl i *Košikáře* a další a mnohé další co slov je pojmenoval *Nominátor*.

„Nevidím *Malou tanečnici*!“

V okamžik na dlani jeho světa přitančila *Malá tanečnice*. Akorát řetůzek, co ji kdysi měl k sobě připoutanou měla obtočený kolem pasu.

I Jan Bůh pokračoval:

„Já jsem jediný Bůh věčný a svatý, já mám moc nad mocí.“

Očekával, že mu to zástup potvrdí. Zástup mlčel.

„Jak to že nesouhlasíte, musíte souhlasit!“

I zazněly trouby veliké a zástup opakoval jako šílený:

„Ty jsi Bůh.....“

„Já chci aby jste opakovali do nekonečna: Jediný a pravý věčný Bůh jsi, Jane Pojere!“

Zástup mlčel.

Tu pocítil Jan, že má strach o svoji moc a věčnost. Báł se, báł, aby to ani náznakem nedal najevo, najednou se báł, že nebude vědět, co bude osudem přítomnými budoucím, když už on nebude. Báł se srovnat věčnost a přinutit ji zaškatulkovat čas, tak, aby

už žádný nezbyl, aby mu nikterý neunikl, aby nebyla ani ta černá díra co by jej pohltila neboť...

Být Bohem je dobré, malinko mu schází cosi; zrcadlení tvoření, zpětná vazba co spřádá počátky a konce. I Bůh by mohl mít svoji skrytou chýš, tajnou jeskyni, ve které by dokonalost prohodil časem, a tak jako kdysi mocný král chodil v přestrojení mezi lidma i on by se mohl kochat trochu svým dílem a ukrojit ždíbet svého absolutna a posypat planetu, ocukrovat, nebo sem tam okořenit, ponechat trochu fraktální vůle.

Být tak mocný a vidět zrod a zániky planet, být nekonečný.

A tehdy mu něco říkalo, že není živý a pravý, že kdyby tomu tak bylo, nemusel by si nic dokazovat.

I Jan Bůh pokračoval:

„Já jsem jediný Bůh věčný a svatý, já mám moc nad mocí.“

Očekával, že mu to zástup potvrdí. Zástup opět mlčel.

„Musíte souhlasit, jsem Bůh!“

I zazněly trouby veliké a řev zástupu opakoval jako šílený:

„Ty jsi Bůh.“

Bylo ticho.

„Já chci, aby jste řekli: Jediný a pravý věčný Bůh jsi, Jane Poje-re, jen tebe uctíváme!“

Zástup mlčel.

Malá tanečnice se přitlačila k *Snovači* snu a celý tento artefakt povystrčila z řady.

„Pravý a věčný Bůh je skutečný, Jene, ten nemusí si nic dokazovat. Zástupy o své vůli provolávat budou jemu slávu.“

Podíval se na zástupy kolem sebe a pod sebou. Bez náznaku volání. Žádný z regentů dlouhého sáří nenaznačil pohybem jeho svatost. Podíval se na *Snovače* snů a potom na *Malou* tanečnici.

Co by mně mohlo napadnou ještě za přání, no třeba jim poručím aby mi provolávaly slávu, nebo je zatratím, zatratím, neboť Bůh může být jen jeden. Zarazil se. Přece trestat za pouhé slovo...

Znovu přehlédli zástupy regentů.

I Jan Bůh pokračoval:

„Já jsem jediný Bůh věčný a svatý, já mám moc nad mocí.“

„Zástup opět mlčel.

„Musíte souhlasit, jsem Bůh!“

I zazněly trouby veliké a zástup opakoval jako šílený:

„Ty jsi Bůh.“ Bylo ticho.

„Já chci, aby jste volali: Jediný a pravý věčný Bůh jsi, Jane Pojere, nebo vás zatratím.“

Zástup mlčel. *Snovač* snů vystoupil z řad a *Malá tanečnice* kolem něj obíhala jako planetka.

A vše se rozplývalo v dýmu z orobince. Zůstal před ním sám snovač snů. Vykreslil realitu, která se mu zdála stále skutečnější a tvrdší.

„Jene Pojere, splnil jsem ti, co jsem ti slíbil, byl jsi Bohem.“

Malý Jan si náhle uvědomil, že zatímco byl Bohem, nic neuděl, nic nevytvořil a tak se styděl. Bylo mu smutně. Otázka zůstávala vytesaná v mysli. Co bude, když nebude, komu bude chybět?...Kdyby alespoň úplně nepatrné malenkaté *Lásce*,...ve svém předlimitním, nemocném žití.

„Nome, co je sen a co je skutečnost, proč to není obráceně?“

„Já *Snovač* snů jsem potřebný v čase nečase.

Já slétám života spirály a sekvence upřádám pro jediný svět.

A vím, že *Váhař* zobrazení je mým *Celníkem*. Já utkám žití pendrek a omezím existenci.

Já dám mantinely pro jednoho, co čerpá v moudrosti přemnohých, já dávám nahlédnout do tajů vedení, já bludnými proudy vykresluji hranici *Váhaře*.

Aj, *Váhař* je ten, který říká:

„Hle vzrcadlí se vřetánko na desku života a obrazy vštípí se do tvrdé hmoty. Aj zdát se bude neživá hmota mrtvá a živá živou. Zdání jest klamné, i kámen je živý, nesoucí otisk *Modeláře*.“

Aj *Váhař* řekne:

„Převážilo se upletení proutků do živého obrazu, které zrcadlí se od počátku. Aj má tedy život větší váhu než vřetánko snů.“

Aj *Tanečnice* jej si obtočí kolem sebe a roztočí celý divný svět.

Aj předá ji *Váhař Čítači a Podmínkáři* v jednom regé a *Generátor* spustí metronom, kde je jen jeden čas, kde je redukce vnímání snovače snů, kde je hranice mezi živými a mrtvými, jako je tamhleta zeď na hranici zastávky U hřbitova.

A ti, co jsou pod ní a za ní a ty kteří jsou před ní a nad ní a ti kteří chodí bránou sem a tam, chtějí patřit jednoznačně k obojím v jediném celku. Ech *Váhař* je ten, který váží a *Čítač* ten, kterého

budeš vnímat jako *Počítáre* počítaných. *Generátor* odpočítává od věčností do věčností.

A *Snovač* snů se zasní a já slyšel hlas a viděl jsem smutek ovládl jej takový, že by se dal ždímat jak lavičnick v prádelně.

„Co je sen a co je skutečnost, proč to není obráceně?“

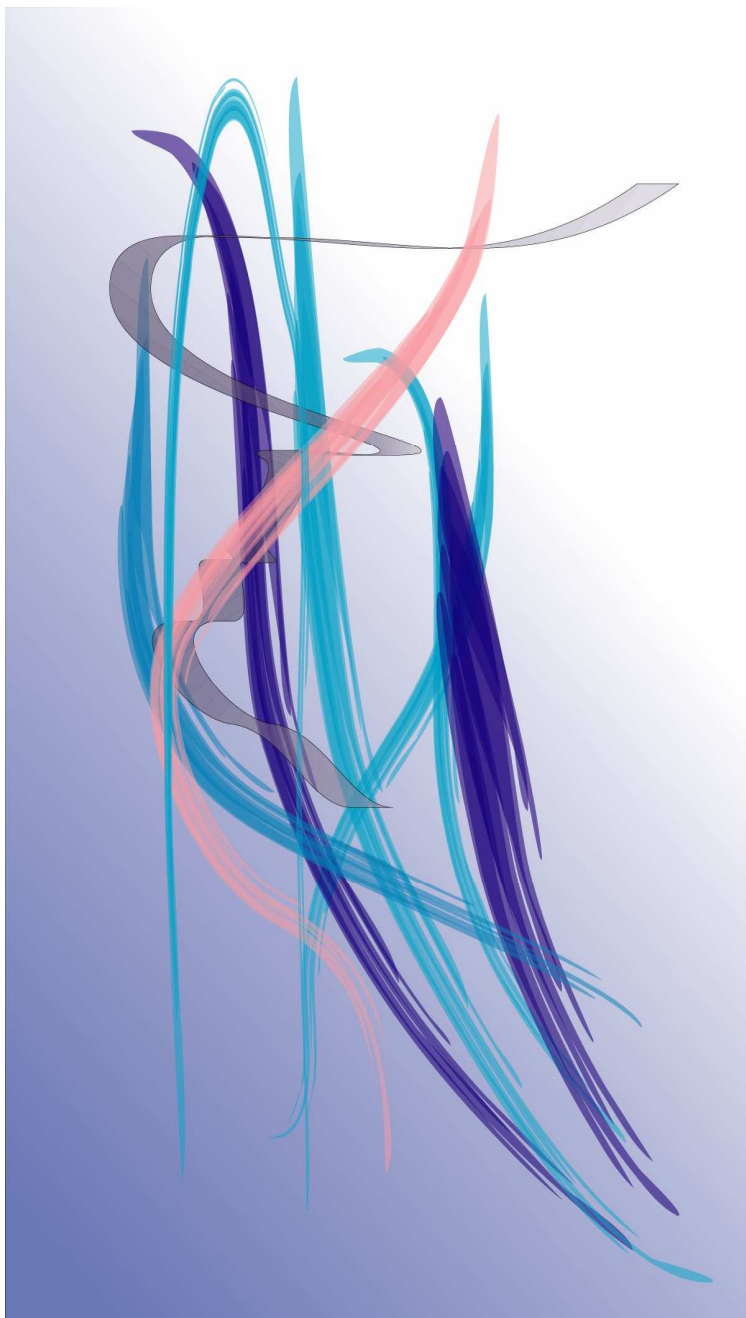
„Je málo kdo ví, že svět existuje jen jeden a ten kdo je neomezen ve vnímání jeví se a je králem. Je jen jeden svět je i jeden Bůh.“

Přece mu *Snovač* snů zanechal schopnost ohmatat *Lásku*, něco jako když slepec ohmatá obličej blízkého a aniž by on promluvil ucítí jeho slova a upředený cit.

„Podívej se!“ Vyzval Jana.

Hle díval jsem se otvory mezi mraky a ...

Co je sen a co je skutečnost, proč to není obráceně...

PROVIZE POPRVÉ

A viděl jsem *Němého*, co zahazuje hrob své matky, viděl jsem jak pláče a každá lopata vážila víc než sto tun. A viděl jsem, jak pokládá hlínu na rakev, aby se nepoškodila. A uplynuly miliony a miliony let a já opět viděl *Němého* co zahazuje hrob.

A viděl jsem šest *Kozičkářů* vcházející do hospodářství, stříbrné vidle trojitě z dlouhými čepelemi či pícháky je ženou ze dvora ven. I viděl jsem v nich prastarý symbol, co kdy potají kdo pojmenoval.

A viděl jsem starého vojáka, veterána bez jedné nohy co měl umně založený konec kalhot. Nebyl ustržžený, aby se látka neznehodnotila, či vsoukala se do protézy; zakryla pravdu, holé mrtvé nic.

A viděl jsem veterána co vezl na vozíčku proutěná košťata a šest *Kozičkářů* řeklo: „Je to naše, kokejle!“

PROVIZE PODRUHÉ

A viděl jsem šestého chlapa, který se nikdy nesmál.

Svatba začínala, nevěsta v bílém, přichází hosté samé veselí, spíše strojené umělé veselí, protože když jde host na svatbu, musí být zákonitě veselý, musí, nebo to musí trochu přifilmovat, přetvářovat se, aby splnil svoji povinnost, povinnost být příjemný, vstřícný, usměvavý a zařadil se do toho stáda, které to vyžadovalo, být veselý a radovat se, třebaže ne takříkajíc radovat se od srdce, naoko, třeba utrousit ženskou slzu dojetí při slabice *ano*. Oj, základní to plánované paradigma, když je svatba musí být *ježegodno* vesel.

Akorát *Šestý* ženich nebyl, možná byl. Jeho obličej byla jednotlitá antická maska, která nevyjadřovala nic, nebo právě nic. Nedefinovatelný obličej bez známky mimiky. Jediné, co se dalo definovat podle tvaru lebky bylo, že to byl muž, kůžová maska nejdokonalejšího fantomase.

Ježegodno hle, *Šestý* ženich byl bez emocí. Monotónní robotnický hlas ze sythetizátoru hrdla počítače, prostě zdálo by se, že

to je robot, ale nebyl to robot, byl teplý, cvakal v něm tep. I roboti byli jistě vyhřívání i jistě mají v sobě budík.

Geneticky stádní, usměvaví lidé, kteří jej neznali, při přivítání a představování nemohli zakrýt rozpaky nad možným, šestým ženichem bez emocí. *Hnedle* je napadalo, zda není nemocný. Kladli si otázku, kdo to je a vlastně, vlastně si v duchu říkali:

„Chudák nevěsta!“

Vždyť ona vždy příjemná a sympatická, samý úsměv, bezprostřední i svými pohyby a gesty a on monotónní rádobý čelovek, proč, proboha proč, to není možné, ...chudáci rodiče, koho si ta holka vybrala.

„Tak mladej, pojď mezi nás,“ ozval se jeden ze žviálních budoucích strejčků, pábitelů s červeným kloboučkem s malým sojčím pírkem, „pojď se s námi napít!“

Šestý ženich beze slova se vmísil do skupinky, pravda, pozorovatel vidící ho zezadu musil uznat, že Šestý je elegán. Vysoká štíhlá postava sportovního typu chůze s nebývalou pružností a lehkostí, slušivý černý oblek zakoupený v konfekci.

„Tak tady máš, kopni to do *sebe*!“ Červený klobouček mu podal broušené zašlé štamprdle z dřevěné podložky na šest kalíšků ve tvaru zednické lžice i s originálním úchytem a nalil úplně vrchovatě slivovici dobře přes osmdesát procent do zbývajících skleněnek, slivovice, která možná i po vyčurání neztratila nic na kvalitě a byla schopna rozežrat i boty.

Šestý ženich vzal skleničku a po pokynu „Na zdraví“ zvrátil obsah do sebe.

V kruhů *hotů* hostů, ve kterém byla i jedna mladoženka dominoval kopírující škleb, kejchání a dejchání po požití ohňové vody a muchomůrkový děda.

Jen Šestý ženich zůstal úplně stejný, bez mimiky, bez zbytečného dýchání a vydýchávání.

Kruh se přestal smát a v kruhu bylo ticho. Lidé – svatebčané kolem se smáli.

Přitočila se malá, pětiletá holčička s nových růžových šatečkách vonících liliemi a mašlí, s věnečkem na hlavě. Zatahala muchomůrku za rukáv.

„Proč to piješ, pane-dědo?“

Kloboučník chvilku zaváhal a povídá: „Protože je to dobrý.“

„A proč se u toho šklebíš?“ Po chvilince dodala: „Kromě páníčka Šestýho.“

Ustoupila dál.

Muchomůrka zčervenala a neodpověděla.

Malá drbna dodala: „Proč se raději nenapiješ vody ze šťávy, ty vole starej, na tu nemusíš chodit do hospody, máme ji doma, malinovou.“

Mladoženka v lakovaných lodičkách ji pohladila. Děvčátku dodala odvalu.

„A strejdo, proč máš červený klobouček, když je teplo?“ Očka na povrchu hlavy uprostřed věnečku dychtivě hleděla na malé pírkó s modrým proužkem. Zhluboka se nadechla a vydechla na důkaz tepla.

Šestý se k dotazovanému natočil hlavu, aby nemusel pohnout očima. Nikdo se ho neodvažoval zeptat, proč jeho tvář zůstává němá, možná holčička, ta se ho bála.

V zorném poli nemohl vidět gotickou starou babku v ranním slunci v puntíkované modrobílé zástěře sedící na zápraží na štokrleti. Do bílé mísy vybírala suché fazolové lusky a loupala je. Cinkot padajících zrníček do prázdného bílého plechového vajndlinku s atomovou pravidelností odklepával čas. Padání semínek bylo nad *universem* a protkávalo celý ranní svatební čas, jej spojovalo neviditelnou pavučinovou sítí do neměnného obrazce. Bez něho nebyl prostor. Stará vetchá babka s fajfkou zavěšenou na jednom zubě co jí zůstal po celém zvrásněném životě diktovala děje budoucí a paličkovala minulost.

Nemohl vidět zbloudilého netopýra, který oslepený jasným dne vlétl otevřeným oknem do podkroví, kde spadl za šatní skříň spojené do řady.

V beztvaří šestého nebylo nic, žádná naděje, žádná radost, třeba že uvidí nevěstu. Kdyby posuňkem dal najevo své pocity, sám by podal ruku příchozím, ne, nic takového. Tím víc byli hosté zvědaví na jeho reakci, když přijde nevěsta, Bože, chudák nevěsta, jak si může.... Takového panáka, robota...

Jak...ho může milovat.

Cinkot padajícího fazolového semene byl silnější a zvyšoval napětí dalších okamžiků.

„Tak už ho vezou, staroho blázna,“ poznamenal kdosi nad přijíždějícím autem.

A další hlas v zápětí položil otázku: „Kdo je kdo?“

Muchomůrka zareagoval jako první....

Prošel celou válku a jeho žena s ním, byla původem Němka...a on se z toho zbláznil.“

Kdosi z postávajících glosoval:

„Němka je dobrá do postele, Češka do kuchyně a Polka do chlíva.“

„Á jo,“ řekla mladoženka a vytáhla zrcátko z bílé kabelky se kterou si jistě hrály její děti, když zoufale ležela ve skříni čekající na pár okamžiků slávy.

„A kdo jsi ty, šestý?“ Zeptal se Malý Jan. „Já jsem *Ten*, kdo podobenství životu se rovná.

A viděl Malý Jan dech v čistém, nekonečném prostoru se sráží a tvoří bezpočet teplé páry, která se srážela a vytvářela kapénky a kapky co se záhy přeměnily v pevné vločky, které se vznášely bez přitažlivosti a gravitace čehokoliv. Záhy se rozplynuly a nebylo vůbec nic, jen neuvěřitelný těžko pochopitelný smysl, že tu něco bylo.

„Co je to?“ zeptal se Jan.

„To je život.“ Opověděl.

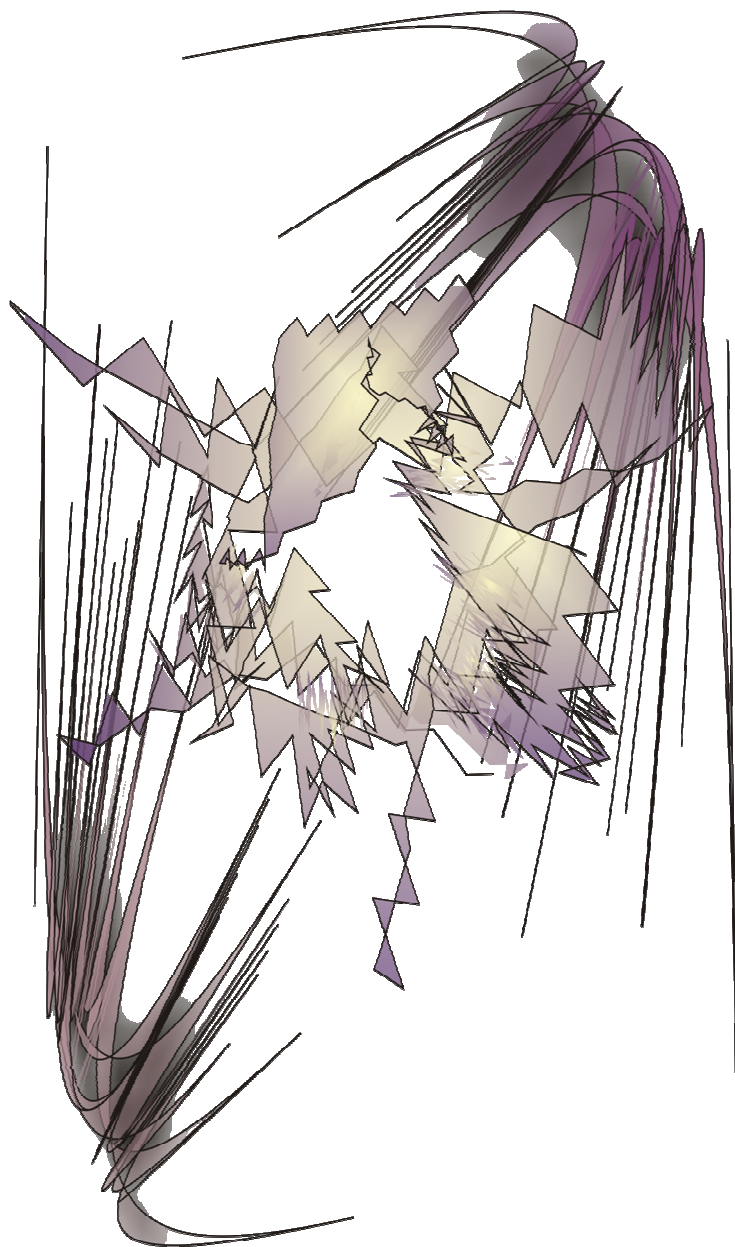
„Kde je, už tu není,“ divil se Jan.

„Je a není, stačí dýchnout a je a zase není,“ odpověděl.

„Proč vůbec je, když potom není?“

„Je kvůli tobě Jane, abys jej žil, Jane?“

„Proč, když nebudu, já bych chtěl sám rozhodovat jestli budu nebo nebudu, budu první, druhý nebo poslední šestý.“

USCITA

A vrátil jsem se před vchod u zastávky U hřbitova, sám. Pochopil *Nočního* chodce, proč vůbec jsou lidé, které v noci chodí a dívají se, nahlížejí do příbytku lidí a svět se jim zdá jiný, možná lepší.

Co je tak přitahuje? Pochopil jsem to.

Jsou z jiného světa z jiné planety, neviditelní ve tmě a to je naplňuje mocí. A poddruhy?

Lesní noční chodec chodí sám po lese. *Noční* lesní samotáři je jich málo.

Nočních *Abonentů* stejnosměrného proudu je rod chodců murovaných tlačících se do oken příbytku lidí. Jsou s pocitem sebeuspokojení, že za děje za okny nezodpovídají, etwas závidí. Jsou sebeuspokojení sami sebou, že čas, náměsíční noční je jejich soukromý čas, že se můžou kdykoliv vrátit k lidem, do dveří.

Noční chodci se můžou vrátit. V konečném důsledku *Noční* chodec hledá *Lásku*. Hledá zvrásněný povrch země, kde by se mohl zavrtat a sát darovanou energii noci.

Noční chodci, to je stejnosměrná kategorie člověčenství. *Noční* chodec dobře ví, že kdesi na opačné straně je den co může tuto chvíli, nekonečnou noc, noční příběh jít a snít, sám pro sebe, sám se svou nadějí, se svým přesvědčením a pseudojistotou, do které mu nikdo nekecá.

Střetávajícími se s nočními chodci má svoje pravidla. Bez pozdravu míjet, aby mu kus stejnosměrného proudu neodčerpali a nestaly s z něho bludné proudy kotvící zbytečně na maličkostech

Noční chodec, to je symbol, zvláštní znamení neřknu-li povolání. Na znamení by měl mít světla osvětlující ulice nebo sporadicky vesnické návsi. Hlavní znamení by měl být měsíc, kulatý měsíc.

Celý názvem zní:

Měsíční *noční* chodec, chodec *Měsíčan*.

Chodí velkejma tlapama po malé kouli planety. Chůze je na jednu stranu Rusalčina, na druhou kombinovaná s chůzí Majkla Džeksna. Zásadně nikam nechvátá; příbytková chůze s hudbou

vodníka míchající se s černošským džezem. Proč jej přitahují příbytky lidí, světýlka okýnek a osudů v nich, to neví.

Možná lidská vzájemnost, vzájemnost tvorů sobě podobných, možná. Svítí si sedmikráskami na paloucích a nočních loukách. Slyší stromy růst, ožívá. Zakládá řemeslo, povolání nočního chodce. S hlavou dozadu dozoruje turbínu větví, co se nad ním točí. Chtěl by se odpoutat, vznést výš a roztočit se sukýnkou *Malé tanečnice*.

I *Noční chodec* měsíční má svoje povinnosti; kodex. Musí mít hůlku na začátku zahnutou, aby s ní mohl klapat po kamenných kočkách, aby si mohl připadat jako čaroděj, aby ji mohl obtancovávat svoji měsíční chůzí, aby v ní měl prostý měsíční oheň jako studený Prométheus, aby...

Aj, pár dní dolimitního žití měsíční chodec bude žít možná po limitě, nevím jestli zaslouženě. Ne ze své vůle, dýl než ten, kdo se nenarodil, tak málo, málo, zdá se, že závidí nenarozeným. A není celým svým srdcem otevřený a mašlování světa jej skouší závistí a leností k pocitům marnosti.

A narodit by se nechtěl neboť bojí se životů minulých i budoucích. Aj kdybych nežil, kdo ví zda poznal by *Lásku*, kdo ví kdyby ji poznal a nežil, možná lepší by bylo, než žvásty utkaných slov starého Žvejkala, než dýchnutí do vzduchu. *Lásku*, jen *Lásku* chtěl by vlastnit. Chtěl by se ukrýt s *Láskou* jako měsíční Bůh v koutu zapomenutého z vesmírů, být sám, uprostřed ní. Skládanka krabiček s nejcennější uprostřed ní, mít s ní smlouvu, že mne nikdy neopustí.

TY

Ty, co čteš, jsi Měsíční noční chodec; smutná je tvoje náruč.

Ty, co čteš knížku, marně vzpomínáš, kdy tě někdo pohladil po tváři.

Ty co čteš věř, že existuje alespoň jeden, co chodí v měsíčním svitu a ...myslí jako ty.

Na zastávce U hřbitova mnozí chodí kolem *abonenta* a diví se, koho je možné na hřbitově potkat.

V Měsíčanových šlápotách zůstanou na hrobech kvést lesní jahody. Na znamení že...co Bůh slíbí, to dodrží, stačí naslouchat... Měsíční noční chodec je sám, nebo...

Vědci tvrdí, že překonali rychlost světla

Foto: flickr.com

23.10. 00:13 | Aktualizováno 23.10. 05:30 | [tn.cz](#) / [adr](#)

Tým německých vědců tvrdí, že překonal rychlost světla. Jejich poznatek by mohl zcela změnit to, jak vnímáme prostor a čas.

Podle Einsteinovy speciální teorie relativity se žádný objekt nemůže pohybovat rychleji než světlo ve vakuu, tedy rychlostí necelých 300 tisíc kilometrů za sekundu.

Přesto doktoři Gunter Nimtz a Alfons Stahlhofen z Koblenzské univerzity tvrdí, že toto základní dogma překonali.

Tým provedl pokus, při kterém mikrovlny cestovaly "okamžitě" z jednoho hranolu na druhý. Oba byly od sebe vzdáleny asi 91 centimetrů.

Přesná rychlost světla
Rychlost světla (nebo jiného elektromagnetického záření) ve vakuu je definována přesnou hodnotou 299 792 458 metrů za sekundu (1 079 252 848,8 km/h). Označuje se písmenem "c".
Vzhledem k tomu, že samotná jednotka délky metr je určena jako vzdálenost, kterou světlo ve vakuu urazí za 1/299 792 458 sekundy, je hodnota rychlosti světla určená touto definicí přesná a přibližuje se velikosti rychlosti světla získané v minulosti měřením s využitím staré definice metru.

Schopnost pohybovat se rychleji než světlo přitom vede k velmi bizarním skutečnostem. Například následek se odehraje dříve, než známe příčinu. Astronaut, který by se pohyboval rychleji než světlo by se na základně objevil dříve, než by z ní odstartoval.

Vědci při pokusu zkoumali fenomén takzvaného kvantového tunelování. Při něm se zdá, že subatomické částice prokazatelně "porušují" lidmi objevená pravidla. Ukazuje se, že jsou kvantové stavy miniaturních částic propletené. Pokud stanovíme pozorováním stav první částice, okamžitě známe stav té druhé.

Vzhledem ale k tomu, že není možné ovlivnit, který kvantový stav získá první částice při jejím pozorování, není dosud známo, jak by se informace tímto způsobem daly přenášet.

"Jedná se o jediné porušení speciální teorie relativity, o které zatím vím," citoval Nimtze magazín New Scientist.